ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

Χ.Φ. Λάβκραφτ & Ω. Ντέρλεθ	ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟ ΑΕΤΩΜΑ
Ρόμπερτ Μπλακ	ΑΠΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ Σ' ΕΝΑ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ
Τζέημς Ουέηντ	ΟΙ ΑΒΥΣΣΑΙΟΙ
Μπράιαν Λάμλυ	ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
Ώγκαστ Ντέρλεθ	ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ
Ρόμπερτ Χάουαρντ	ΜΗ ΣΚΑΨΕΤΕ ΤΑΦΟ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

★ ★ ★

Φ'νγκλούι μγκλου'ναφ ΚΘΟΥΛΟΥ Ρ'λυέ βγκαχ'ναγκλ φταγκ!

Αν βρίσκετε ακατανόητο αυτό το περίφημο απόσπασμα από το φοβερό *Νεκροκομικόν* του τρελού Άραβα Αμπντούλ Αλχαζρέντ — που να διαβάσετε και τον Πρόλογο του βιβλίου!
Για να γίνει αυτό το βδελυρό και αποτρόπαιο βιβλίο που κρατάτε τώρα στα χέρια σας, συνεργάστηκαν έξι δαιμονικοί συγγραφείς και ένας καταχθόνιος μεταφραστής.
Ήταν φυσικό το αποτέλεσμα να είναι μια μυθολογία για την οποία το μόνο που μπόρεσαν να πουν εκστατικά κάποιοι έκθαμβοι κριτικοί ήταν:

Ιά! Ιά Ν'γκχα Ν'γκάα Γιογκ-Σοθόθ! Υγκνάι! Υγκνάι! Φ'νγκλούι ναφ'λ θαγκν!

Τι παραπάνω θα μπορούσε να ζητήσει κανείς;

ΔΡ 900

17

★

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

17

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τι είναι η Μυθολογία Κθούλου;

Για τους *πολλούς* είναι ένα κράμα του πραγματικού και του φανταστικού, της μαγείας και της επιστημονικής φαντασίας, της καθημερινότητας και του υπερφυσικού τρόμου —ένα παράξενο είδος λογοτεχνίας που ξεκίνησε από τον Χ. Φ. Λάβκραφτ και συνεχίστηκε από πολλούς άλλους.

Για τους *λίγους* είναι ένα είδος πνευματικού παιχνιδιού, μια αναζήτηση σ' ένα λαβίρυνθο από καθρέφτες όπου ο παίκτης-αναγνώστης προσπαθεί να διακρίνει ποιο είναι το αληθινό αντικείμενο και ποιο το φυσικό ή παραμορφωμένο του είδωλο.

Για τους *ελάχιστους* είναι και κάτι ακόμη...

Σε προηγούμενη ανθολογία είχα συμπεριλάβει άλλο ένα διήγημα της Μυθολογίας Κθούλου, στον πρόλογο του οποίου —συμμετέχοντας με τον καθιερωμένο μουλωχτό και χαιρέκακο τρόπο μου στο παιχνίδι των γρίφων— είχα αναρωτηθεί, «Ποιος τολμά να περάσει την Πύλη του Ντάαθ;»

Ε, λοιπόν, μερικοί πονηροί αναγνώστες κάθησαν και το έψαξαν και άρχισαν να κάνουν εξωφρενικές ερωτήσεις.

Έτσι άρχισαν να τηλεφωνούν και να με ρωτούν αν έχω υπόψη μου για κάποιες υπαρκτές αδελφότητες με ονόματα όπως του «Κυβόλιθου», του «Κόκκινου» ή «του Μαύρου Φιδιού», της «Ηλιούπολης», του «Μελχισεδέκ», της «Κίρκης», και κάμποσες άλλες με πολύ πιο αθώα ονόματα... Και μερικοί ακόμη πιο πονηροί ρωτούν αν κάποια συγκεκριμένα και γνωστά στο πανελλήνιο πρόσωπα ανήκουν στη μια ή την άλλη από τις αδελφότητες αυτές, παρατηρώντας ίσως ορισμένα χαρακτηριστικά κοσμήματα που φορούν μπροστά στην κάμερα της τηλεόρασης, κάποιες φράσεις τους, χειρονομίες κτλ...

Φίλοι και πονηροί αναγνώστες, με κολακεύετε, αλλά ομολογώ ότι το όλο πρόβλημα έχει αποκτήσει τέτοιες διαστάσεις που ξεπερνά τις δυνατότητές μου να το παρακολουθήσω σε όλη του την έκταση. Ναι, είναι γεγονός ότι οι παραπάνω Αδελφότητες υπάρχουν και σχετίζονται με τη Μυθολογία Κθούλου —οι περισσότερες δεν το κρύβουν άλλωστε— αλλά ελάχιστα πράγματα γνωρίζω γι' αυτές. Και το γεγονός ότι το ίδιο θα έλεγα ακόμη και αν γνώριζα περισσότερα, δεν αναιρεί την προηγούμενη δήλωση.

(Είδατε πονηρή διατύπωση! Κάτι τέτοια λέω και μετά κοιτάζομαι καχύποπτα στον καθρέφτη να δω τι μου κρύβω!)

Άλλοι ρωτάτε —και μάλιστα από το τηλέφωνο!— ποια σχέση μπορεί να υπάρχει ανάμεσα στη Βουλή μας και τους Βαυαρούς; Δεν έχω ιδέα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι στη Βαυαρία ιδρύθηκαν

την Πρωτομαγιά του 1776 οι Ιλλουμινάτοι και ότι Βαυαροί ήταν εκείνοι που έφτιαξαν το κτίριο της Βουλής... Όμως αρκεί αυτό για να υποθέσουμε ότι μερικές αίθουσες της Βουλής διαθέτουν μυστικές προσβάσεις για κάπου αλλού —ποιος ξέρει πού;

Στα τούνελ κάτω από τη Ρωσική Εκκλησία, λέτε; Εκεί κοντά στην περιοχή της 7ης Πύλης του Αδριανού και δίπλα στο προχριστιανικό νεκροταφείο; Και επιμένετε ότι από κάποια καμουφλαρισμένα ανοίγματα εξαερισμού ακούγονται μακρινοί απόηχοι από Γνωστικές Λειτουργίες και άλλα τέτοια;

Μπα, πολύ τρελό! Αν είναι να κάνουμε τέτοιες εξωφρενικές εικασίες, γιατί να μην υποθέσουμε ότι τα Παλιά Ανάκτορα, η σημερινή Βουλή, συνδέονται και με μερικά ενδιαφέροντα σημεία του Εθνικού Κήπου ή με δυο τρία υπεδάφεια βάραθρα γύρω από τα Παλιά Ανάκτορα; Ή και με μερικά υπόγεια των γύρω κτιρίων; Ας πούμε, πού θα μπορούσαν να οδηγούν κάποια υποθετικά τούνελ που λέγεται ότι ξεκινούν από το βάθος του γκαράζ της Βουλής και συνδέονται μ' εκείνα που φημολογείται ότι ξεκινούν από την πλατεία Κολωνακίου και περνούν κάτω από τον Εθνικό Κήπο;

Εξωφρενικά και απίθανα όλα αυτά, αλλά σκέφτομαι ότι ίσως μια μέρα τα χρησιμοποιήσω σε κάποιο μυθιστόρημα. Έτσι κι αλλιώς αποκλείεται να είναι αληθινά. Καλά δε λέω;

Αν είναι δυνατό! Να φαντάζεστε ότι κάποια δημόσια πρόσωπα δεν είναι οι άσπονδοι εχθροί που δείχνουν στον κόσμο, αλλά αληθινοί «εν βωμώ αδελφοί»! Σοβαροί άνθρωποι ν' ασχολούνται με τέτοια πράγματα; Α... και μην πάει το μυαλό σας στο πονηρό για μερικά παράξενα που συμβαίνουν στο δημόσιο βίο μας τα τελευταία χρόνια. Τέτοιες πα-

ράλογες σκέψεις επιτρέπονται μονάχα σε φανταστικά διηγήματα σαν εκείνα που μεταφράζω ή γράφω.

Τι δουλειά έχει ο Κθούλου ή η Κίρκη στο χώρο της πολιτικής, της τέχνης ή της επιστήμης;

Μακάρι να 'ξερα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι η Κίρκη, η Εκάτη, ο Ώρος, η Ίσιδα, ο Γιογκ-Σοθόθ, ο Αζαθόθ, ο Φοίνικας, το Παγώνι, το Γεράκι και το Ντάαθ είναι λέξεις με άμεση σύνδεση ως προς το συμβολισμό τους...

Ίσως ακόμη και το Αλαμούτ, η Φωλιά του Αετού —αλλά ας μην τα μπερδεύουμε τόσο!

Θεότητες της Μυθολογίας Κθούλου: ο Γιογκ-Σοθόθ και ο Αζαθόθ, ναι...

Α χα! Κοίτα φίλε μου κάτι τρελά που συμβαίνουν εδώ! Ο Γιογκ-Σοθόθ, για παράδειγμα, αναφέρεται στα κείμενα και σαν η «Πύλη του Κενού» ή η «Καρδιά του Λέοντα» (το άστρο Cor Leonis). Σαν όνομα αναλύεται (τουλάχιστον από μυστικές αδελφότητες (όπως του Κυβόλιθου ή του Ο.Τ.Ο.) περίπου έτσι: Γιούγκα (εποχή) του Σετ και του Θωθ. Αντίστοιχα, «Αζαθόθ» αναλύεται σαν Άζα (η συντρόφισσα του Αζαήλ στην Καμπάλα) και Θωθ. Εξάλλου το άστρο Cor Leonis είναι γνωστό και σαν Regulus (στα ελληνικά Βασιλίσκος). Λέτε να έχει καμιά σχέση με το σφραγισμένο τούνελ ή την κρύπτη της Αγίας Φιλοθέης (που είχε την προσωνυμία «Ρηγίλλη» ή «Ρηγούλα») κάτω από το ναό του Αγίου Ανδρέα στην Πλάκα;

Αποκλείεται!

Τώρα, ο Θωθ είναι βέβαια ο αιγυπτιακός θεός της μαγείας και ταυτίζεται με την Πύλη του Ντάαθ, την Πύλη Νο 11. Ο θεός Σετ, εξάλλου, είναι παράλληλα το άστρο Σείριος (Σόθις ή Σώθις —η μητέρα

της Ίσιδας). Ο Σείριος είναι γνωστός και σαν Άστρο του Σκύλου...

Ωχο! Λέτε να έχει καμιά σχέση με τα *Σκυλιά του Τίνταλος*, το διήγημα της προηγούμενης ανθολογίας μας; Ή με τα Σκυλιά της Εκάτης;

Και εκείνος ο Ώρος, ο γιος της Ίσιδας, που συμβολιζόταν με το γεράκι (κίρκη ή κιρκινέζι) τι σχέση μπορεί να έχει με την Κίρκη; Τρέχα γύρευε, αλλά αν συσχετίσετε το πουλί (κίρκη) με το φοίνικα και το παγώνι, δε θα φταίω εγώ. Ούτε αν συσχετίσετε την Ίσιδα με την Εκάτη. Συμπτωματικά η τελευταία είχε σαν έμβλημά της και το βάτραχο, τον άλτη, που —τι περίεργο!— θυμίζει τους Άλτες (Voltigeurs) της αδελφότητας του Μαύρου Φιδιού που όλο και κάποιο παρακλάδι της θα έχει ξεπέσει στην Ελλάδα. Πάντως για κανένα, μα κανένα λόγο μη μου ζητήσετε να σας διευκρινίσω τι σχέση έχει ο Βάτραχος της Εκάτης και το Παγώνι —που αναφέρεται σ' ένα διήγημα τούτης της ανθολογίας— με τα βατράχια και τα παγώνια του Εθνικού Κήπου. Πού θέλετε να ξέρω; Δε φταίω εγώ αν μπλέκουν οι Βαυαροί στη μέση. Ούτε αν παρατηρούνται περίεργες συνδιαλλαγές στο χώρο των Παλαιών Ανακτόρων που έτυχε να χτίσουν οι Βαυαροί...

«Ewige Blumenkraft» όπως θα έλεγε εδώ κάποιος Άνταμ Βάισχάουπτ, αλλά άντε να βρεις τώρα γερμανομαθή να το μεταφράσει.

Όμως στο κάτω κάτω, δεν είναι υποχρεωτικό όλοι οι Βαυαροί να ήταν Ιλλουμινάτοι, ούτε και θα μπορούσαν να έχουν προβλέψει ότι κάποτε οι ανακτορικές μας αίθουσες θα γίνονταν κομματικές. Όμως, αν στην όλη αυτή τραγελαφική ιστορία, συνδυάσετε μερικά πολύ χρήσιμα στοιχεία που αναφέρονται στο *Στρογγυλό Πύργο* (Σειρά «Φανταστική

Λογοτεχνία») ίσως να βρείτε όχι μόνο κάποια πρακτικά δεδομένα, αλλά και κάποια χρησιμότητα στα βατράχια! Πιστέψτε με —και κακό του κεφαλιού σας αν πιστεύετε σε τέτοια ανισόρροπα πράγματα— τα βατράχια είναι πολύ χρήσιμα σαν σύστημα συναγερμού σε περίπτωση κινδύνου.

Ω Φτερό της Μάατ —αν ήξερες τι τρελές διαστάσεις έχει πάρει τούτη η ιστορία θα προτιμούσες να σε παρασύρουν μαζί τους οι άνεμοι του Αμέντα. Ή και οι άνεμοι του Ουέντιγκο. Προσέξτε τώρα τον επόμενο σύγχρονο μύθο:

Είναι γνωστό ότι στο λεγόμενο «Μαγικό Τρίγωνο» της Ελβετίας (Ζυρίχη/Βασιλεία/Σαν Γκάλο) υπάρχουν πάνω από 200 μυστικές αδελφότητες και ακόμη περισσότερες τράπεζες. Είναι επίσης γνωστό ότι το δολάριο φέρνει στην πράσινη πλευρά του το βασικό σύμβολο των Ιλλουμινάτων, την Πυραμίδα με το Μάτι, επειδή οι πρωταγωνιστές της αμερικανικής ανεξαρτησίας (Ουάσινγκτον, Τζέφφερσον κ.ά.) ήταν —μεταξύ άλλων— και Ιλλουμινάτοι...

Ε, τι πιο φυσικό από το να υπάρχει μια ροή δολαρίων προς το Μαγικό Τρίγωνο της Ελβετίας;

Αλλά ο μύθος δε σταματά εκεί. Μας θυμίζει ότι ήταν στις πολιτείες της Νέας Αγγλίας των Η.Π.Α. όπου σχεδιάστηκε το δολάριο και εκεί —κοντά στο Άρκαμ του Λάβκραφτ— υπάρχει η πόλη του Σέηλεμ (ή Σάλεμ, όπως το ξέρουν πολλοί). Εκεί στο Σέηλεμ, το 1692, δεκαενιά άτομα δικάστηκαν και κρεμάστηκαν με την κατηγορία της μαγείας. Και ο βασικός κατηγορούμενος ήταν ο αιδεσιμώτατος Τζωρτζ Μπάρροους. Βασικοί κατήγοροι μερικά κοριτσόπουλα. Αχ ο δύστυχος —και συνονόματός μου— Τζωρτζ, που να φανταζόταν ποτέ ότι θα βρισκόταν κρατούμενος στο Σέηλεμ! Μπορεί να είχε κάνει πολλά κακά μαγικά —αλλά να τη βρει έτσι από μερικά κοριτσόπουλα που διψούσαν για δόξα και δύναμη! Έτσι τον κρέμασαν!

Ναι, στις 19 Αυγούστου του 1692, ανήμερα του αγίου Ανδρέα του Στρατηλάτη, βοήθειά μας.

Αργότερα, όταν αποκαλύφτηκε ότι άλλοι ήταν οι ουσιαστικοί ένοχοι, ο ένορκοι υπέγραψαν ένα χαρτί όπου ομολογούσαν μεταξύ άλλων ότι τους είχαν παρασύρει «οι Δυνάμεις του Σκότους και ο Πρίγκιπας του Αέρα». Αν προσφύγουμε στα φώτα του μεγάλου γάλλου ιστορικού Ζυλ Μισελέ, του βρετανού συγγραφέα Κόλιν Ουίλσον αλλά και άλλων, «πράσινο είναι το χρώμα του Πρίγκιπα» και σύμβολό του ο «εννιάκτινος αστέρας της Αφροδίτης». Ο «Πρίγκιπας του Αέρα» —αυτός που είναι γνωστός στη Μυθολογία Κθούλου και σαν Ουέντιγκο, Ίθακουα ή Χαστούρ.

Και οι Θυγατέρες του Πρίγκιπα του Αέρα —εκείνες που παγίδεψαν και κρέμασαν τον αφελή Τζωρτζ; Εκείνες που πετούσαν με τα φτερά των ανέμων στα μονοπάτια της Βάμα Μάργκα; Α χα! Λέγεται ότι βολεύτηκαν με κάποιους αφελείς προύχοντες του χωριού. Η μία μάλιστα παντρεύτηκε έναν βατραχόμορφο γουρλομάτη τύπο —ίσως καταγόμενο από το Ίνσμουθ. Και οι πολίτες του χωριού; Α... αυτοί αποδείχτηκαν ακόμη μεγαλύτερα κορόιδα!

Αλλά ποιος πιστεύει σε τέτοιους αλληγορικούς μύθους για παράξενες μαγικές αδελφότητες που κρύβονται κάτω από τα πλέον άσχετα ονόματα;

«Credo quia absurdum», έλεγε κάποτε ο Τερτυλλιανός, αλλά ποιος θυμάται πια τον Τερτυλλιανό;

Όμως —ίσως θα ρωτούσε κανείς— μήπως ο καθένας δεν έχει το δικαίωμα ν' αποτολμήσει να περάσει την Πύλη του Ντάαθ; Ασφαλώς, ω Τέκνα της Εκάτης, καμιά αντίρρηση... αλλά, σιγά, μη σπρώχνεστε! Έτσι που τραντάζετε το Δέντρο, σε λίγο —ναι, μα την παρακίγια!— θ' αρχίσει να βρέχει μήλα. Είπαμε, ένα μήλο *«τη καλλίστη»*, όχι και να το κάνουμε μηλόπιτα! Κι ύστερα αναρωτιέστε γιατί ξαναζούμε στις μέρες μας έναν μαγικό πόλεμο σαν εκείνη την παλιά γραφική σύγκρουση ανάμεσα στην ομάδα του Γκαϊτά και την ομάδα του Μπουλάν ή την πιο σύγχρονη, ανάμεσα στη «Μαύρη Ίσιδα» του Γκραντ και την «Ντιάνα» του Γκάρντνερ. Και με τόσους άσχετους ερασιτέχνες στο χώρο θα υπάρξουν σίγουρα ατυχήματα...

Ηρεμία παιδιά!

Και για να σας αποτρελάνω, κλείνοντας τούτο τον αποτρόπαιο και ακαταλαβίστικο πρόλογο, σας ρωτώ: Ξέρετε γιατί φημολογείται ότι κάποια βράδια, από τον ευρύτερο χώρο εκεί γύρω στη Βουλή, ακούγεται συχνά η κραυγή *Χρίλιου*, μια λέξη με την οποία μερικοί αποδίδουν τη *Φωνή της Περιστεράς*; Λέτε να είναι επειδή έχει πολλά περιστέρια ολόγυρα;

Μμμ —δε λέω, είναι κι αυτή μια άποψη. Όχι οπωσδήποτε η σωστή.

Γιώργος Μπαλάνος

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

του Ώγκαστ Ντέρλεθ

Για όποιον θέλει να διερευνήσει την πραγματικότητα πίσω από τη Μυθολογία Κθούλου οι πιο σημαντικοί οδηγοί και πηγές πληροφόρησης δεν είναι τα έργα του ίδιου του Λάβκραφτ αλλά του Ώγκαστ Ντέρλεθ και του Κόλιν Ουίλσον! Αυτό γιατί αν ο Λάβκραφτ δίνει το «πρωτότυπο», ο Ντερλεθ και ο Ουίλσον είναι οι «ερμηνευτές» και οι μεταφραστές του —ο τελευταίος, μάλιστα, έχει γράψει και κανονικές μελέτες για το θέμα. Αλλά στον πρωτάρη θα συνιστούσα πρώτα τον Ντέρλεθ πριν προχωρήσει στον πολύ πιο δύσκολο Ουίλσον.

Στο Πέρα από το Κατώφλι μπορείτε να βρείτε μερικές «πληροφορίες» που είναι από τις πιο χρήσιμες και που προσεγγίζουν στην πραγματικότητα πολύ περισσότερο από ό,τι φαντάζεστε. Αν προσέξετε τα γεγονότα που προηγούνται της εμφάνισης του Ιθάκουα και συνδυάσετε την περιγραφή με μερικά από όσα γραφει η Ντάιον Φόρτουν στο Ψυχική Αυτοάμυνα (κεφάλαιο 7) θα έχετε όχι απλώς μια εξήγηση, αλλά και κάποια πρακτική τεχνική

Και μη νομίζετε ότι όλα τα κατώφλια είναι σαν κι αυτό που θα γνωρίσετε σε τύτη την ιστορία...

Γ.Μ.

1

Από μια άποψη, τούτο το αφήγημα είναι κατά βάση η ιστορία του παππού μου.

Από μια άλλη άποψη, όμως, είναι κάτι που αφορά σ' ολόκληρη τη φαμίλια μου, με επιπτώσεις όχι μονάχα σ' αυτή αλλά και στον κόσμο ολόκληρο. Ούτε και υπάρχει πια κανένας λόγος να παραμένουν κρυφές οι συνταρακτικά τρομερές λεπτομέρειες των όσων διαδραματίστηκαν σ' εκείνο το μοναχικό σπίτι βαθιά στα πυκνά δασοτόπια του βόρειου Ουισκόνσιν.

Οι ρίζες της υπόθεσης θα πρέπει ν' αναζητηθούν πολύ παλιά στις καταχνιές του μακρινού παρελθόντος, πολύ πριν από τις αρχές της φαμίλιας των Ώλγουιν. Αλλά την εποχή της επίσκεψής μου στο Ουισκόνσιν δεν ήξερα τίποτε για όλα αυτά· απλώς είχα έρθει ύστερα από το γράμμα του εξαδέλφου μου που έκανε λόγο για κάποια παράξενη επιδείνωση που είχε παρουσιάσει η υγεία του παππού μας.

Από την εποχή που ήμουν παιδί ακόμη, πάντοτε ο Τζοσάια Ώλγουιν μου έδινε την εντύπωση αν-

θρώπου που είχε νικήσει το θάνατο· και πραγματικά δε φαινόταν να έχει αλλάξει καθόλου στα χρόνια που είχαν μεσολαβήσει από τότε. Ήταν ένας γέρος με πελώριο στέρνο, πρόσωπο βαρύ και γεμάτο, στολισμένο με κοντοκομμένο μουστάκι και μικρό γενάκι που απάλυναν κάπως τη σκληρή γραμμή του τετράγωνου σαγονιού του. Τα μάτια του ήταν σκουρόχρωμα και μάλλον μικρά, ενώ τα φρύδια του ήταν πολύ φουντωτά. Συνήθιζε ν' αφήνει τα μαλλιά του μακριά σαν χαίτη, έτσι που το κεφάλι του είχε μια λιονταρίσια όψη.

Μόλο που μικρός δεν τον έβλεπα συχνά, η μορφή του είχε μείνει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη μου ύστερα από εκείνες τις σύντομες επισκέψεις που έκανε στην πατρογονική μας αγροικία κοντά στο Άρκαμ της Μασσαχουσέττης —σύντομες βίζιτες που έκανε στο δρόμο του ενώ αναχωρούσε ή έπεστρεφε από μερικές από τις πιο απίθανες γωνιές του κόσμου: το Θιβέτ, τη Μογγολία, κάποιες περιοχές της αρκτικής, καθώς και ορισμένα ελάχιστα γνωστά νησιά του Ειρηνικού.

Είχα να τον δω χρόνια όταν έλαβα το γράμμα του εξαδέλφου Φρόλιν, ο οποίος ζούσε μαζί του στο παλιό σπίτι του παππού στο βόρειο Ουισκόνσιν, στην καρδιά μιας περιοχής όλο λίμνες και δάση.

«Θα ήθελα να μπορούσες να ξεκολλήσεις για λίγο από τη Μασσαχουσέττη και να έρθεις να με δεις», μου έγραφε. «Ήδη πολύ νερό έχει κυλήσει κάτω από κάμποσα αυλάκια και ο άνεμος έχει φέρει πολλές αλλαγές από την τελευταία φορά που ήσουν εδώ. Ειλικρινά, νομίζω ότι επείγει πολύ να έρθεις. Όπως έχουν τα πράγματα τώρα, δεν ξέρω σε ποιον άλλον μπορώ να βασιστώ· ο παππούς δεν εί-

ναι πια εκείνος που ήταν κάποτε και χρειάζομαι κάποιον που να μπορώ να τον εμπιστεύομαι».

Δεν υπήρχε τίποτα τα σαφώς ανησυχητικό στο γράμμα του, αλλά το ύφος του ήταν περιέργα επιφυλακτικό. Κάτι το ανέκφραστο ξεχώριζε ανάμεσα στις γραμμές, κάτι ακαθόριστο που δεν επέτρεπε παρά μονάχα μια απάντηση στο γράμμα του Φρόλιν —κάτι στη φράση του για τον άνεμο, κάτι στον τρόπο που είχε γράψει ότι *ο παππούς δεν ήταν πια εκείνος που ήταν κάποτε* και κάτι στον τρόπο που είχε εκφράσει την ανάγκη κάποιου που να *μπορεί να τον εμπιστεύεται*.

Ήμουν βοηθός βιβλιοθηκάριος στο Πανεπιστήμιο του Μισκατόνικ στο Άρκαμ εκείνο το Σεπτέμβρη και δε δυσκολεύτηκα να πάρω άδεια από τη δουλειά μου, έτσι αναχώρησα. Ξεκίνησα, νιώθωντας να με κεντρίζει μια σχεδόν υπερφυσική βεβαιότητα ότι ήταν μεγάλη ανάγκη να βιαστώ. Στη Βοστώνη πήρα το αεροπλάνο για το Σικάγο και από εκεί συνέχισα με τρένο ως το χωριό του Χάρμον, βαθιά στις δασώδεις εκτάσεις του Ουισκόνσιν. Ήταν ένας τόπος μεγάλης φυσικής καλλονής, όχι μακριά από τις όχθες της Λίμνης Σουπήριορ, έτσι που μπορούσες σε μέρες με άνεμο και αναταραχή ν' ακούσεις τον ήχο των κυμάτων.

Ο Φρόλιν με περίμενε στο σταθμό. Ο εξάδελφός μου ήταν γύρω στα τριάντα οχτώ τότε, αλλά έδειχνε τουλάχιστον κατά δέκα χρόνια νεότερος. Τα καστανά μάτια του ήταν όλο πάθος και φλόγα ενώ το απαλό, ευαίσθητο στόμα του δε σ' άφηνε να υποψιαστείς τον εσωτερικά σκληρό πυρήνα του. Τώρα ήταν ασυνήθιστα σοβαρός, αν και παλιά η διάθεσή του εναλλασσόταν μεταξύ σοβαρότητας και μιας μεταδοτικής κεφάτης τρέλας μιλούσε ο Ιρλανδός

στο αίμα του, είχε πει κάποτε ο παππούς.

Αναζήτησα το βλέμμα του καθώς του έσφιγγα το χέρι, γυρεύοντας εκεί κάποια εξήγηση για τη υπονοούμενη ανησυχία του, αλλά το μόνο που διέκρινα εκεί ήταν μια επαλήθευση ότι ήταν πραγματικά ανήσυχος. Τα μάτια του τον πρόδιναν, ακριβώς όπως το λασπερό χρώμα στα νερά μιας λίμνης προδίδει κάποια αναταραχή στα βάθη, έστω κι αν η επιφάνεια παραμένει εντελώς ακύμαντη.

«Τι τρέχει;» τον ρώτησα όταν κάθησα δίπλα του στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε, διασχίζοντας μια περιοχή όπου κυριαρχούσαν τα ψηλά πεύκα. «Είναι άρρωστος ο γέρος;»

Ο Φρόλιν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Όχι, καθόλου. Δε τρέχει τίποτα τέτοιο, Τόνυ». Γύρισε και μου έριξε μια αλλόκοτη, επιφυλακτική ματιά. «Θα δεις. Περίμενε λίγο και θα δεις από μόνος σου».

«Μα, δηλαδή, τι συμβαίνει;» επέμεινα, πιο πιεστικά. «Το γράμμα σου μου φάνηκε στ' αλήθεια πολύ παράξενο».

«Αυτή ακριβώς ήταν και η πρόθεσή μου», με διαβεβαίωσε εντελώς σοβαρά.

«Δε θα μπορούσα να πω τι ακριβώς με ανησύχησε», παραδέχτηκα, «αλλά το μήνυμα υπήρχε ανάμεσα στις γραμμές του».

Χαμογέλασε. «Ναι, ήξερα ότι θα καταλάβαινες. Σε διαβεβαιώνω, ήταν δύσκολο —εξαιρετικά δύσκολο. Σε σκέφτηκα πολλές φορές πριν καθήσω και σου γράψω εκείνο το γράμμα, πίστεψέ με!»

«Αλλά αν δεν είναι άρρωστος;... Αν δεν κάνω λάθος, μου έγραψες ότι δεν είναι πια εκείνος που ήταν».

«Ναι, ναι, αυτό έγραψα. Περίμενε λίγο, Τόνυ·

μην είσαι τόσο ανυπόμονος· θα το δεις και θα κρίνεις μόνος σου. Κάτι τρέχει με το μυαλό του, νομίζω».

«Το μυαλό του;» Ένιωσα θλίψη και σοκ ταυτόχρονα, στην ιδέα ότι μπορεί ο παππούς να είχε χάσει τα λογικά του. Έβρισκα ανυπόφορη την ιδέα ότι θα μπορούσε εκείνο το απίθανο μυαλό να έχει παραφρονήσει και δεν ήθελα να το πιστέψω. «Δεν μπορεί!» φώναξα. «Φρόλιν —τι στο διάολο συμβαίνει τέλος πάντων;»

Ο εξάδελφός μου γύρισε και με κοίταξε με προβληματισμένο βλέμμα. «Μακάρι να 'ξερα. Αλλά νομίζω ότι πρόκειται για κάτι τρομερό. Αν ήταν μονάχα ο παππούς... Αλλά είναι, βλέπεις, και εκείνη η μουσική —χώρια όλα τ' άλλα: οι ήχοι, οι μυρωδιές και—» Ο Φρόλιν πρόσεξε το απορημένο βλέμμα μου και γύρισε από την άλλη μεριά, κάνοντας μια ολοφάνερη προσπάθεια ν' αλλάξει κανάλι στην κουβέντα και να μην πει περισσότερα. «Αλλά ξέχασα. Μη με ρωτάς τίποτε άλλο. Μονάχα περίμενε. Θα δεις από μόνος σου». Γέλασε κοφτά, μ' ένα ζορισμένο γελάκι. «Ίσως δεν είναι ο γέρος που χάνει τα λογικά του. Το σκέφτηκα και αυτό μερικές φορές —υπάρχουν λόγοι».

Δεν είπε τίποτε άλλο, αλλά ήδη είχε αρχίσει να θεριεύει μέσα μου ένα είδος αγωνιώδους φόβου και για κάμποση ώρα έμεινα σιωπηλός καθισμένος πλάι του. Στο μυαλό μου κυριαρχούσε μονάχα η σκέψη του Φρόλιν και του Τζοσάια Ώλγουιν, έτσι όπως ζούσαν μόνοι σ' εκείνο το παλιό σπίτι. Ούτε που είχα καν μάτια ή αυτιά για τα πανύψηλα πεύκα ολόγυρά μας, τον ήχο του ανέμου και την πικάντικη ευωδιά του καπνού από καμένες πευκοβελόνες που έφερνε ο άνεμος από τα βορειοδυτικά.

Το σκοτάδι έπεφτε νωρίς σε τούτα τα μέρη, αιχμαλωτισμένο από τα πεύκα και, μόλο που το λυκόφωτο χασομερούσε ακόμη στα δυτικά, απλωμένο σαν βεντάλια από κρόκους και αμέθυστους στον ορίζοντα, η νύχτα είχε κιόλας κυριαρχήσει στο δάσος που διασχίζαμε. Από τα γύρω σκοτάδια έφταναν ως τ' αυτιά μας οι κραυγές από τους μεγάλους μπούφους και τα μικρότερα ξαδέρφια τους, τους γκιόνηδες, φτιάχνοντας μια αγριωπή μαγεία στη σιγαλιά που, κατά τ' άλλα, την έσπαζε μονάχα η φωνή του ανέμου και ο θόρυβος του αυτοκινήτου καθώς έτρεχε στο σχετικά ασύχναστο δρόμο που έβγαζε στο κτήμα των Ώλγουιν.

«Σχεδόν φτάσαμε», είπε κάποια στιγμή ο Φρόλιν.

Οι δέσμες των προβολέων του αμαξιού σάρωσαν ένα κουτσουρεμένο πεύκο πιο πέρα. Το είχε χτυπήσει κεραυνός πριν χρόνια και τώρα στεκόταν ασάλευτο εκεί, με δυο ξεραμένα κλαδιά του ν' απλώνονται σαν σκελετωμένα μπράτσα προς το δρόμο. Ήταν ένα παλιό τοπικό ορόσημο και αυτό υπονοούσαν τα λόγια του Φρόλιν, επειδή ήξερε ότι θα θυμόμουν πως το πεύκο απείχε γύρω στο μισό χιλιόμετρο από το σπίτι.

«Αν ρωτήσει ο παππούς», μου είπε τότε, «θα προτιμούσα να μην έκανες λόγο για το γράμμα που σου έστειλα. Δεν είμαι σίγουρος αν θα του άρεσε. Μπορείς να του πεις ότι έτυχε οι δουλειές σου να σε φέρουν στα μέρη μας και σκέφτηκες να μας κάνεις μια βίζιτα».

Αν και μ' έτρωγε η περιέργεια, κρατήθηκα και δεν πίεσα τον Φρόλιν για περισσότερα. «Δηλαδή, το ξέρει ότι θα έρθω;»

«Ναι. Του είπα ότι με ειδοποίησες σχετικά και

ότι θα κατέβαινα να σε παραλάβω από το σταθμό».

Καταλάβαινα ότι αν ο γέρος υποψιαζόταν πως ο Φρόλιν με είχε καλέσει εξαιτίας της υγείας του, σίγουρα θα πειραζόταν ή και θα οργιζόταν. Όμως η παράκληση του Φρόλιν άφηνε να εννοηθεί ότι δεν ήταν μονάχα για να μη θίξουμε την υπερηφάνεια του γέρου, αλλά και κάτι πέρα απ' αυτό. Για μια ακόμη φορά με πλημμύρισε εκείνη η παράξενη, ακαθόριστη ανησυχία, εκείνη η ξαφνική, ανεξήγητη αίσθηση φόβου.

Το σπίτι φάνηκε απότομα μπροστά μας σ' ένα ξέφωτο ανάμεσα στα πεύκα. Είχε χτιστεί στις μέρες της αποίκισης του Ουισκόνσιν, γύρω στα 1850, από τον Λεάντερ, ένα θείο του παππού μου από τη ναυτική γενιά των Ώλγουιν του Ίνσμουθ, εκείνου του παράξενου ζοφερού χωριού των ακτών της Μασσαχουσέττης. Ήταν ένα ασυνήθιστα άσχημο κτίσμα, γαντζωμένο εκεί στη λοφοπλαγιά σαν καμιά στριφνή μπαμπόγρια με φραμπαλάδες. Ανακάτευε πολλά αρχιτεκτονικά στυλ, δίχως ωστόσο να καταφέρνει να ξεφύγει εντελώς από πολλά επιφανειακά χαρακτηριστικά της αρχιτεκτονικής των μέσων του περασμένου αιώνα —και μάλιστα εκείνα που έδιναν την πιο αλλόκοτη και πομπώδη εμφάνιση στα κτίρια της εποχής. Το σπίτι είχε μια πλατιά βεράντα, η μια πλευρά της οποίας έβγαζε κατ' ευθείαν στους στάβλους. Σε παλιότερα χρόνια υπήρχαν εκεί άλογα, άμαξες και κάρα, αλλά τώρα οι στάβλοι φιλοξενούσαν μονάχα δυο αυτοκίνητα — αυτή ήταν και η μόνη γωνιά του κτιρίου που έδειχνε κάποια στοιχεία ανακαίνισης μετά το αρχικό χτίσιμό του.

Το σπίτι υψωνόταν διόμισι ορόφους πάνω από το πάτωμα του κελαριού. Μάντεψα —επειδή το

σκοτάδι δεν επέτρεπε να το επιβεβαιώσω— ότι οι τοίχοι εξακολουθούσαν να είναι βαμμένοι στο ίδιο αποκρουστικό καφέ χρώμα όπως παλιά. Εξάλλου, κρίνοντας από το ελάχιστο φως που χυνόταν πίσω από τα σκεπασμένες με κουρτίνες παράθυρα, ο παππούς δεν είχε ακόμη μπει στον κόπο να εγκαταστήσει εκεί ηλεκτρισμό. Αλλά αυτό ήταν ένα ενδεχόμενο που με είχε βρει προετοιμασμένο και είχα έρθει εξοπλισμένος με φακούς και μπαταρίες.

Ο Φρόλιν σταμάτησε στο γκαράζ και άφησε το αυτοκίνητο εκεί. Βοηθώντας με να μεταφέρω τις βαλίτσες μου, προχώρησε στη βεράντα προς την μπροστινή είσοδο, μια μεγάλη και βαριά δρύινη πόρτα, στολισμένη μ' ένα γελοιωδώς πελώριο σιδερένιο ρόπτρο. Το χωλ ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι, εκτός από μια μισάνοιχτη πόρτα στην άλλη άκρη. Από εκεί ξεχυνόταν ένα αμυδρό φως, αρκετό ωστόσο για να φωτίσει αχνά τη φαρδιά εσωτερική σκάλα που οδηγούσε στο πάνω πάτωμα.

«Θα σου δείξω το δωμάτιό σου πρώτα», μου είπε ο Φρόλιν, προχωρώντας μπροστά στη σκάλα· περπατούσε άνετα στο σκοτάδι χάρη στην πολύχρονη εξοικειωσή του με το χώρο. «Αν τον χρειάζεσαι, υπάρχει ένας φακός στον ακροστάτη του κεφαλόσκαλου», πρόσθεσε. «Τον ξέρεις τώρα το γέρο».

Βρήκα το φακό και τον άναψα, καθυστερώντας λίγο, έτσι που όταν τον πρόλαβα πάλι, ο Φρόλιν στεκόταν κιόλας στην πόρτα του δωματίου μου. Πρόσεξα ότι το δωμάτιο ήταν σχεδόν ακριβώς πάνω από την μπροστινή είσοδο, βλέποντας έτσι προς τα δυτικά, όπως και ολόκληρο το σπίτι.

«Μου έχει απαγορεύσει να χρησιμοποιώ οποιοσδήποτε από τα δωμάτια του πάνω ορόφου που βρίσκονται ανατολικά του διαδρόμου», εξήγησε ο

Φρόλιν, ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα όλο νόημα, σαν να ήθελε να προσθέσει, «Βλέπεις πόσο γεροπαράξενος έγινε!» Περίμενε μήπως κάνω κανένα σχόλιο, αλλά δεν είπα τίποτε και συνέχισε, «Έτσι εγώ μένω στο δωμάτιο δίπλα από το δικό σου και ο Χάου δίπλα από το δικό μου, στη νοτιοδυτική γωνιά. Τούτη τη στιγμή, όπως θα πρόσεξες ίσως, ο Χάου ετοιμάζει κάτι για φαγητό».

«Και ο παππούς;»

«Μάλλον θα είναι στο γραφείο του. Φαντάζομαι θα θυμάσαι το δωμάτιο».

Ναι, θυμόμουν καθαρά εκείνο το παράξενο, τυφλό από παράθυρα δωμάτιο, φτιαγμένο βάση αυστηρών οδηγιών του μακαρίτη θείου Λεάντερ, αδερφού του παππού. Ήταν ένα δωμάτιο που έπιανε τον περισσότερο χώρο από το πίσω μέρος του σπιτιού, ολόκληρη τη βορειοδυτική γωνιά και όλο το δυτικό πλάτος του εκτός από μια μικρή γωνιά στα νοτιοδυτικά, όπου υπήρχε η κουζίνα —από εκεί ξέφευγε το λιγοστό φως που είχαμε δει στο κάτω χωλ μπαίνοντας στο σπίτι. Το γραφείο ήταν κατά ένα μέρος χωστό στη σκαμμένη λοφοπλαγιά, γι' αυτό και ο ανατολικός τοίχος δεν μπορούσε να έχει παράθυρα· αλλά δεν υπήρχε καμιά δικαιολογία, εκτός ίσως από την εκκεντρικότητα του θείου Λεάντερ, για την παντελή απουσία παραθύρων στο βορινό τοίχο.

Ακριβώς στο κέντρο του ανατολικού τοίχου, ουσιαστικά ενσωματωμένος σ' αυτόν, υπήρχε ένας τεράστιος ζωγραφικός πίνακας που έπιανε από το πάτωμα ως το ταβάνι και το πλάτος του έφτανε σχεδόν τα δυο μέτρα. Αν ο πίνακας αυτός, μάλλον ζωγραφισμένος από κάποιον άγνωστο φίλο του θείου Λεάντερ αν όχι και από τον ίδιο, είχε κάποια

ποιότητα ή έστω ίχνη ταλέντου, μπορεί να τον παράβλεπε κανείς, αλλά δεν είχε· ήταν μια εντελώς πεζή απεικόνιση κάποιου βορινού τοπίου. Έδειχνε μια λοφοπλαγιά, μ' ένα βραχώδες άνοιγμα σπηλιάς στο κέντρο του πλάνου και ένα σχεδόν αδιόρατο μονοπάτι που οδηγούσε προς τη σπηλιά. Στο μονοπάτι αυτό ένα ιμπρεσιονιστικό πλάσμα, που μάλλον θα συμβόλιζε κάποια αρκούδα —ζώα κάποτε κοινά σε τούτα τα μέρη— φαινόταν σαν να βάδιζε προς τη σπηλιά. Και στον ουρανό πλανιόταν κάτι σαν μελαγχολικό σύννεφο που είχε χάσει το δρόμο του ανάμεσα στα πεύκα που υψώνονταν σκυθρωπά ολόγυρα.

Παρά τα ράφια των βιβλίων που έπιαναν όλο τον υπόλοιπο διαθέσιμο χώρο στους τοίχους, παρά την τρελή συλλογή από τα πλέον απίθανα μπιχλιμπίδια που ήταν σκόρπια εδώ κι εκεί —περίεργα σκαλισμένες πέτρες και ξύλα, παράξενα ενθύμια από το θαλασσινό βίο του θείου Λεάντερ— αυτό το αμφιβόλου ποιότητας έργο τέχνης κυριαρχούσε εντελώς και απόλυτα στο χώρο του γραφείου. Το ίδιο το δωμάτιο το χαρακτήριζε εκείνη η άψυχη αίσθηση ενός μουσείου και ωστόσο, κατά παράξενο τρόπο, ανταποκρινόταν στην παρουσία του παππού μου σαν κάτι το ζωντανό· ακόμη και η ζωγραφιά στον τοίχο φαινόταν ν' αποκτά μια πρόσθετη φρεσκάδα κάθε φορά που έμπαινε εκείνος.

«Όποιος μπήκε έστω και μια φορά σε τούτο το δωμάτιο», παρατήρησα με βλοσυρό χαμόγελο, «δε νομίζω να μπορεί να το ξεχάσει ποτέ».

«Εκεί μέσα περνά ο παππούς τον περισσότερο χρόνο του. Σχεδόν δε βγαίνει καθόλου έξω και φαντάζομαι ότι με τον ερχομό του χειμώνα δε θα ξεμυτίζει πια παρά μονάχα για φαγητό. Κουβάλησε

μέχρι και το κρεβάτι του εκεί».

Ανατρίχιασα. «Μου είναι αδύνατο να φανταστώ άνθρωπο να κοιμάται σ' εκείνο το δωμάτιο», είπα.

«Το ίδιο κι εγώ. Αλλά ξέρεις, δουλεύει σε κάτι και ειλικρινά πιστεύω ότι βασικά είναι το μυαλό του που έχει σαλέψει κάπως».

«Μήπως γράφει κανένα άλλο βιβλίο για τα ταξίδια του;»

Ο Φρόλιν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Όχι, νομίζω ότι κάνει κάποια μετάφραση. Κάτι διαφορετικό. Μια μέρα κάπου ξετρύπωσε κάτι παλιά χαρτιά για τον Λεάντερ και από τότε η κατάστασή του φαίνεται να πηγαίνει αργά από το κακό στο χειρότερο». Ανασήκωσε τα φρύδια και έκανε μια μοιρολατρική κίνηση με τους ώμους του. «Έλα τώρα. Ο Χάου θα πρέπει να μας έχει ετοιμάσει το φαγητό στο μεταξύ. Θα δεις και θα κρίνεις από μόνος σου».

Από τα αινιγματικά λόγια του Φρόλιν περίμενα να δω κανένα αποσκελετωμένο ανθρώπινο ερείπιο. Στο κάτω κάτω ο παππούς είχε καβαντζάρει τα εβδομήντα και ακόμη κι αυτός δεν μπορεί να ήταν αθάνατος. Αλλά, απ' όσο μπορούσα να κρίνω, δεν είχε αλλάξει διόλου σ' εμφάνιση. Καθόταν εκεί στο τραπέζι του φαγητού —πάντα ο ίδιος ακμαίος και σφριγηλός γέρος. Το μουστάκι και τα γένεια του δεν ήταν καν άσπρα αλλά είχαν το γκρίζο χρώμα του ατσαλιού, με μπόλικο μαύρο μέσα τους. Το πρόσωπό του δεν ήταν λιγότερο βαρύ από παλιά, ούτε το χρώμα του λιγότερο ροδαλό. Τη στιγμή που μπήκαμε ξεκοκάλιζε ορεξάτα ένα μπούτι γαλοπούλας. Βλέποντάς με, ανασήκωσε μια ιδέα τα φρύδια του, χαμήλωσε το μπούτι από τα χείλη του και με χαιρέτησε με την ίδια αταραξία σαν να είχε να με δει για όχι παραπάνω από μισή ώρα.

«Φαίνεσαι μια χαρά», μου είπε.

«Το ίδιο κι εσύ», απάντησα. «Σαν παλιό γερό σκαρί».

Χαμογέλασε. «Παλικάρι μου, είναι γιατί κυνηγώ να βρω κάτι το ολότελα διαφορετικό —μια ανεξερεύνητη χώρα που δεν έχει καμιά σχέση με την Αφρική, την Ασία ή τις πολικές περιοχές».

Έριξα με τρόπο μια λοξή ματιά στον Φρόλιν. Ήταν φανερό ότι και αυτός πρώτη φορά άκουγε κάτι τέτοιο· όποια μισόλογα κι αν είχε πετάξει ως τώρα ο παππούς, προφανώς τούτη ήταν μια νέα αποκάλυψη.

Ύστερα με ρώτησε για το ταξίδι μου στα μέρη τους και όλη η υπόλοιπη ώρα του φαγητού αναλώθηκε σε ψιλοκουβέντες και ενημερωτικά νέα για το σόι μας. Πρόσεξα ότι ο γέρος γύριζε επίμονα τον κουβέντα σε προ πολλού ξεχασμένους συγγενείς μας από το Ίνσμουθ· ρωτούσε να μάθει τι είχαν απογίνει, αν τους είχα δει ποτέ, πώς ήταν η φάτσα τους...

Επειδή δεν ήξερα ουσιαστικά τίποτα για το συγγενολόι μας του Ίνσμουθ και είχα την εντύπωση ότι όλοι τους είχαν πεθάνει σε κάποια παράξενη καταστροφή που είχε παρασύρει στη θάλασσα πολλούς από τους κατοίκους εκείνης της απαίσιας πόλης, δεν μπόρεσα να του φανώ και πολύ χρήσιμος. Αλλά ο γενικός ειρμός σε όλες αυτές τις αθώες ερωτήσεις του μου δημιούργησε πολλά ερωτηματικά. Χάρη στη θέση μου στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Μισκατόνικ, είχα ακούσει παράξενες και ανησυχητικές φήμες σχετικά με τα γεγονότα του Ίνσμουθ. Κάτι είχα υπόψη για την επέμβαση ομοσπονδιακών πρακτόρων εκεί και οι διαδόσεις περί δήθεν ξένων κατασκόπων ποτέ δε μου είχαν

φανεί τόσο πειστική εξήγηση για τα τρομερά γεγονότα που είχαν λάβει χώρα σ' εκείνη την πόλη. Ο παππούς ήθελε να μάθει τελικά αν είχα δει ποτέ φωτογραφίες των εκεί συγγενών μας και όταν απάντησα αρνητικά ήταν ολοφάνερη η απογοήτευσή του.

«Το 'ξερες», μου είπε αποκαρδιωμένα, «ότι δεν υπάρχει ούτε ένα σκίτσο του θείου Λεάντερ; Πάντως οι γέροι στα πέριξ του Χάρμον μου είχαν πει πριν χρόνια ότι ήταν πολύ κακομούτσουνος, με φάτσα που θύμιζε *βάτραχο*». Εδώ ο παππούς φάνηκε να ζωηρεύει απότομα και άρχισε να μιλά με πιότερο πάθος. «Έχεις ιδέα τι σημαίνει αυτό, αγόρι μου; Αλλά όχι, πώς θα μπορούσες να ξέρεις; Θα ήταν πολύ να περιμένω ότι...»

Έμεινε για λίγο σιωπηλός, ρουφώντας τον καφέ του και παίζοντας τύμπανο με τα δάχτυλα στο ξύλο του τραπεζιού. Τα μάτια του ατένιζαν αφηρημένα στο κενό με μια περίεργα στοχαστική έκφραση· ύστερα σηκώθηκε απότομα και βγήκε από το δωμάτιο, λέγοντάς μας να πάμε να τον δούμε στο γραφείο του μόλις θα τελειώναμε το φαγητό μας.

«Εσύ τι συμπέρασμα βγάζεις απ' όλα αυτά», με ρώτησε ο Φρόλιν, όταν έφτασε ως τ' αυτιά μας ο ήχος από το κλείσιμο της πόρτας του γραφείου.

«Είναι περίεργο», είπα. «Αλλά δε βλέπω τίποτα το ανώμαλο εδώ, Φρόλιν. Φοβάμαι ότι...»

Εκείνος χαμογέλασε σκυθρωπά. «Περίμενε. Μη βιάζεσαι τόσο να καταλήξεις σε συμπεράσματα· ακόμη δεν έχεις ούτε δυο ώρες εδώ».

Μόλις τελειώσαμε με το φαγητό ξεκινήσαμε για το γραφείο, αφήνοντας το μάζεμα του τραπεζιού στον Χάου και τη γυναίκα του που επί είκοσι χρόνια τώρα υπηρετούσαν τον παππού σε τούτο το σπίτι.

Το γραφείο ήταν το ίδιο όπως το θυμόμουν, με μοναδική αλλαγή το παλιό διπλό κρεβάτι που είχε προστεθεί εκεί, ακουμπιστά στον τοίχο που χώριζε το δωμάτιο από την κουζίνα. Ο παππούς ήταν φανερό ότι μας περίμενε, ή μάλλον περίμενε εμένα ειδικά και, αν τα λόγια του Φρόλιν μου είχαν φανεί αινιγματικά, δεν υπήρχε επαρκής λέξη που να περιγράφει τη στιχομυθία που ακολούθησε με τον παππού μου.

«Έχεις ακουστά το όνομα Ουέντιγκο;» με ρώτησε.

Παραδέχτηκα ότι το είχα συναντήσει σε διάφορους θρύλους των Ινδιάνων του βορρά, στις παραδόσεις για ένα τερατώδες, υπερφυσικό πλάσμα, φρικαλέο στην όψη, που στοίχειωνε τα απέραντα ερημικά δάση.

Στη συνέχεια με ρώτησε κατά πόσο μου είχε περάσει από το νου το ενδεχόμενο να υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα σ' αυτό το θρύλο του Ουέντιγκο και τις δοξασίες για τα στοιχειακά του αέρα. Όταν απάντησα καταφατικά, ο παππούς ζήτησε να μάθει πώς και τύχαινε να έχω υπόψη μου αυτό τον ινδιάνικο θρύλο —φροντίζοντας παράλληλα να διευκρινίσει ότι ο Ουέντιγκο δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με την ερώτησή του.

«Δουλεύοντας ως βιβλιοθηκάριος», εξήγησα «μου δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία να ενημερωθώ για αρκετά ασυνήθιστα πράγματα».

«Α!» έκανε, απλώνοντας το χέρι προς ένα βιβλίο δίπλα στην πολυθρόνα του. «Τότε υποθέτω ότι θα σου είναι γνώριμο και αυτό το έργο».

Κοίταξα στο χοντρό μαυροδεμένο τόμο που ο τίτλος του ήταν τυπωμένος στη ράχη με χρυσά γράμματα: *Ο Παρείσακτος και Άλλα Διηγήματα*

του Χ. Φ. Λάβκραφτ.

Έγνεψα καταφατικά. «Ναι, το βιβλίο υπάρχει στα ράφια μας».

«Μήπως το έχεις διαβάσει κιόλας;»

«Ω, ναι. Και το βρήκα πολύ ενδιαφέρον».

«Τότε θα έχεις υπόψη τα όσα αναφέρει για το Ίνσμουθ σ' εκείνο το παράξενο διήγημα *Η Σκιά Πάνω από το Ίνσμουθ*;»

Σκάλισα βιαστικά τη μνήμη μου για να θυμηθώ την υπόθεση και τελικά κάτι κατάφερα: ήταν μια απίθανη ιστορία για κάποια φρικιαστικά θαλάσσια όντα, υπηρέτες του Κθούλου, ενός πανάρχαιου πλάσματος που ζούσε στα βάθη της θάλασσας.

«Ο συγγραφέας του είχε ζωηρή φαντασία», παρατήρησα.

«Είχε! Δηλαδή θες να πεις ότι πέθανε;»

«Ναι, πριν τρία χρόνια».

«Κρίμα, πολύ κρίμα! Κι εγώ που έλπιζα κάτι να μάθω από αυτόν...»

«Μα, σίγουρα, ένα φανταστικό αφήγημα σαν...» άρχισα να λέω.

Ο παππούς με διέκοψε απότομα. «Εάν δεν έχεις καμιά καλύτερη εξήγηση να δώσεις για τα όσα έγιναν στο Ίνσμουθ, πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος ότι η αφήγησή του αποτελεί φαντασία;»

Παραδέχτηκα ότι δεν μπορούσα να εξηγήσω αλλιώς τα γεγονότα, αλλά μου φάνηκε ότι ο γέρος είχε ήδη χάσει το ενδιαφέρον του για το συγκεκριμένο θέμα. Στη συνέχεια έβγαλε έναν ογκώδη φάκελο, με κολλημένα πάνω του κάμποσα από τα γνωστά γραμματόσημα των τριών σεντ του 1869 που τόσο κυνηγούσαν οι συλλέκτες. Από μέσα έβγαλε διάφορα χαρτιά που, όπως εξήγησε, τα είχε αφήσει ο θείος Λεάντερ με οδηγίες να ριχτούν στις

φλόγες. Αυτή η επιθυμία του ωστόσο, εξήγησε ο παππούς, δεν είχε ικανοποιηθεί και έτσι τα χαρτιά είχαν περιέλθει στην κατοχή του. Μου έδωσε να ρίξω μια ματιά σε μερικές από τις σελίδες και μου ζήτησε να του πω τη γνώμη μου, παρακολουθώντας με διαπεραστικό βλέμμα σε όλο το διάστημα που τις περιεργαζόμουν.

Ήταν φανερό ότι οι σελίδες αποτελούσαν τμήμα κάποιας μεγάλης επιστολής, γραμμένης με δυσανάγνωστο χαρακτήρα και περιείχαν μερικές από τις πιο στριφνές προτάσεις που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Σαν να μην έφτανε αυτό, πολλές από τις φράσεις δε φαίνονταν να έχουν καν νόημα ενώ η σελίδα που με απασχόλησε περισσότερο έβριθε με αναφορές για πράγματα που μου ήταν παντελώς άγνωστα. Το μάτι μου έπεσε σε λέξεις όπως *Ίθακουα, Λοϊγκόρ* και *Χαστούρ*, αλλά μονάχα όταν επέστρεψα τα χαρτιά στον παππού θυμήθηκα ότι είχα δει αυτές τις λέξεις και κάπου αλλού, και μάλιστα πρόσφατα. Αλλά δεν είπα τίποτα. Απλώς παρατήρησα πως, κατά τη γνώμη μου, είχ την εντύπωση ότι ο θείος Λεάντερ έγραφε με απα ράδεκτα ακαταλαβίστικο τρόπο.

Ο παππούς γέλασε σιγανά. «Περίμενα ότι πρώτη σκέψη σου θα ήταν παρόμοια με τη δικ μου, αλλά σ' αυτό έπεσα έξω! Μα, σίγουρα, είνα φως φανάρι ότι το όλο κείμενο είναι σε κώδικα!

«Ναι, σωστά! Αυτό θα εξηγούσε γιατί είναι τόσ άτεχνα δομημένες οι φράσεις του».

Ο παππούς μου χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Πρ κειται για πολύ απλό κώδικα, αλλά που κάνει καλ τη δουλειά του —ναι, πολύ καλά. Ακόμη δεν έχ τελειώσει με την αποκρυπτογράφησή του». Χτύπ σε το φάκελο με το δάχτυλο. «Φαίνεται να αναφ

ρει κάτι σχετικό με τούτο το σπίτι και στο κείμενο επαναλαμβάνεται συχνά η προειδοποίηση ότι θα πρέπει να είναι κανείς πολύ προσεκτικός και να μη διαβεί το κατώφλι αν δε θέλει να υπάρξουν φοβερές συνέπειες. Αλλά εγώ, αγόρι μου, έχω διαβεί και ξαναδιαβεί εκατοντάδες φορές κάθε κατώφλι που υπάρχει σε τούτο το σπίτι και ποτέ δεν υπήρξε η παραμικρή συνέπεια. Αυτό σημαίνει ότι κάπου θα πρέπει να υπάρχει ένα κατώφλι που δεν το έχω διαβεί ακόμη».

Δεν μπορούσα να μη χαμογελάσω με τη ζωντάνια του. «Αν το μυαλό του θείου Λεάντερ είχε αρχίσει να φυραίνει, παππού, σε βλέπω να ψάχνεις για πολύ ακόμη», του είπα.

Απότομα, ο περιβόητα οργίλος χαρακτήρας του παππού ξεχείλισε ως την επιφάνεια. Με το ένα χέρι πέταξε πέρα τα χαρτιά του Λεάντερ ενώ με το άλλο μας έγνεψε να του δίνουμε και οι δυο· ήταν φανερό ότι μέσα σε μια στιγμή ο Φρόλιν κι εγώ είχαμε πάψει να υπάρχουμε για εκείνον.

Σηκωθήκαμε, μουρμουρίσαμε κάποια δικαιολογία και βγήκαμε από το δωμάτιο.

Στο μισοσκόταδο του διαδρόμου απέξω, ο Φρόλιν με κοίταξε έντονα δίχως να πει κουβέντα, απλώς αφήνοντας τα φλογερά μάτια του να μείνουν για λίγο καρφωμένα στα δικά μου. Ύστερα έκανε μεταβολή και με συνόδεψε ως τον πάνω όροφο όπου και χωρίσαμε, πηγαίνοντας ο καθένας στο δωμάτιό του για ύπνο.

2

Πάντοτε μ' ενδιέφεραν εξαιρετικά οι νυχτερινές δραστηριότητες του υποσυνειδήτου, επειδή πιστεύω ότι το υποσυνείδητο προσφέρει απεριόρι-

στες δυνατότητες στο κάθε διορατικό άτομο που θέλει να τις εκμεταλλευτεί. Κατ' επανάληψη έχω πέσει για ύπνο με κάποιο πρόβλημα να με ταλανίζει, για να ξυπνήσω την άλλη μέρα με το πρόβλημα εντελώς λυμένο στο μυαλό μου. Όσο για εκείνες τις άλλες, τις πιο σκοτεινές δραστηριότητες του νυχτερινού νου, δεν ξέρω και πολλά πράγματα. Το σίγουρο είναι ότι έπεσα για ύπνο νωρίς εκείνο το βράδυ, σπάζοντας το κεφάλι μου να θυμηθώ πού στην ευχή είχα ξαναδεί εκείνες τις παράξενες λέξεις από την επιστολή του θείου Λεάντερ· και ξέρω ότι αποκοιμήθηκα τελικά με την ερώτηση ακόμη αναπάντητη.

Ωστόσο, όταν ξύπνησα στο σκοτάδι μερικές ώρες αργότερα, θυμήθηκα αμέσως ότι εκείνες τις λέξεις, εκείνα τα παράξενα ονόματα, τα είχα συναντήσει στο βιβλίο του Χ. Φ. Λάβκραφτ που είχα διαβάσει στο Μισκατόνικ. Το γεγονός μ' έκανε σχεδόν να ξεχάσω την αληθινή αιτία που με είχε ξυπνήσει μέχρι που άκουσα κάποιον να χτυπά πάλι στην πόρτα μου και να λέει με ψιθυριστή φωνή:

«Εγώ είμαι, ο Φρόλιν. Είσαι ξύπνιος; Έρχομαι μέσα».

Σηκώθηκα, έριξα πάνω μου μια ρόμπα και άναψα το φακό μου. Στο μεταξύ ο Φρόλιν είχε μπει στο δωμάτιο. Το λεπτό κορμί του έτρεμε ελαφρά, ίσως από το κρύο, επειδή το νυχτερινό σεπτεμβριάτικο αγιάζι που έμπαινε από το παράθυρο δε μύριζε πια καλοκαίρι.

«Τι τρέχει;» τον ρώτησα.

Με πλησίασε με μια παράξενη λάμψη στα μάτια και ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο μου. «Το ακούς;» με ρώτησε. «Θεέ μου, ίσως και να είναι στ' αλήθεια γέννημα της φαντασίας μου...»

«Όχι, περίμενε!» τον έκοψα.

Και πραγματικά, μου φάνηκε ότι από κάπου απέξω ερχόταν ο ήχος μιας απόκοσμα όμορφης μελωδίας —από αυλούς, συμπέρανα.

«Ο παππούς ακούει ραδιόφωνο», υπέθεσα. «Κάθεται συχνά κι ακούει μουσική σε τόσο προχωρημένες ώρες;»

Η έκφραση στο πρόσωπο του Φρόλιν μ' έκανε να το βουλώσω απότομα. «Εγώ έχω το μοναδικό ραδιόφωνο στο σπίτι», απάντησε. «Η συσκευή βρίσκεται στο δωμάτιό μου τώρα και δεν παίζει. Έτσι κι αλλιώς, έχει ξεμείνει από μπαταρίες. Εξάλλου, έχεις ποτέ ακούσει *τέτοια* μουσική από το ραδιόφωνο;»

Αφουγκράστηκα πάλι με ανανεωμένο ενδιαφέρον. Η μουσική ακουγόταν παράξενα πνιχτή, αλλά διαπερνούσε τους τοίχους. Εκείνο που παρατήρησα ήταν ότι δε φαινόταν να έρχεται από συγκεκριμένη κατεύθυνση· ενώ πριν έδινε την εντύπωση ότι ερχόταν απέξω, τώρα έμοιαζε να έρχεται κάτω από το σπίτι. Και ήταν πολύ περίεργο είδος μουσικής —κάτι σαν ψαλμωδία από φλογέρες και αυλούς.

«Μια ορχήστρα με αυλούς», μουρμούρισα.

«Ή με φλογέρες του Πάνα», συμπλήρωσε ο Φρόλιν.

«Αυτές δεν τις παίζουν πια», παρατήρησα αφηρημένα.

«Δεν τις παίζουν στο ραδιόφωνο», διόρθωσε ο Φρόλιν.

Γύρισα και τον κοίταξα καλά· εκείνος ανταπόδωσε σταθερά το βλέμμα μου. Μου πέρασε από το νου ότι κάποιος λόγος θα υπήρχε για να είναι τόσο αφύσικα σκυθρωπός, άσχετα κατά πόσο ήθελε να το ομολογήσει ή όχι. Τον άρπαξα από τα μπράτσα.

«Φρόλιν —πες μου, τι συμβαίνει; Το βλέπω ότι κάτι σε φοβίζει».

«Τόνυ», ξεροκατάπιε, «αυτή η μουσική δεν προέρχεται από πουθενά μέσα στο σπίτι. Έρχεται από κάπου έξω».

«Μα ποιος θα μπορούσε να είναι απέξω;» ρώτησα.

«Κανείς —κανείς άνθρωπος».

Το ξεστόμισε τελικά! Σχεδόν με ανακούφιση αντιμετώπισα αυτό που φοβόμουν να δω κατάματα ως τώρα. *Κανείς, κανείς άνθρωπος.*

«Τότε —τι;» ρώτησα

«Νομίζω ότι ο παππούς ξέρει», αποκρίθηκε. «Έλα μαζί μου, Τόνυ. Μην πάρεις το φακό· μπορούμε να βρούμε το δρόμο και στα σκοτεινά».

Έξω στο διάδρομο σταμάτησα για μια ακόμη φορά νιώθοντας το χέρι του να σφίγγεται σπασμωδικά στο μπράτσο μου. «Την προσέχεις;» ψιθύρισε συριχτά. «Τη νιώθεις κι εσύ;»

«Μια μυρωδιά», απάντησα. Ήταν μια αόριστη, φευγαλέα μυρωδιά νερού, ψαριών, βατράχων και πλασμάτων που ζουν σε υγρούς τόπους.

«Πρόσεξε τώρα!» ψιθύρισε ο Φρόλιν.

Εντελώς απότομα η νοτερή μυρωδιά του νερού χάθηκε και στη θέση της ήρθε ένα γοργό κύμα παγωνιάς. Το κρύο διέτρεξε το διάδρομο σαν να ήταν κάτι το ζωντανό —μια ακαθόριστη ευωδιά χιονιού, μια κρύα ανάσα αγέρα φορτωμένου με πάχνη.

«Απορείς ακόμη που ανησυχώ τόσο;» ρώτησε ο Φρόλιν.

Δίχως να μου δώσει το χρόνο ν' απαντήσω, άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες και τελικά σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του γραφείου του παππού, κάτω από την οποία έλαμπε μια γραμμή από κίτρινο φως. Ενώ κατεβαίναμε τις σκάλες προς το ισόγειο, πρόσεξα ότι στο κάθε βήμα μας η μουσική ακουγόταν ολοένα και πιο δυνατή και καθαρή. Και τώρα, όταν σταθήκαμε μπροστά στην πόρτα του γραφείου, ήταν φανερό ότι η μουσική προερχόταν από κάπου εκεί μέσα, όπως άλλωστε και εκείνο το περίεργο ανακάτωμα από τις διάφορες οσμές. Το σκοτάδι ολόγυρα φαινόταν να πάλλεται από κάποια ακαθόριστη απειλή, με μια βαριά αίσθηση επικείμενου κινδύνου που μας πλάκωνε σαν σάβανο, έτσι που ο Φρόλιν αναρρίγησε πλάι μου.

Εντελώς αυθόρμητα σήκωσα το χέρι μου και χτύπησα στην πόρτα.

Δεν υπήρξε καμιά ανταπόκριση από μέσα, αλλά αμέσως μόλις χτύπησα, η μουσική σταμάτησε και οι παράξενες μυρωδιές χάθηκαν από τον αέρα.

«Δε θα 'πρεπε να το κάνεις αυτό!» μου ψιθύρισε ο Φρόλιν. «Αν εκείνος...»

Δοκίμασα το πόμολο της πόρτας. Γύρισε κάτω από το χέρι μου και την άνοιξα.

Δεν ξέρω τι περίμενα ν' αντικρίσω μέσα σ' εκείνο το γραφείο, αλλά σίγουρα όχι αυτό που είδα. Αν εξαιρέσουμε το γεγονός ότι ο παππούς είχε πέσει στο κρεβάτι και η λάμπα πετρελαίου ήταν αναμμένη, τίποτα δεν είχε αλλάξει στο δωμάτιο. Στάθηκα για μια στιγμή κοιτάζοντας ολόγυρα σαν χαζός, μην τολμώντας να πιστέψω στα μάτια μου, αιφνιδιασμένος από την ίδια την πεζότητα της σκηνής. Από πού, λοιπόν, είχε προέρθει η μουσική που είχαμε ακούσει; Και εκείνες οι μυρωδιές και τ' αρώματα στον αέρα; Κάτι σαν μια παραζάλη θόλωσε το μυαλό μου και ήμουν έτοιμος να κάνω πίσω για να μην ταράξω τον ύπνο του παππού, όταν άκουσα τη φωνή του.

«Έλα, πέρασε μέσα», μου είπε, δίχως ν' ανοίξει τα μάτια του. «Ώστε άκουσες κι ελόγου σου τη μουσική, ε; Ό,τι είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι πώς και δεν την άκουγε κανείς άλλος. Ήταν μογγολική, νομίζω. Πριν τρεις νύχτες ήταν ξεκάθαρα ινδιάνικη μουσική — από βόρειους τόπους και πάλι, τον Καναδά και την Αλάσκα. Πιστεύω ότι υπάρχουν ακόμη μέρη όπου λατρεύεται ο Ίθακουα. Ναι, ναι — και πριν μια εβδομάδα, ήταν μελωδίες που για τελευταία φορά είχα ακούσει στο Θιβέτ, στην απαγορευμένη Λάσα, πριν κάμποσα χρόνια, εδώ και δεκαετίες».

«Όμως ποιος τη φτιάχνει;» φώναξα. «Από πού προέρχεται;»

Ο παππούς άνοιξε τα μάτια του και με κοίταξε όπως στεκόμουν εκεί. «Από τούτο εδώ, νομίζω», είπε, ακουμπώντας την παλάμη του στο χειρόγραφο μπροστά του, με τις αράδες του γραμμένες από το πρόγονό μου. «Και τη φτιάχνουν οι φίλοι του Λεάντερ. Είναι η μουσική των σφαιρών, αγόρι μου — εκτός πια κι αν απορρίπτεις τη μαρτυρία των αισθήσεών σου».

«Την άκουσα, Το ίδιο και ο Φρόλιν».

«Αναρωτιέμαι τι να σκέφτεται ο Χάου με όλα αυτά», μουρμούρισε συλλογισμένα ο παππούς μου. Αναστέναξε. «Νομίζω ότι σχεδόν έχω βρει τη λύση. Απλώς μένει να διευκρινιστεί με ποιον ακριβώς από εκείνους επικοινωνούσε ο Λεάντερ».

«Με ποιον από εκείνους;» επανέλαβα. «Τι εννοείς;»

Έκλεισε τα μάτια του και το χαμόγελο επανήλθε φευγαλέα στα χείλη του. «Στην αρχή υπέθεσα ότι θα ήταν ο Κθούλου· στο κάτω κάτω ο Λεάντερ ήταν ναυτικός. Αλλά τώρα —αναρωτιέμαι μήπως

θα μπορούσε να πρόκειται για κάποια από τις οντότητες του αέρα: ο Λοϊγκόρ, ας πούμε, ή ο Ίθακουα, που πιστεύω ότι οι Ινδιάνοι τον ξέρουν με τ' όνομα Ουέντιγκο. Υπάρχει ένας θρύλος για το Ίθακουα, ότι μεταφέρει τα θύματα μαζί του σε μακρινούς τόπους πάνω από τη γη — αλλά ξεχάστηκα πάλι, ο νους μου περιπλανιέται...» Τα μάτια του άνοιξαν απότομα και τον είδα να με κοιτάζει μ' ένα περίεργα αγέρωχο βλέμμα. «Είναι αργά», μουρμούρισε τελικά. «Θα ήθελα να κοιμηθώ».

«Γιατί στο δαίμονα σου μιλούσε τόση ώρα;» με ρώτησε ο Φρόλιν όταν βγήκα πάλι στο διάδρομο.

«Έλα και θα σου εξηγήσω», του είπα.

Αλλά όταν βρεθήκαμε και πάλι πίσω στο δωμάτιό μου, με τον Φρόλιν να περιμένει ανυπόμονα ν' ακούσει τι είχα να πω, δεν ήξερα πώς και από πού ν' αρχίσω. Πώς θα του μπορούσα να του εξηγήσω για τις αλλόκοτες γνώσεις που κρύβονταν στ' απαγορευμένα κείμενα του Πανεπιστημίου του Μισκατόνικ —το φοβερό *Βιβλίο του Έιμπον*, τα σκοτεινά *Πνακοτικά Χειρόγραφα*, το τρομερό *Κείμενο της Ρ'λυέ* και το πιο αποτρόπαιο απ' όλα, το *Νεκρονομικόν* του τρελού Άραβα Αμπντούλ Αλχαζρέντ;

Πώς θα μπορούσα να του εξηγήσω με κάποια πειστικότητα όλα εκείνα που στροβιλίζονταν στο μυαλό μου ύστερα από τα παράξενα λόγια του παππού μου, για τις αναμνήσεις που ξεχείλιζαν από βαθιά μέσα μου —για τους πανίσχυρους Παλιούς, πανάρχαια πλάσματα ανείπωτου κακού, παλιούς θεούς που κάποτε κατοικούσαν στη Γη και σ' ολόκληρο το γνωστό μας σύμπαν, αν όχι και ακόμη πιο πέρα— για παλιούς θεούς αρχαίου καλού και για δυνάμεις αρχαίου κακού, οι τελευταίες των οποίων ήταν τώρα δέσμιες, αλλά ποτέ δεν είχε πάψει να

ξεσηκώνονται κατά καιρούς, καταφέρνοντας να εκδηλωθούν για λίγο και με φρικαλέο τρόπο στον κόσμο των ανθρώπων;

Και τα τρομερά τους ονόματα επανέρχονταν στη μνήμη του τώρα, λες και ως τούτη τη στιγμή το ερέθισμα για τη θύμησή τους δεν ήταν αρκετά ισχυρό, σαν η έμφυτη προκατάληψή μου να τα είχε εξορίσει από το μυαλό —Κθούλου, ο ισχυρός ηγέτης των δυνάμεων των υδάτων της γης· Γιογκ-Σοθόθ και Τσαθόγκουα, οι κάτοικοι των εγκάτων της γης· Λοϊγκόρ, Χαστούρ και Ίθακουα, το Πλάσμα του Χιονιού κι Εκείνος που Βαδίζει στους Ανέμους, οι οποίοι ήταν στοιχειακά του αέρα. Ήταν για τα όντα αυτά που είχε κάνει λόγο ο παππούς και το συμπέρασμα που είχε καταλήξει ήταν πολύ σαφές για ν' αγνοηθεί ή έστω να εξηγηθεί με οποιοδήποτε άλλο τρόπο: Ο παππούς πίστευε ότι ο θείος Λεάντερ, το σπίτι του οποίου ήταν κάποτε στην αποτρόπαιη και τώρα έρημη πόλη του Ίνσμουθ, είχε δοσοληψίες με τουλάχιστον ένα από τα όντα αυτά.

Και υπήρχε ένα ακόμη συμπέρασμα που ο παππούς δεν το είχε πει στα ίσια, αλλά μονάχα είχε αφήσει να εννοηθεί σε κάτι που είχε αναφέρει νωρίτερα το ίδιο βράδυ —ότι κάπου στο σπίτι υπήρχε ένα κατώφλι το διάβα του οποίου κανείς άνθρωπος δε θα 'πρεπε ν' αποτολμήσει. Και ποιος κίνδυνος θα μπορούσε να παραμονεύει πέρα από αυτό το κατώφλι αν όχι ένα μονοπάτι πίσω στο χρόνο, ένας δρόμος αναβίωσης της αποτρόπαιης επικοινωνίας που διατηρούσε κάποτε μ' εκείνα τα πανάρχαια πλάσματα ο θείος Λεάντερ!

Και ωστόσο κατά κάποιο τρόπο, δεν είχα ακόμη συνειδητοποιήσει εντελώς τι σήμαιναν τα λόγια

του παππού μου. Αν και είχε πει αρκετά, είχε κρύψει ακόμη περισσότερα και δε νιώθω ένοχος που δεν είχα καταλάβει από νωρίτερα τι συνέβαινε. Η αλήθεια ήταν ότι ο παππούς μου είχε βαλθεί για τα καλά ν' ανακαλύψει εκείνο το μυστικό κατώφλι για το οποίο είχε αναφερθεί τόσο αινιγματικά ο θείος Λεάντερ *και να το διασχίσει!*

Στη παραζάλη που βρισκόταν τώρα το μυαλό μου, με τις σκέψεις μου στραμμένες προς την αρχαία μυθολογία του Κθούλου, του Ίθακουα και των Πρεσβύτερων Θεών, δεν ακολούθησα τις ολοφάνερες ενδείξεις ως τη λογική τους κατάληξη, ίσως γιατί φοβόμουν από ένστικτο να προχωρήσω μέχρι εκεί.

Στράφηκα προς τον Φρόλιν και, όσο πιο απλά μπορούσα, του εξήγησα πώς είχε η κατάσταση. Με άκουγε προσεκτικά όση ώρα μιλούσα, κάνοντας πότε πότε κάποιες εύστοχες ερωτήσεις. Μόλο που χλώμιασε ελαφρά ακούγοντας ορισμένες λεπτομέρειες που δεν μπορούσα να μην αναφέρω, δε φάνηκε τόσο δύσπιστος όσο θα περίμενα. Αυτό από μόνο του ήταν ένδειξη ότι υπήρχαν και άλλες άγνωστες όψεις στις δραστηριότητες του παππού και στα όσα συνέβαιναν στο σπίτι, αλλά αυτό δεν το συνειδητοποίησα αμέσως. Σύντομα, ωστόσο, έμελλε ν' ανακαλύψω τους αληθινούς λόγους που είχαν κάνει τον Φρόλιν ν' αποδεχτεί τόσο εύκολα την εξ ανάγκης συνοπτική μου περιγραφή.

Στα μισά μιας ερώτησης ο εξάδελφός μου έκοψε απότομα την κουβέντα του και στα μάτια του φάνηκε μια έκφραση που έδειχνε ότι η προσοχή του δεν ήταν πια στραμμένη σ' εμένα ή έστω στο δωμάτιο, αλλά σε κάτι πιο πέρα. Έμεινε ασάλευτος σαν ν' αφουγκραζόταν και επηρεασμένος από αυτό, τέ-

ντωσα κι εγώ τ' αυτιά μου προσπαθώντας ν' ακούσω αυτό που άκουγε.

Το μόνο που άκουσα ήταν η φωνή του αγέρα στα δέντρα που, όπως μου φάνηκε, είχε αρχίσει να δυναμώνει κάπως. Μάλλον ερχόταν καταιγίδα.

«Το άκουσες;» με ρώτησε ο Φρόλιν με τρεμουλιαστό ψίθυρο.

«Όχι», απάντησα το ίδιο σιγανά. «Μονάχα τον άνεμο».

«Ναι, ναι —τον άνεμο. Σου είχα γράψει κάτι γι' αυτόν, θυμάσαι; Άκου».

«Έλα τώρα, Φρόλιν», τον έκοψα. «Κάνε λίγο κράτει στη φαντασία σου. Είναι μονάχα ο αέρας που φυσά».

Με κοίταξε σαν να με λυπόταν και πλησιάζοντας στο παράθυρο, μου έγνεψε να πάω κοντά του. Αυτό έκανα και στάθηκα πλάι του. Δίχως να πει λέξη έδειξε πέρα προς τα σκοτάδια που περιέσφιγγαν το σπίτι. Χρειάστηκαν λίγες στιγμές μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια μου στη μαυρίλα, αλλά μπόρεσα τελικά να διακρίνω τις σιλουέτες των δέντρων όπως διαγράφονταν στο φόντο του αστροφώτιστου ουρανού. Και τότε, στη στιγμή, κατάλαβα!

Αν και η φωνή του ανέμου ούρλιαζε και βρυχιόταν γύρω από το σπίτι, απολύτως τίποτα δεν ανάδευε τα δέντρα μπροστά στα μάτια μου —ούτε μια κορφούλα, ούτε ένα κλαδάκι, ούτε ένα φύλλο δε σάλευαν χιλιοστό!

«Ω Θεέ μου!» φώναξα, κάνοντας πίσω, μακριά από το τζάμι, σαν να ήθελα να κρύψω το θέαμα από τα μάτια μου.

«Τώρα καταλαβαίνεις», είπε ο Φρόλιν, αφήνοντας κι αυτός το παράθυρο. «Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό».

Σώπασε και στάθηκε σαν κάτι να περίμενε. Το ίδιο έκανα κι εγώ. Στο μεταξύ ο ήχος του ανέμου συνεχιζόταν αμείωτος· ήδη είχε φτάσει σε φοβερή ένταση και θα 'λεγε κανείς ότι ολόκληρο το παλιό σπίτι ήταν έτοιμο να ξεκολλήσει από τα θεμέλια του και να εκσφενδονιστεί στα βάθη της κοιλάδας. Πραγματικά, την ίδια στιγμή που το σκεφτόμουν, μια μικρή δόνηση έγινε αισθητή. Ήταν ένα παράξενο τρέμουλο, σαν το ίδιο το σπίτι ν' *αναρριγούσε* ενώ τα κάδρα στους τοίχους έκαναν μια μικρή, σχεδόν *λάθρα* κίνηση, μάλλον αδιόρατη και παρ' όλα αυτά σαφέστατη.

Κοίταξα λοξά προς τον Φρόλιν, αλλά το πρόσωπό του δεν πρόδινε καμιά ανησυχία. Συνέχιζε να στέκεται ακίνητος, ν' αφουγκράζεται και να περιμένει. Από αυτό συμπέρανα ότι περίμενε και άλλη συνέχεια στα περίεργα φαινόμενα.

Στο μεταξύ ο ήχος του ανέμου είχε θεριέψει σ' ένα τρομερό, δαιμονικό ουρλιαχτό και τώρα συνοδευόταν από κάποιες μουσικές νότες. Οι τελευταίες θα πρέπει ν' ακούγονταν από ώρα, αλλά συνταίριαζαν τόσο τέλεια με τη φωνή του ανέμου που άργησα να συνειδητοποιήσω την παρουσία τους. Η μουσική ήταν παρόμοια μ' εκείνη που είχαμε ακούσει και πριν, σαν να έβγαινε από αυλούς και, κατά καιρούς, από κάποια έγχορδα. Αλλά ήταν πολύ πιο ξέφρενη τώρα, παίζοντας με μια τρομερή αποχαλίνωση, με μια χροιά ακατονόμαστου κακού στο όλο ύφος της.

Δυο ακόμη διαφορετικά φαινόμενα έγιναν αντιληπτά ταυτόχρονα. Το πρώτο ήταν ένας θόρυβος από πατημασιές, σαν από κάποιο πελώριο πλάσμα, τα βήματα του οποίου φαίνονταν να ρέουν μέσα στο δωμάτιο πηγάζοντας από την καρδιά του ίδιου

του ανέμου. Σίγουρα δεν προέρχονταν από το σπίτι, αν και είχαν εκείνο το χαρακτηριστικό δυνάμωμα που έδειχνε ότι πλησίαζαν σ' αυτό. Το δεύτερο από τα φαινόμενα ήταν μια ξαφνική αλλαγή της θερμοκρασίας.

Η νύχτα απέξω ήταν ζεστή για Σεπτέμβρη στο βόρειο Ουισκόνσιν, αλλά και το εσωτερικό του σπιτιού είχε μια ευχάριστη θερμοκρασία. Τώρα, εντελώς απότομα και παράλληλα με το πλησίασμα των βημάτων, η θερμοκρασία άρχισε να πέφτει γοργά. Σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα ο άερας στο δωμάτιο έγινε σαν ψυγείο και ο Φρόλιν κι εγώ αναγκαστήκαμε να ρίξουμε κι άλλα ρούχα πάνω μας για να μην ξεπαγιάσουμε. Αλλά και πάλι, ούτε αυτό δε φαινόταν να είναι το επιστέγασμα των φαινομένων που τόσο φανερά περίμενε ο Φρόλιν. Ο εξάδελφός μου συνέχιζε να στέκεται εκεί, δίχως να βγάζει άχνα, αν και το βλέμμα του, που από καιρού σε καιρό αντάμωνε το δικό μου, ήταν αρκετά εκφραστικό για να προδίνει τι σκεφτόταν. Κι εγώ δεν ξέρω πόση ώρα στεκόμαστε εκεί πριν από την τελική εκδήλωση, ακούγοντας εκείνους τους τρομακτικούς ήχους που έφταναν απέξω.

Αλλά ξαφνικά ο Φρόλιν μου έσφιξε το μπράτσο και γρύλισε με βραχνό ψίθυρο, «Να 'το! Αυτοί είναι! Άκου!»

Το τέμπο της απόκοσμης μουσικής είχε αλλάξει απότομα σ' ένα ντιμινουέντο —σε μια βαθμιαία ελάττωση από το προηγούμενο ξέφρενο κρεσέντο. Τώρα άρχιζε να απλώνεται στις νότες της μια σχεδόν αβάσταχτη γλύκα, με κάποιο ίχνος μελαγχολίας μέσα της, μια μελωδία τόσο υπέροχη όσο η προηγούμενη ήταν διαβολική. Ταυτόχρονα, άρχισε να γίνονται αισθητές και κάποιες φωνές, σ' ένα

είδος ψαλμωδίας που δυνάμωνε σταθερά σαν να ερχόταν κάπου από το πίσω μέρος του σπιτιού — μάλλον από το χώρο του γραφείου.

«Θεέ και Κύριε!» φώναξα, σφίγγοντας νευρικά το χέρι του Φρόλιν. «Τι είναι πάλι τούτο;»

«Κάποιο κατόρθωμα του παππού», απάντησε εκείνος. «Δεν ξέρω κατά πόσο ο ίδιος το γνωρίζει ή όχι, αλλά τούτο το πράγμα έρχεται και του τραγουδά». Κούνησε το κεφάλι κι έκλεισε σφιχτά τα μάτια του για μια στιγμή πριν συνεχίσει πικρόχολα με σιγανή, σφιγμένη φωνή, «Αν μόνο εκείνα τα καταραμένα χαρτιά του Λεάντερ είχαν καεί όπως έπρεπε να γίνει!»

«Μπορείς σχεδόν να ξεχωρίσεις τα λόγια», είπα, τεντώνοντας όσο μπορούσα τ' αυτιά μου.

Ναι, *ήταν* λέξεις —αλλά όχι λέξεις που είχα ξανακούσει ποτέ. Ήταν ένα είδος από απαίσια, πρωτόγονα γρυλίσματα, σαν κάποιο κτηνώδες πλάσμα με μισοκομμένη γλώσσα να έκρωζε ακαταλαβίστικες συλλαβές φρίκης. Πλησίασα και άνοιξα την πόρτα· στη στιγμή οι ήχοι έγιναν πιο ξεκάθαροι. Ήταν φανερό τώρα ότι εκείνο που λαθεμένα είχα νομίσει σαν πολλές φωνές ήταν στην πραγματικότητα μία, που μπορούσε ωστόσο να δώσει την ψευδαίσθηση χορωδίας. Λέξεις —ή ίσως θα ήταν καλύτερα να πω *ήχοι*, κτηνώδεις ήχοι— ανέβαιναν από το κάτω πάτωμα, σ' ένα είδος μακρόσυρτου ουρλιαχτού που σε γέμιζε δέος:

«Ιά! Ιά! Ίθακουα! Ίθακουα κφ' αγιάκ βουλγκτμμ. Ιά! Ουγκ! Κθούλου φταγκν! Σουμπ-Νιγκουράθ! Ίθακουα ναφλφτάγκν!»

Κατ' απίστευτο τρόπο, η φωνή του ανέμου δυνάμωσε σ' ένα ακόμη πιο τρομαχτικό ουρλιαχτό, έτσι που για μια στιγμή φοβήθηκα ότι το σπίτι θα εκ-

σφενδονιζόταν στο χάος, ότι ο Φρόλιν κι εγώ θα παρασυρόμαστε έξω από το δωμάτιο με την ανάσα ρουφηγμένη από τ' ανήμπορα ν' αντιδράσουν πνευμόνια μας.

Παρά τη σύγχυση του τρόμου και της απορίας που με διακατείχε, το μυαλό μου πέταξε εκείνη τη στιγμή στον παππού που ήταν στο γραφείο από κάτω. Γνέφοντας στον Φρόλιν να με ακολουθήσει, έτρεξα έξω από το δωμάτιο και όρμησα προς τις σκάλες. Παρά τον απερίγραπτο τρόμο μου, ήμουν αποφασισμένος να προστατέψω όσο μπορούσα το γέρο απ' ό,τι κι αν ήταν εκείνο που τον απειλούσε. Έφτασα στην πόρτα του και ρίχτηκα πάνω της — και για μια ακόμη φορά, όπως και πριν, όλα τα φαινόμενα σταμάτησαν! Λες και είχε κατεβάσει κανείς ένα διακόπτη, η σιωπή τύλιξε απότομα σαν σκοτεινό πέπλο το σπίτι, μια σιωπή που για μια στιγμή μας φάνηκε σαν ακόμη πιο τρομακτική.

Η πόρτα άνοιξε κάτω από το χέρι μου και για μια ακόμη φορά βρέθηκα αντίκρυ στον παππού.

Καθόταν ασάλευτος όπως τον είχαμε αφήσει πριν λίγη ώρα, αν και τώρα τα μάτια του ήταν ανοιχτά. Είχε το κεφάλι του γερμένο λίγο στο πλάι και το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στην τεράστια ζωγραφιά του ανατολικού τοίχου.

«Για όνομα του Θεού!» φώναξα. «Τι ήταν πάλι αυτό;»

«Κάτι που ελπίζω να το εξακριβώσω συντομα», απάντησε ο παππούς με απόλυτη απάθεια κι αξιοπρέπεια.

Η παντελής απουσία φόβου από τη μεριά του καταλάγιασε κάπως τις ανησυχίες μου και προχώρησα στο δωμάτιο, με τον Φρόλιν να με ακολουθεί. Έσκυψα πάνω από το κρεβάτι, προσπαθώντας να

τραβήξω περισσότερο την προσοχή του παππού, αλλά εκείνος συνέχιζε να κοιτάζει στο ζωγραφικό πίνακα με περίεργη προσήλωση.

«Μου λες τι κάνεις;» τον ρώτησα αυστηρά. «Ό,τι κι αν είναι, κρύβει κινδύνους».

«Ένας εξερευνητής σαν τον παππού σου, αγόρι μου, δε θα το ευχαριστιόταν καν αν δεν υπήρχαν κίνδυνοι», απάντησε κοφτά, σαν να έλεγε κάτι το απόλυτα φυσικό.

Κατάλαβα ότι σ' αυτό είχε δίκιο.

«Θα προτιμούσα να πεθάνω φορώντας τις μπότες μου παρά σε τούτο δω το κρεβάτι», συνέχισε εκείνος. «Όσο για το τι ακούσαμε —δεν ξέρω πόσα ακούσατε *εσείς*— αυτό είναι κάτι που για την ώρα δε διαθέτω εξήγηση. Αλλά θα σου συνιστούσα ν' αναλογιστείς την παράξενη συμπεριφορά του ανέμου».

«Μα δεν υπήρχε άνεμος», παρατήρησα. «Το έλεγξα, κοιτάζοντας εξω».

«Ναι, ναι», μ' έκοψε με κάποια ανυπομονησία. «Αυτό είν' αλήθεια. Και ωστόσο ο άνεμος ήταν εκεί, όπως και όλες οι φωνές του ανέμου —όπως τον είχα ακούσει τότε να τραγουδά στη Μογγολία, στους απέραντους χιονισμένους τόπους, στο αποτρόπαιο και κρυμμένο Οροπέδιο του Λενγκ όπου ο λαός των Τσο-Τσο τελεί πράξεις λατρείας σε παράξενους αρχαίους θεούς. Γύρισε ξαφνικά να με κοιτάξει και τα μάτια του άστραφταν πυρετικά. «Σου μίλησα, δε σου μίλησα για τη λατρεία του Ίθακουα; Είναι εκείνος που μερικές φορές τον αποκαλούν Περιπατητή των Ανέμων, ενώ ορισμένες ινδιάνικες φυλές της άνω Μανιτόμπα τον λένε Ουέντιγκο. Σου ανέφερα και για τις δοξασίες τους, ότι ο Περιπατητής των Ανέμων δέχεται προσφορές σε

ανθρώπους που τους μεταφέρει σε μακρινούς τόπους της Γης πριν τελικά τους παρατήσει κάπου νεκρούς... Ω, ναι, κυκλοφορούν διάφορες ιστορίες, παλικάρι μου, παράξενοι θρύλοι —αλλά και κάτι παραπάνω».

Ο παππούς έγειρε τώρα προς το μέρος μου και συνέχισε με περισσότερο πάθος.

«Εγώ ο ίδιος έχω δει πράγματα —πράγματα που βρέθηκαν σ' ένα κουφάρι που έπεσε από ψηλά —ναι, αυτό που λέω— πράγματα που δεν υπήρχε περίπτωση να βρεθούν στη Μανιτόμπα, αλλά που ανήκαν στο Λενγκ ή στα νησιά του Ειρηνικού». Μ' έσπρωξε πέρα με το χέρι του ενώ μια έκφραση περιφρόνησης πέρασε από το πρόσωπό του. «Ξέρω, δε με πιστεύεις. Νομίζεις ότι παραλογίζομαι. Άντε λοιπόν, γύρνα πίσω στο κρεβατάκι σου και ζήσε τη ζωούλα σου στο αιώνιο θλιβερό μαγκανοπήγαδο της μιας μονότονης μέρας μετά την άλλη!»

«Όχι! Μίλησέ μου τώρα. Δεν έχω διάθεση για ύπνο».

«Θα σου μιλήσω το πρωί», με διαβεβαίωσε κουρασμένα, γέρνοντας πίσω στο μαξιλάρι του.

Σ' αυτό ήμουν αναγκασμένος να υποκύψω· ήταν ανένδοτος και δε σήκωνε άλλη κουβέντα. Έτσι τον καληνύχτισα για μια ακόμη φορά και βγήκα στο διάδρομο με τον Φρόλιν, που στεκόταν εκεί κουνώντας το κεφάλι του αργά, με σκοτεινό ύφος.

«Κάθε φορά το φαινόμενο είναι και λίγο χειρότερο», ψιθύρισε. «Κάθε φορά ο άνεμος φυσά και λίγο πιο δυνατά, το κρύο φτάνει πιο διαπεραστικό, οι φωνές και η μουσική ακούγονται πιο καθαρά — το ίδιο και ο ήχος από εκείνες τις τρομερές πατημασιές!»

Έκανε μεταβολή και ξεκίνησε πίσω προς το πάνω πάτωμα. Ύστερα από στιγμιαίο δισταγμό, τον ακολούθησα.

Το πρωί ο παππούς φαινόταν όπως πάντα η προσωποποίηση της καλής υγείας. Τη στιγμή που έμπαινα στην τραπεζαρία, μιλούσε στον Χάου, προφανώς απαντώντας σε κάποια παράκληση, γιατί ο γερο-υπηρέτης στεκόταν σκυφτός σε στάση σεβασμού. Ναι, του έλεγε ο παππούς μου, δεν είχε καμιά αντίρρηση να πάρουν αυτός και η γυναίκα του άδεια μιας εβδομάδας, αρχίζοντας από σήμερα, εφόσον ήταν τόσο απαραίτητο για την υγεία της κυρίας Χάου να επισκεφτεί κάποιο γιατρό στο Ουώσω.

Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με εκείνο του Φρόλιν και ο εξάδελφός μου μου χαμογέλασε άκεφα. Το χρώμα του ήταν λίγο κομμένο και έδειχνε ωχρός και ξενυχτισμένος, αλλά έφαγε πρωινό με αρκετή όρεξη. Το χαμόγελο και η φευγαλέα ενδεικτική ματιά του προς τον Χάου που ήδη απομακρυνόταν, ήταν αρκετά εύγλωττα· έλεγαν καθαρά ότι αυτό το ξαφνικό πρόβλημα υγείας ήταν απλώς μια δικαιολογία για να ξεφύγουν από τα φαινόμενα που τόσο είχαν ταράξει και τη δική μου πρώτη νύχτα στο σπίτι.

«Λοιπόν, αγόρι μου», με χαιρέτησε ο παππούς πολύ κεφάτα, «δε φαίνεσαι πια τόσο χάλια όσο έδειχνες χτες τη νύχτα. Ειλικρινά, ομολογώ ότι σε λυπήθηκε η ψυχή μου. Αλλά ούτε και σε βλέπω πια τόσο σκεπτικιστή όσο αρχικά».

Γέλασε σιγανά, λες και το όλο θέμα ήταν πολύ ευτράπελο. Δυστυχώς εγώ δεν μπορούσα να το δω με το ίδιο μάτι. Κάθησα στο τραπέζι και άρχισα να τσιμπολογώ κάτι, κοιτάζοντάς τον από καιρού σε καιρό, περιμένοντας ν' αρχίσει να μας εξηγεί για

τα παράξενα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας.
Όταν σε λίγο κατάλαβα ότι δε σκόπευε να κάνει
τίποτα τέτοιο, αναγκάστηκα να του το ζητήσω στα
ίσια, αν και το έκανα όσο πιο ευγενικά ήταν δυνατό.
«Λυπάμαι αν αλαφιάστηκες τόσο», απάντησε.
«Η ουσία είναι ότι εκείνη η πύλη για την οποία έκα-
νε λόγο ο Λεάντερ πρέπει να βρίσκεται κάπου στο
γραφείο. Ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι θα την εντό-
πιζα χτες βράδυ όταν μου τα χάλασες ορμώντας
στο δωμάτιό μου για δεύτερη φορά. Χώρια απ' αυ-
τό, φαίνεται αναμφισβήτητο ότι τουλάχιστον ένας
από τη φαμίλια μας είχε παρτίδες με κάποιο από
εκείνα τα πλάσματα —προφανώς ο Λεάντερ».

Ο Φρόλιν έγειρε προς το μέρος του. «Εσύ πι-
στεύεις στην ύπαρξη αυτών των όντων;»

Ο παππούς χαμογέλασε μ' ένα στριφνο χαμόγε-
λο. «Θα πρέπει να είναι φως φανάρι πια πως όποι[α]
ταλέντα κι αν διαθέτω, τα όσα ακούσατε χτες βρά-
δυ αποκλείεται να προέρχονταν από μένα».

«Ναι, ασφαλώς», συμφώνησε ο Φρόλιν. «Αλλ[ά]
δε θα μπορούσε κάποια άλλη αιτία να...»

«Όχι, αποκλείεται —το μόνο που μένει να διευ-
κρινιστεί είναι ποιος απ' όλους είναι. Η μυρωδι[ά]
του νερού αποτελεί το γνώρισμα των τέκνων το[υ]
Κθούλου, αλλά οι άνεμοι μπορεί να σημαίνουν το[ν]
Λοϊγκόρ, τον Ίθακουα ή τον Χαστούρ. Όμως τ' α-
στέρια δεν είναι στη σωστή θέση για τον Χαστούρ»
συνέχισε. «Έτσι μας μένουν οι άλλοι δυο. Οι δυ[ο]
αυτοί, λοιπόν —ή έστω ο ένας από δαύτους— πρέ-
πει να είναι αυτό που βρίσκεται από την άλλη μερι[ά]
της πόρτας. Θέλω να μάθω τι κρύβεται πέρα απ[ό]
εκείνο το κατώφλι, αν καταφέρω να το βρω».

Μου φαινόταν απίστευτο ότι θα μπορούσε πο[τέ]
ο παππούς μου να κουβεντιάζει τόσο ανέμελα γ[ια]

αυτές τις αρχαίες οντότητες. Το ίδιο το αδιάφορο ύφος του ήταν από μόνο του τόσο ανησυχητικό όσο και τα χτεσινοβραδινά συμβάντα. Η προσωρινή αίσθηση ασφάλειας που είχα νιώσει βλέποντάς τον να τρώει ορεξάτα το πρωινό του χάθηκε απότομα. Είχε αρχίσει να με κυριεύει πάλι εκείνος ο αργά αυξανόμενος φόβος που είχα νιώσει και στο δρόμο ενώ ερχόμαστε προς το σπίτι το προηγούμενο βράδυ και ήδη μετάνιωνα που είχα φανεί τόσο πιεστικός στις ερωτήσεις μου.

Δεν ξέρω αν ο παππούς μου έπιασε τίποτε από αυτές τις σκέψεις μου, το σίγουρο πάντως είναι ότι δεν το έδειξε. Συνέχισε να μιλά με ύφος καθηγητή που αναλύει σε διάλεξη κάποιο επιστημονικό θέμα προς ενημέρωση του ακροατηρίου του. Ήταν προφανές, είπε, ότι κάποια σχέση πρέπει να υπήρχε ανάμεσα στα γεγονότα του Ίνσμουθ και στη μη ανθρώπινη επαφή που διατηρούσε ο Λεάντερ Ώλγουιν με το *Έξω*. Μήπως ο λόγος που είχε εγκαταλείψει το Ίνσμουθ ήταν εξαιτίας της εκεί λατρείας του Κθούλου, επειδή και αυτός είχε αρχίσει να παρουσιάζει εκείνη την περίεργη μεταφόρφωση των χαρακτηριστικών που είχε πλήξει τόσους από τους κατοίκους του καταραμένου Ίνσμουθ —εκείνα τα παράξενα βατραχίσια χαρακτηριστικά που τόση απέχθεια είχαν προκαλέσει στους ομοσπονδιακούς πράκτορες που είχαν σταλεί να διερευνήσουν την υπόθεση του Ίνσμουθ; Ίσως αυτό είχε συμβεί.

Όποια και να 'ταν η αλήθεια, εγκαταλείποντας τη λατρεία του Κθούλου, ο Λεάντερ είχε εισχωρήσει στους αγριότοπους του Ουισκόνσιν και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είχε καταφέρει να έρθει σ' επαφή με κάποια άλλη από τις πανάρχαιες οντότητες, τον Λοϊγκόρ ή τον Ίθακουα —όλες, σημειωτέ-

ον, στοιχειακές δυνάμεις του κακού. Προφανώς ο Λεάντερ Ώλγουιν ήταν κι αυτός διαβολικός άν-θρωπος.

«Αν υπάρχει κάποια αλήθεια σε όλα αυτά», τον διέκοψα, «τότε σίγουρα θα έπρεπε να έχεις λάβει σοβαρά υπόψη σου την προειδοποίηση του Λεά ντερ. Παράτα αυτή την τρελή ελπίδα να βρεις το κατώφλι που αναφέρει στα γραπτά του!»

Ο παππούς με κοίταξε για μια στιγμή μ' ένα ήρε μο στοχαστικό βλέμμα, αλλά ήταν φανερό ότι κατά βάθος δεν είχε δώσει καμιά σημασία στα λεγόμενά μου. «Ήδη έχω πια ξεκινήσει τούτη την εξερεύνη ση», απάντησε, «και δε σκοπεύω να την παρατήσω. Στο κάτω κάτω, ο Λεάντερ πέθανε από φυσικό θά νατο».

«Σύμφωνοι, αλλά αν δεχτούμε τη θεωρία σου εκείνος είχε πείρα και πάρε δώσε με αυτά τα —τι όντα», παρατήρησα. «Δε συμβαίνει τον ίδιο και μ εσένα. Είναι μεγάλη κουτουράδα να θες να εισχω ρήσεις σε άγνωστους χώρους —τελικά αυτό πα να κάνεις— δίχως να σκέφτεσαι τι φρικαλεότητε μπορεί να υπάρχουν εκεί πέρα».

«Όταν πήγα στη Μογγολία», παρατήρησε ο παππούς, «συνάντησα φρικαλεότητες και εκεί. Δε περίμενα καν ότι θα τα κατάφερνα να ξεφύγω ζω ντανός από το Λενγκ». Κοντοστάθηκε ρεμβαστικ και μετά σηκώθηκε αργά. «Όχι, σκοπεύω ν' ανακ λύψω το κατώφλι του Λεάντερ. Και απόψε, άσχε τι θ' ακούσετε, προσπαθήστε να μη με διακόψε πάλι. Θα ήταν κρίμα αν, ύστερα από τόσες προσπ θειες, κολλήσω και πάλι εξαιτίας της έλλειψης ψ χραιμίας σας».

«Και αν ανακαλύψεις αυτό το κατώφλι», φών ξα, «τι σκοπεύεις να κάνεις τότε;»

«Δεν είμαι σίγουρος αν θα θελήσω να το διαβώ».

«Μπορεί καν να μην έχεις περιθώρια επιλογής».

Με κοίταξε για μια στιγμή σιωπηλός, μετά χαμογέλασε αχνά και βγήκε από το δωμάτιο.

3

Ακόμη και ύστερα από τόσο καιρό, δυσκολεύομαι να γράψω για τα γεγονότα εκείνης της ολέθριας νύχτας, τόσο ζωηρά αναβιώνουν στη μνήμη μου παρά το πεζό περιβάλλον του Πανεπιστημίου του Μισκατόνικ όπου κρύβονται τόσα πολλά από εκείνα τα φοβερά μυστικά σε αρχαία κι ελάχιστα γνωστά κείμενα.

Ο Φρόλιν κι εγώ ξοδέψαμε το μεγαλύτερο μέρος της μέρας μας ψάχνοντας στα βιβλία και τα χειρόγραφα του παππού μου. Θέλαμε να διαπιστώσουμε κατά πόσο ήταν αληθινοί ορισμένοι θρύλοι που είχε αναφέρει στις κουβέντες του, όχι μονάχα μαζί μου, αλλά και με τον Φρόλιν πριν από το δικό μου ερχομό. Σ' όλα τα κείμενά του υπήρχαν πολλοί δυσνόητοι υπαινιγμοί, αλλά δε βρήκαμε παρά μονάχα μια αφήγηση σχετική με την έρευνά μας.

Ήταν μια κάπως σκοτεινή ιστορία σαφώς μυθικής προέλευσης και αναφερόταν στην εξαφάνιση δυο κατοίκων του Νέλσον της Μανιτόμπα και ενός άντρα της Έφιππης Βασιλικής Αστυνομίας του ΒΔ Καναδά, καθώς και την επακόλουθη επανεμφάνισή τους. Τους είχαν βρει σαν μόλις να είχαν πέσει παγωμένοι από τον ουρανό και ήταν είτε ήδη νεκροί είτε στα τελευταία τους, παραμιλώντας για τον *Ίθακουα*, τον *Περπατητή των Ανέμων* και για πολλούς τόπους στο πρόσωπο της γης. Και τα θύματα έφεραν πάνω τους κάποια παράξενα αντικείμενα,

σαν ενθύμια από μακρινούς τόπους —αντικείμενα που ποτέ δεν ήταν γνωστό να είχαν κατά το παρελθόν.

Η ιστορία φαινόταν απίστευτη και ωστόσο είχε άμεση σχέση με τη μυθολογία που με τόση σαφήνεια σκιαγραφόταν στο *Παρείσακτο και Άλλα Διηγήματα*, καθώς και σε πιο φρικιαστική αφήγηση στα *Πνακοτικά Χειρόγραφα*, στο *Κείμενο της Ρ'λυέ* και στο τρομερό *Νεκρονομικόν*.

Εκτός από τα παραπάνω, δε βρήκαμε τίποτε το αρκετά συγκεκριμένο που να σχετίζεται με το πρόβλημά μας και το μόνο που απέμενε πια ήταν να περιμένουμε τον ερχομό της νύχτας.

Τόσο κατά τη διάρκεια του γεύματος όσο και κατά το δείπνο —ετοιμασμένα και τα δυο από τον Φρόλιν επειδή απουσίαζαν οι Χάου— ο παππούς μου συμπεριφερόταν φυσιολογικά όπως πάντα, σαν να μην έτρεχε τίποτα. Δεν έκανε λόγο για την παράξενη εξερεύνησή του, αλλ' απλώς περιορίστηκε ν' αναφέρει ότι τώρα κατείχε σίγουρες αποδείξεις ότι ο ίδιος ο Λεάντερ είχε ζωγραφίσει εκείνη την αντιπαθητική ζωγραφιά στον ανατολικό τοίχο του γραφείου. Και πρόσθεσε ότι έλπιζε, καθώς κόντευε να τελειώσει με την αποκρυπτογράφηση του μεγάλου αναλυτικού γράμματος του Λεάντερ, να βρει σύντομα το βασικό κλειδί για εκείνο το κατώφλι, το οποίο αναφερόταν ολοένα και πιο συχνά στο σχετικό κείμενο.

Όταν ο παππούς σηκώθηκε τελικά από το τραπέζι μας προειδοποίησε πάλι και με κάθε σοβαρότητα να μην τον διακόψουμε τη νύχτα, αν δε θέλαμε να επισύρουμε την οργή του. Και με τα λόγια αυτά αναχώρησε για να μπει σ' εκείνο το γραφείο από το οποίο δεν ξαναβγήκε ποτέ.

«Τι λες, νομίζεις ότι θα μπορούσες να κοιμηθείς απόψε;» με ρώτησε ο Φρόλιν όταν μείναμε μόνοι.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Αποκλείεται. Θα μείνω ξύπνος».

«Δε νομίζω ότι θ' άρεσε στον παππού να μείνεις εδώ κάτω», παρατήρησε ο Φρόλιν, μ' ένα μικρό συνοφρύωμα στο πρόσωπό του.

«Θα τη βγάλω στο δωμάτιό μου, τότε», απάντησα.

«Κι εσύ;»

«Θα σου κανω παρέα, αν δεν έχεις αντίρρηση. Το 'χει πάρει απόφαση να το προχωρήσει ως το φινάλε και δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούμε να κάνουμε μέχρι να μας χρειαστεί. Μπορεί να μας φωνάξει...»

Κάτι μου έλεγε με δυσάρεστη σιγουριά ότι αν ο παππούς ένιωθε ποτέ την ανάγκη να μας φωνάξει, θα ήταν ήδη πολύ αργά. Αλλά προτίμησα να μην εκφράσω μεγαλόφωνα τους φόβους μου.

Τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς άρχισαν όπως και πριν —με τις νότες εκείνης της απόκοσμα όμορφης μουσικής των αυλών που ξεχυνόταν από το σκοτάδι γύρω από το σπίτι. Ύστερα, σε λίγο, έφτασε ο άνεμος και το κρύο και η φωνή που ήταν σαν μακρόσυρτο ουρλιαχτό. Και ύστερα, αφού προηγήθηκε μια αίσθηση κακού τόσο έντονη που σου έκοβε σχεδόν την ανάσα εκεί στο δωμάτιο — έφτασε και κάτι άλλο, κάτι ανείπωτα τρομερό.

Είμαστε καθισμένοι, ο Φρόλιν κι εγώ, με τα φώτα σβηστά. Δεν είχα μπει στον κόπο ν' ανάψω το φακό μου, γιατί κανένα δικό μας φως δε θα μπορούσε να φωτίσει την αιτία αυτών των εκδηλώσεων. Ήμουν γυρισμένος προς το παράθυρο και, όταν ο άνεμος άρχισε να σηκώνεται, κοίταξα πάλι

έξω προς τις γραμμές των δέντρων, κάνοντας τη σκέψη ότι τούτη τη φορά, δεν μπορεί, σίγουρα θα λύγιζαν κάτω από αυτό τον ορμητικό χείμαρρο του θυελλώδους ανέμου. Αλλά και πάλι δεν υπήρχε η παραμικρή κίνηση στη γενική ακινησία. Κανένα σύννεφο δεν αρμένιζε στον ουρανό και τ' άστρα τρεμόπαιζαν αστραφτερά, με τους θερινούς αστερισμούς να κινούνται χαμηλά στο δυτικό χείλος της γης βάζοντας την τζίφρα του φθινοπώρου στον ουρανό.

Στο μεταξύ ο ήχος του ανέμου δυνάμωνε σταθερά, έτσι που τώρα λυσσομανούσε με τη σφοδρότητα κυκλώνα —και ωστόσο τίποτα δεν ανασάλευε τις σκοτεινές σιλουέτες των δέντρων στο φόντο του νυχτερινού ουρανού.

Αλλά ξαφνικά —τόσο απότομα που για μια στιγμή ανοιγόκλεισα τα μάτια μου προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου ότι κάποιο όνειρο μου είχε θολώσει την όραση— σ' ένα μεγάλο κομμάτι του ουρανού τ' αστέρια χάθηκαν! Τινάχτηκα στα πόδια μου και κόλλησα το πρόσωπό μου στο τζάμι. Ήταν σαν ένα σύννεφο να απλωθεί απότομα στο στερέωμα, φτάνοντας σχεδόν ως το ζενίθ —αλλά κανένα σύννεφο δεν μπορούσε να ξεφυτρώσει τόσο γοργά στον ουρανό. Δεξιά, αριστερά και πάνω από τη μαυρίλα, τ' αστέρια εξακολουθούσαν να λάμπουν κανονικά. Άνοιξα το παράθυρα κι έγειρα έξω, προσπαθώντας ν' ακολουθήσω με το βλέμμα το σκοτεινό περίγραμμα στο φόντο των άστρων.

Ήταν το περίγραμμα ενός πελώριου κτήνους, μιας φρικαλέας καρικατούρας ανθρώπου, που κατέληγε στο σχήμα ενός κεφαλιού ψηλά στον ουρανό. Και εκεί, στο σημείο όπου θα ήταν τα μάτια, έλαμπαν με μουντή κόκκινη φωτιά δυο αστέρια!

Ή μήπως δεν ήταν αστέρια;

Ταυτόχρονα ο ήχος εκείνων των βημάτων που ζύγωναν έγινε τόσο δυνατός που το σπίτι τρανταζόταν κι έτρεμε συθέμελα από τις δονήσεις τους, ενώ η δαιμονική μανία του ανέμου θέριευε διαρκώς φτάνοντας σε απερίγραπτα ύψη και το ουρλιαχτό έγινε πια τόσο διαπεραστικό που σου σάλευε το μυαλό να το ακούς.

«Φρόλιν!» φώναξα βραχνά.

Τον ένιωσα να έρχεται να σταθεί στο πλευρό μου και μια στιγμή αργότερα αισθάνθηκα τα δάχτυλά του να σφίγγονται στο μπράτσο μου. Ώστε λοιπόν κι εκείνος το είχε δει! Δεν ήταν ούτε ψευδαίσθηση ούτε όνειρο εκείνο το γιγάντιο πράγμα που διαγραφόταν στο φόντο των άστρων —και σάλευε!

«Κινείται», ψιθύρισε ο Φρόλιν. «Ω Θεέ μου — πλησιάζει!»

Τραβήχτηκε έντρομος μακριά από το παράθυρο και το ίδιο έκανα κι εγώ. Αλλά την άλλη στιγμή η σκιά χάθηκε από τον ουρανό και τ' αστέρια έλαψαν ξανά. Ο άνεμος ωστόσο δεν είχε μειωθεί διόλου σ' ένταση· αντίθετα, και αν θέλει κανείς το πιστεύει, για μια στιγμή έγινε ακόμη πιο ξέφρενος και βίαιος. Τώρα ολόκληρο το σπίτι τρανταζόταν κι έτρεμε ενώ εκείνα τα βροντερά βήματα ηχούσαν και αντιλαλούσαν απ' άκρη σ' άκρη σ' όλη την κοιλάδα μπροστά από το σπίτι. Και το κρύο έγινε ακόμη πιο αφόρητο, έτσι που η ανάσα μας πλανιόταν σαν λευκό συννεφάκι στον αέρα —μια παγωνιά σαν του διαστημικού κενού.

Από εκείνο το χάος του μυαλού μου, θυμήθηκα το θρύλο που ανέφεραν τα χαρτιά του παππού μου —το θρύλο του *Ίθακουα*, του οποίου η υπογραφή

υπήρχε γραμμένη στους πάγους και τα χιόνια των τόπων του βορρά. Και την ίδια στιγμή που το θυμόμουν, το καθετί σαρώθηκε από το μυαλό μου από μια αποτρόπαιη χορωδία ουρλιαχτών, μια θριαμβευτική ψαλμωδία από χίλια κτηνώδη στόματα—

«Ιά! Ιά! Ίθακουα! Ίθακουα! Άι! Άι! Ίθακουα κφ'αγιάκ βουλγκτμμ βουγκτλάγκλν βουλγκτμμ. Ίθακουα φταγκν! Ουγκ! Ιά! Ιά! Άι! Άι! Άι!»

Ταυτόχρονα ακούστηκε ένας βροντερός πάταγος και αμέσως μετά η φωνή του παππού μου. Έβγαινε από τα χείλη του σαν φοβερή κραυγή, μια κραυγή που κορυφώθηκε σ' ένα ουρλιαχτό θανάσιμου τρόμου, έτσι που τα ονόματα που θα πρόφερε —του Φρόλιν και το δικό μου— χάθηκαν, πνιγμένα στο λαρύγγι του από το ίδιο το σοκ της φρίκης που αντίκριζαν τα μάτια του.

Και το ίδιο απότομα που η φωνή του έπαψε ν' ακούγεται, σταμάτησαν και όλα τ' άλλα φαινόμενα, αφήνοντας πάλι εκείνη την απαίσια, δυσοίωνη σιωπή να μας τυλίξει από παντού σαν ένα σύννεφο συμφοράς.

Ο Φρόλιν έφτασε στην πόρτα του δωματίου μου πριν από μένα, αλλά κι εγώ δεν ήμουν και πολύ πίσω. Κατέβηκε κουτρουβαλώντας τα τελευταία σκαλιά, αλλά σηκώθηκε στο φως του φακού μου που είχα αρπάξει βγαίνοντας· ύστερα και οι δυο μαζί ριχτήκαμε στην πόρτα του γραφείου, φωνάζοντας στο γέρο μέσα.

Αλλά καμιά φωνή δεν απάντησε στο κάλεσμά μας, αν και η γραμμή του κίτρινου φωτός κάτω από την πόρτα του έδειχνε ότι η λάμπα ήταν ακόμη αναμμένη.

Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα, έτσι που

χρειάστηκε να τη σπάσουμε πριν μπορέσουμε να μπούμε.

Από τον παππού μου δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος. Αλλά στον ανατολικό τοίχο —εκεί όπου πρώτα ήταν ο πίνακας, τώρα πεσμένος στο πάτωμα— έχασκε μια μεγάλη τρύπα! Ήταν ένα άνοιγμα στο βράχο, ένα τούνελ που οδηγούσε προς τα βάθη της γης. Και πάνω από καθετί στο δωμάτιο υπήρχε το σημάδι του Ίθακουα: ένα λεπτό στρώμα πάχνης, τα κρύσταλλα της οποίας στραφτάλιζαν σαν εκατομμύρια μικροσκοπικά πετράδια στο κίτρινο φως της λάμπας του παππού. Εκτός από τον πίνακα, μονάχα το κρεβάτι φαινόταν αναστατωμένο —*σαν* κάποια φοβερή δύναμη να είχε βίαια αρπάξει το γέρο από εκεί!

Κοίταξα βιαστικά εκεί όπου ο παππούς φύλαγε το χειρόγραφο του θείου Λεάντερ —αλλά και αυτό είχε χαθεί· δεν απέμενε ίχνος από το γράμμα. Ο Φρόλιν, αφήνοντας μια ξαφνική κραυγή, έδειξε προς τον πίνακα που είχε ζωγραφίσει ο Λεάντερ και μετά προς το άνοιγμα που έχασκε μπροστά μας.

«Ήταν εδώ όλα αυτά τα χρόνια —το κατώφλι!» ψέλλισε.

Και είδα όπως κι εκείνος, αυτό που θα είχε δει πολύ αργά και ο παππούς —*γιατί ο πίνακας του θείου Λεάντερ δεν ήταν παρά μια ζωγραφιά της τοποθεσίας του σπιτιού του όπως ήταν πριν χτιστεί το κτίριο για να καλύψει το σπηλαιώδες άνοιγμα προς τα βάθη της γης στη λοφοπλαγιά —το κρυφό κατώφλι για το οποίο προειδοποιούσε το χειρόγραφο του Λεάντερ, το κατώφλι πέρα από το οποίο είχε εξαφανιστεί ο παππούς μου!*

Αν και δεν απομένουν πια πολλά να πω, ωστόσο

δεν έχω αναφέρει ακόμη το πιο συγκλονιστικό απ'όλα τα περίεργα γεγονότα.

Μια συστηματική έρευνα της σπηλιάς έγινε αργότερα από τις τοπικές αρχές, καθώς και από ορισμένους τολμηρούς ερευνητές του Χάρμον. Έτσι διαπιστώθηκε ότι η σπηλιά διέθετε και κάμποσα άλλα ανοίγματα· ήταν φανερό πως αν κάποιος ή κάτι ήθελε να μπει στο σπίτι από το σπήλαιο θα μπορούσε να το κάνει περνώντας μέσω κάποιας από τις αναρίθμητες αθέατες τρύπες που βρέθηκαν ανάμεσα στους γύρω λόφους. Η φύση των δραστηριοτήτων του Λεάντερ αποκαλύφθηκε μετά την εξαφάνιση του παππού. Ο Φρόλιν κι εγώ περάσαμε από σκληρή ανάκριση από τους καχύποπτους αστυνομικούς, αλλά μας άφησαν τελικά όταν δε βρέθηκε πουθενά το πτώμα του παππού.

Αλλά από εκείνη τη νύχτα και μετά, ορισμένα πρόσθετα γεγονότα έχουν έρθει στο φως. Τα γεγονότα αυτά, αν τα δει κανείς υπό το πρίσμα των υπαινιγμών του παππού και σε συνδυασμό με τους φοβερούς θρύλους που περιέχονται στ' απαγορευμένα βιβλία τα οποία φυλάγονται κλειδωμένα εδώ στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Μισκατόνικ, είναι δυσάρεστα αποκαλυπτικά και τα συμπεράσματα αναπόφευκτα.

Το πρώτο από αυτά ήταν η σειρά από τα γιγάντια χνάρια που βρέθηκαν στη γη, στο σημείο όπου εκείνη τη μοιραία νύχτα είχε διαγραφεί στην αστροφεγγιά η πελώρια σκιά. Ήταν κάτι απίστευτα πλατιά και βαθιά βαθουλώματα, σαν κάποιο προϊστορικό τέρας να είχε περπατήσει εκεί, πατημασιές που απείχαν οχτακόσια μέτρα η μια από την άλλη, πατημασιές που πήγαιναν προς το σπίτι και χάνονταν σ' ένα χάσμα που οδηγούσε σ' εκείνο το

κρυμμένο σπήλαιο. Και τα ίχνη αυτά ήταν πανομοιότυπα μ' εκείνα που είχαν βρεθεί στα χιόνια της βόρειας Μανιτόμπα όπου είχαν χαθεί από το πρόσωπο της γης εκείνοι οι άτυχοι ταξιδιώτες, καθώς και ο αστυνομικός που είχε σταλεί για να τους βρει!

Το δεύτερο ήταν η ανακάλυψη του σημειωματάριου του παππού μου, μαζί μ' ένα απόσπασμα από το χειρόγραφο του θείου Λεάντερ. Βρέθηκαν ενσωματωμένα σ' έναν όγκο πάγου, βαθιά στα χιονισμένα δάση του άνω Σασκατσεουάν, με σαφή σημάδια ότι είχε πέσει από μεγάλο ύψος. Η τελευταία καταχώρηση είχε ως ημερομηνία τη μέρα της εξαφάνισής του παππού στα τέλη του Σεπτέμβρη, αλλά το σημειωματάριο δε βρέθηκε παρά τον επόμενο Απρίλη.

Ούτε ο Φρόλιν ούτε εγώ τολμήσαμε να δώσουμε την εξήγηση που μας ήρθε αμέσως στο νου ύστερα από αυτό το παράξενο εύρημα. Αλλά μαζί κάψαμε εκείνο το αποτρόπαιο γράμμα, την ατελή μετάφραση του οποίου είχε κάνει ο παππούς —τη μετάφραση του γράμματος που από μόνο του, όπως ήταν γραμμένο, παρ' όλες τις προειδοποιήσεις για τον τρόμο πέρα από το κατώφλι, είχε χρησιμεύσει για να καλέσει από *έξω* ένα πλάσμα τόσο φριχτό που την περιγραφή του δεν αποτόλμησαν να δώσουν ποτέ ούτε καν εκείνοι οι αρχαίοι συγγραφείς των οποίων τα φοβερά κείμενα απαντιώνται σκορπισμένα εδώ κι εκεί σε διάφορα σημεία της γης!

Και τελευταίο απ' όλα, η πιο αναμφισβήτητη, η πιο τελεσίδικη απόδειξη, ήρθε με την ανακάλυψη του πτώματος του παππού μου και την περίεργη αναφορά που το συνόδευε σχετικά με την κατάστασή που βρέθηκε. Το γεγονός συνέβη επτά μήνες

αργότερα σ' ένα νησάκι του Ειρηνικού, νοτιοα τολικά και όχι πολύ μακριά από τη Σιγκαπούρη. πτώμα ήταν τέλεια διατηρημένο, *σαν σε πάγο* πτώμα ήταν τέλεια διατηρημένο, σαν σε πάγο τόσο κρύο που επί πέντε μέρες μετά την ανακά ψή του κανένας δεν μπορούσε να το αγγίξει με μνά χέρια. Παράξενο ήταν και το γεγονός ότι πτώμα βρέθηκε μισοθαμμένο στην άμμο σαν «να *χε πέσει από αεροπλάνο!»*

Ούτε ο Φρόλιν ούτε εγώ μπορούσαμε να δια ρούμε πια καμιά αμφιβολία· τούτος ήταν ο θρύλ του Ίθακουα, που μετέφερε τα θύματά του σε κρινούς τόπους της γης, στο χρόνο και το χώ πριν τους παραπετάξει. Και υπήρχαν αποδείξει τι ο παππούς μου ήταν ζωντανός για ένα τουλά στον μέρος εκείνου του απίστευτου ταξιδιού. Κι μας έμενε κάποια αμφιβολία, τ' αντικείμενα π βρέθηκαν στις τσέπες του, σαν ενθύμια από το παράξενους μυστικούς τόπους που είχε επισ φτεί και που μας τα έστειλαν οι εκεί αρχές, θ' απ τελούσαν την οριστική μαρτυρία.

Το ένα ήταν μια χρυσή πλάκα που απεικόνιζε μινιατούρα τη σύγκρουση ανάμεσα σε αρχαίες ντότητες και έφερε κάποιες επιγραφές με μυσ ριώδη σύμβολα —μια πλάκα που ο Δρ Ράκαμ τ Πανεπιστημίου του Μισκατόνικ αναγνώρισε προερχόταν από κάποιο τόπο πιο παλιό κι από μνήμη του ανθρώπου. Και εκτός από τη χρυσή π κα, υπήρχαν ακόμη ένα απαίσιο βιβλίο γραμμέ στα βιρμανικά,που περιείχε φρικαλέους θρύλο από το αποτρόπαιο και μυστικό οροπέδιο τ Λενγκ, τον τόπο των τρομερών Τσο-Τσο, καθώς *μια αποκρουστική και κτηνώδης πέτρινη μινιατ ρα ενός δαιμονικά τερατώδους πλάσματος που δίζε στους ανέμους πάνω από τη γη!*

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟ ΑΕΤΩΜΑ

των Χ. Φ. Λάβκραφτ και Ώ. Ντέρλεθ

Αν το μάτι σας πέσει ποτέ στο Άστρο του Σετ, τον Σείριο, και εκτείνετε το βλέμμα περίπου σ' ευθεία γραμμή μέσα από τα τρία άστρα της ζώνης του Ωρίωνα, θα φτάσετε στο μεγάλο κόκκινο μάτι του Αλντεμπαράν και δίπλα του, στο στέμμα που φτιάχνουν οι Υάδες.

Τούτο το διήγημα των Λάβκραφτ και Ντέρλεθ είναι μια ιστορία για το Γυαλί από τις Υάδες, έναν από τους τόπους των Μεγάλων Παλιών.

Αλλά, ω σαντίκα, εσύ που εμφανίζεσαι στο άλλο γυαλί, νομίζεις ότι αρκούν μερικές κινήσεις μούντρα με τα δάχτυλα για να πετύχεις σ' αυτό που επιδιώκεις; Δεν ξέρω —ίσως αν ήξερες καλύτερα την τεχνική της νυάσα, αλλά όπως εφαρμόζεται από την παλιότερη σχολή Μπον...

Γ.Μ.

1

Όταν εγκαταστάθηκα στο σπίτι του εξαδέλφου Ουίλμπερ δεν είχε περάσει ακόμη ούτε μήνας από τον πρόωρο θάνατό του. Δεν το έκανα δίχως κάποιες επιφυλάξεις, γιατί η απομονωμένη τοποθεσία του, σ' ένα γούβωμα των λόφων λίγο έξω από το Έυλσμπερυ Πάικ, δεν μου άρεσε και τόσο. Ωστόσο πήγα να μείνω εκεί με την αίσθηση ότι ήταν σωστό που αυτό το καταφύγι του αγαπημένου εξαδέλφου μου θα γινόταν τώρα δικό μου.

Παλιότερα, όταν ήταν ακόμη γνωστό σαν παλιό σπίτι των Χουώρτον, το οίκημα είχε μείνει ακατοίκητο για πολλά χρόνια. Είχε περιπέσει σε αχρηστία όταν ο εγγονός του αγρότη που το έχτισε, απογοητευμένος από τη μίζερη ζωή που πρόσφερε εκείνη η θλιβερά εξαντλημένη γη, τα παράτησε όλα και πήγε να ζήσει στο παραθαλάσσιο Κίνγκστον —και έτσι το είχε αγοράσει ο εξάδελφός μου. Δεν ήταν καμιά προμελετημένη κίνηση, γιατί ό,τι έκαναν οι Έηκλυ ήταν πάντοτε μια αυθόρμητη παρόρμηση της στιγμής.

Εδώ και πολλά χρόνια ο Ουίλμπερ καταπιανόταν με αρχαιολογικές και ανθρωπολογικές έρευνες. Είχε σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο του Μισκατόνικ στο Άρκαμ και αμέσως μετά την αποφοίτησή του είχε ξοδέψει τρία χρόνια στη Μογγολία, το Θιβέτ και την επαρχία του Σινκιάνγκ στην Κίνα. Στη συνέχεια είχε αφιερώσει άλλα τόσα χρόνια κάνοντας έρευνες στη Νότια και Κεντρική Αμερική, καθώς και στις νοτιοδυτικές περιοχές των Ηνωμένων Πολιτειών. Ύστερα είχε γυρίσει στην πατρίδα για να συζητήσει από κοντά μια πρόταση να εργαστεί στο Πανεπιστήμιο του Μισκατόνικ, αλλ' αντί γι' αυτό εκείνος είχε αγοράσει το παλιό αγρόκτημα των Χουώρτον.

Στη συνέχεια είχε βάλει μπροστά για ν' ανακαινίσει το σπίτι. Έτσι είχε γκρεμίσει όλα τα γύρω βοηθητικά κτίσματα εκτός από ένα, δίνοντας στο κεντρικό οικοδόμημα μια ακόμη πιο περίεργη μορφή από εκείνη που είχε αποκτήσει σταδιακά στα διακόσια χρόνια της ύπαρξής του. Πραγματικά, δεν είχα καν συνειδητοποιήσει το πόσο εκτεταμένες ήταν αυτές οι αλλαγές μέχρι που κληρονόμησα το σπίτι και ήρθα να εγκατασταθώ εδώ.

Όπως διαπίστωσα, ο Ουίλμπερ είχε διατηρήσει αναλλοίωτη μονάχα τη μια πλευρά του παλιού σπιτιού. Κατά τ' άλλα, είχε ανακατασκευάσει πλήρως την πρόσοψη και έναν πλαϊνό τοίχο και είχε προσθέσει ένα δωμάτιο με αέτωμα πάνω από τη νότια πτέρυγα του ισόγειου. Στην αρχική του μορφή το σπίτι ήταν ένα χαμηλό οίκημα, μονάχα μ' έναν όροφο, αλλά με μεγάλη σοφίτα που στις εποχές της δόξας του ήταν γεμάτη με όλα εκείνα τα τυπικά συμπράγκαλα της αγροτικής ζωής της Νέας Αγγλίας.

Κατά ένα μέρος του το κτίριο ήταν φτιαγμένο από κορμούς και ένα τμήμα αυτής της κατασκευής είχε διατηρηθεί με κάθε επιμέλεια από τον Ουίλμπερ. Ήταν μια σαφής ένδειξη για το σεβασμό που έτρεφε ο εξάδελφός μου για την τέχνη των προγόνων μας τα πρώτα χρόνια τους σε τούτη τη χώρα. Και είναι γεγονός πως όταν ο Ουίλμπερ αποφάσισε να παρατήσει τις περιπλανήσεις του και να εγκατασταθεί στον πατρικό μας τόπο, η φαμίλια των Έηκλυ ζούσε στην Αμερική ήδη από δυο αιώνες και παραπάνω.

Απ' ό,τι θυμάμαι, ήταν το 1924 —στις 16 Απριλίου— η χρονιά που εγκαταστάθηκα στο σπίτι σύμφωνα με τους όρους της διαθήκης.

Το σπίτι εξακολουθούσε να είναι σχεδόν όπως το είχε αφήσει, μια ανορθογραφία στο τοπίο της Νέας Αγγλίας. Αυτό γιατί, μόλο που έφερε τα σημάδια της καταγωγής του στα πέτρινα θεμέλιά του, τους κορμούς της υποκατασκευής του, καθώς και στις τετράγωνες πέτρινες καμινάδες που υψώνονταν από τα τζάκια του, είχε υποστεί τόσες αλλαγές ώστε να φαντάζει σαν κατασκεύασμα πολλών γενιών.

Οι περισσότερες από τις αλλαγές αυτές είχαν προφανώς γίνει με στόχο να κάνουν πιο άνετη τη διαβίωση του Ουίλμπερ. Ωστόσο υπήρχε και μια αλλαγή που με είχε προβληματίσει από την εποχή ακόμη που την έκανε και για την οποία δεν είχε προσφέρει ποτέ καμιά εξήγηση. Για κάποιο λόγο είχε ανοίξει στο νότιο τοίχο του δωματίου με το αέτωμα ένα μεγάλο στρογγυλό παράθυρο όπου και τοποθέτησε ένα πολύ περίεργο γαλακτερό κρύσταλλο. Το μόνο που είχε πει ο Ουίλμπερ γι' αυτό ήταν ότι επρόκειτο για αντικείμενο μεγάλης αρχαιότητας, το οποίο είχε ανακαλύψει και αποκτήσει

κατά τη διάρκεια των περιπλανήσεών του στην Ασία.

Κάποια φορά μιλώντας γι' αυτό το περιέγραψε σαν «γυαλί από το Λενγκ» και κάποια άλλη, σαν «πιθανώς υαδικής προέλευσης», ονόματα που δε με φώτισαν ιδιαίτερα. Πάντως, για να πούμε την αλήθεια, δε μ' ενδιέφεραν και τόσο οι παραξενιές του εξαδέλφου μου για να τον ζορίσω να μου πει περισσότερα.

Σύντομα, ωστόσο, μετάνιωσα πικρά που δεν είχα επιμείνει περισσότερο τότε, γιατί σχεδόν από την πρώτη στιγμή που εγκαταστάθηκα στο σπίτι διαπίστωσα κάτι περίεργο. Ολόκληρη η ζωή του εξαδέλφου μου φαινόταν να ήταν επικεντρωμένη όχι στα δωμάτια του ισόγειου, όπως θα περίμενε κανείς, μια και αυτά διέθεταν τις περισσότερες ευκολίες και ανέσεις, αλλά στο νότιο πάνω δωμάτιο με το αέτωμα. Εκεί φύλαγε τα τσιμπούκια του, τ' αγαπημένα του βιβλία και δίσκους, καθώς και τα πιο αναπαυτικά έπιπλα, και εκεί δούλευε τα χειρόγραφα που αφορούσαν στις όποιες μελέτες του. Αυτό μέχρι τη στιγμή που, κατά τη διάρκεια μιας έρευνας στα αρχεία της πανεπιστημιακής βιβλιοθήκης του Μισκατόνικ, τον χτύπησε κάποια πάθηση της στεφανιαίας.

Κατάλαβα ότι θα έπρεπε να επιλέξω μια διαρρύθμιση που να βολεύει είτε το δικό του τρόπο ζωής είτε το δικό μου και, φυσικά, επέλεξα το δεύτερο. Έτσι αποφάσισα ότι πρώτο στη λίστα των προτεραιοτήτων θα ήταν ν' αναπροσαρμόσω τη διαβίωση στο σπίτι στους φυσιολογικούς της χώρους, κοντολογίς στα δωμάτια του ισόγειου. Για να πούμε την αλήθεια, είχα νιώσει από την αρχή μια περίεργη απέχθεια για εκείνο το δωμάτιο με το αέτω-

μα. Ίσως γιατί μου θύμιζε τόσο έντονα τη ζωντανή παρουσία του μακαρίτη εξαδέλφου μου, που ποτέ δε θα ξανακαθόταν στην αγαπημένη του γωνιά του σπιτιού.

Αλλά υπήρχε και ένας άλλος λόγος που το αντιπαθούσα. Αυτό το δωμάτιο μου φαινόταν αφύσικα απόκοσμο και παγερό· με απωθούσε σαν με κάποια απτή δύναμη και με τρόπο που δεν μπορούσα να εξηγήσω. Θα έλεγε κανείς ότι το δωμάτιο με αντιμετώπιζε με αμοιβαία εχθρικά συναισθήματα, κάτι που ειλικρινά αδυνατούσα να το καταλάβω —αλλά μήπως είχα καταλάβει ποτέ στ' αλήθεια και τον εξάδελφο Ουίλμπερ;

Όπως και να 'χει, η αλλαγή που ήθελα να κάνω αποδείχτηκε ότι δεν ήταν τόσο εύκολη όσο είχα ελπίσει αρχικά, γιατί σύντομα διαπίστωσα ότι η παλιά «φωλιά» του εξαδέλφου μου έριχνε τη σκιά της σ' ολόκληρο το σπίτι.

Υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ότι αναπόφευκτα το κάθε σπίτι ποτίζεται με κάτι από την προσωπικότητα των ενοίκων του. Δεν ξέρω αν τούτο το παλιό σπίτι ήταν κάποτε ποτισμένο με την υπόσταση των Χουώρτον, που τόσα χρόνια είχαν ζήσει εκεί, αλλά το σίγουρο είναι ότι ο εξάδελφός μου είχε εξαλείψει κάθε προηγούμενη παρουσία όταν ανακαίνισε το κτίριο. Τώρα συχνά το σπίτι φαινόταν σχεδόν να μιλά με την παρουσία του Ουίλμπερ Έηκλυ. Σπάνια ήταν πολύ έντονη αυτή η αίσθηση —συνήθως περιοριζόταν σε μια ακαθόριστη εντύπωση άγνωστης προέλευσης ότι δεν ήμουν πια μόνος εκεί ή ότι κάποιος με κοίταζε και με παρακολουθούσε.

Ίσως να έφταιγε η ίδια η μοναξιά του σπιτιού γι' αυτή την ψευδαίσθηση, αλλά σιγά σιγά άρχισε

να μου φαίνεται ότι το αγαπημένο δωμάτιο του εξ
δέλφου μου αντιδρούσε σαν κάτι το ζωντανό. Ή
ταν σαν κάτι εκεί να περίμενε το γυρισμό του, σα
ζώο που δεν είχε μάθει ότι ο Χάρος χτύπησε κ
ότι ο αφέντης που περιμένει δεν πρόκειται να ξαν
γυρίσει ποτέ.

Ήταν αυτή ακριβώς η έμμονη εντύπωση που
έκανε να δώσω στο δωμάτιο περισσότερη προσ
χή απ' όσο αν ήταν κάποιο άλλο. Στην αρχή εί
μεταφέρει από εκεί ορισμένα έπιπλα, όπως μια π
λύ αναπαυτική πολυθρόνα, αλλά ένιωσα μια π
ρίεργα έντονη παρόρμηση να τα ξαναπάω πίσ
Και σκαρφιζόμουν διάφορες, συχνά αντικρουόμ
νες δικαιολογίες γι' αυτό —όπως, για παράδειγμ
ότι αυτή η πολυθρόνα, που τόσο αναπαυτική μ
είχε φανεί στην αρχή, τώρα έβλεπα ότι ήταν φτια
μένη για κάποιον με διαφορετικό σουλούπι από
δικό μου και έτσι ήταν άβολη για μένα. Σε άλλη
νάλογη περίπτωση, μου κόλλησε η ιδέα ότι ο φω
σμός δεν ήταν τόσο καλός στο ισόγειο όσο εκεί π
νω, πράγμα που μ' έσπρωξε να επιστρέψω στο δ
μάτιο με το αέτωμα όλα τα βιβλία που είχα πάρ
από εκεί.

Γεγονός είναι, καμιά αμφιβολία γι' αυτό, ότ
χαρακτήρας του δωματίου με το αέτωμα διέφε
ακαθόριστα από εκείνον του υπόλοιπου σπιτι
Αν εξαιρέσουμε εκείνο το δωμάτιο στη νότια π
ρυγα, το σπίτι του εξαδέλφου μου ήταν από κά
άποψη εντελώς πεζό. Το ισόγειο διέθετε όλες
σύγχρονες υλικές ανέσεις αλλά, εκτός από το
ρο της κουζίνας, δεν έδειχνε να έχει χρησιμοπ
θεί και πολύ.

Σε πλήρη αντίθεση, το δωμάτιο με το αέτω
αν και εξίσου άνετο και βολικό, ήταν έτσι κατά

εντελώς διαφορετικό τρόπο που είναι δύσκολο να τον περιγράψει κανείς. Θα έλεγε κανείς ότι —μόλο που ήταν ολοφάνερα κάτι σαν «ησυχαστήριο», φτιαγμένο από ένα άτομο και για προσωπική του χρήση— από το δωμάτιο είχαν περάσει πολλά και διαφορετικά άτομα, το καθένα από τα οποία είχε αφήσει και κάτι από τον εαυτό του σ' αυτούς τους τοίχους, δίχως όμως να παραμένει κανένα στοιχείο συγκεκριμένης ταυτότητας.

Και ωστόσο ήξερα καλά ότι μ' εξαίρεση κάποια ταξίδια του στο Μισκατόνικ του Άρκαμ ή στη Βιβλιοθήκη Ουάιντενερ της Βοστώνης, ο εξάδελφός μου είχε ζήσει εκεί μια ζωή ερημίτη. Δεν πήγαινε πουθενά, ούτε και δεχόταν επισκέπτες. Στις σπάνιες περιπτώσεις που τον είχα επισκεφτεί —όταν οι δουλειές μου τύχαινε να με φέρουν στην περιοχή— ποτέ δεν είχα καθήσει εκεί για παραπάνω από δεκαπέντε λεπτά το πολύ. Αλλά ακόμη και τότε, αν και πάντοτε ευγενής μαζί μου, κάθε φορά μου έδινε την εντύπωση ότι από μέσα του βιαζόταν να φύγω.

Η αλήθεια είναι ότι η αλλόκοτη ατμόσφαιρα του δωματίου με το αέτωμα εξασθένισε την αποφασιστικότητά μου για αλλαγές. Ο κάτω όροφος έφτανε και περίσσευε για τις ανάγκες μου· μου πρόσφερε κάθε ευκολία και άνεση. Έτσι ήταν εύκολο να βγάλω από το μυαλό μου το δωμάτιο με το αέτωμα και τις αλλαγές που σκόπευα να κάνω, να το σπρώξω στο περιθώριο και να το αναβάλω γι' αργότερα, ώσπου έφτασε να φαίνεται σαν κάτι πολύ ασήμαντο για να με απασχολεί πια. Χώρια απ' αυτό, απουσίαζα συχνά και για μέρες και δεν υπήρχε τίποτε το πιεστικό που να χρειάζεται να γίνει για το σπίτι. Η διαθήκη του εξαδέλφου μου είχε επικυρωθεί, το

οίκημα είχε κατοικηθεί και κανένας δεν είχε αμ
σβητήσει το δικαίωμά μου σ' αυτό.

Κανονικά δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα για
με την όλη ιδέα σπρωγμένη στο περιθώριο, δεν
πολυαπασχολούσαν πια τα νεφελώδη σχέδιά μ
για το δωμάτιο με το αέτωμα —αν δεν ήταν μια σε
ρά από μικροσυμβάντα που με προβλημάτισαν. Α
τά ήταν εντελώς ασήμαντα στην αρχή· άρχισα
σαν τιποτένια, σχεδόν απαρατήρητα περιστατικ
Νομίζω ότι το πρώτο σημειώθηκε πριν καν κλείσ
τον πρώτο μήνα διαμονής μου στο σπίτι, αλλά ήτ
κάτι το τόσο ασήμαντο που δε σκέφτηκα καν να
συνδυάσω με τα μεταγενέστερα γεγονότα πα
μονάχα όταν πια είχαν περάσει εβδομάδες.

Συνέβη μια νύχτα ενώ καθόμουν και διάβα
μπροστά στο τζάκι του σαλονιού στο ισόγειο.
γουρα θα ήταν —δεν είχα αμφιβολία γι' αυτό—
γρατζουνίσματα καμιάς γάτας ή άλλου παρόμο
ζώο που έγδερνε στην πόρτα γυρεύοντας να μπ
Ο θόρυβος ήταν τόσο σαφής που σηκώθηκα και
κανα το γύρω του σπιτιού, από την μπροστινή πό
τα ως την πίσω —άνοιξα ακόμη και την πλαϊνή πό
τα που ήταν απομεινάρι του παλιότερου τμήματ
του σπιτιού— αλλά δεν κατάφερα να βρω εκεί ού
γάτα ούτε καμιά ένδειξη γάτας. Το ζώο είχε εξαφ
νιστεί στο σκοτάδι. Φώναξα μερικά «ψι-ψι», αλ
δεν υπήρξε καμιά ανταπόκριση ούτε άλλος ήχ

Και όμως, δεν είχα προλάβει να καθήσω πάλ
ταν τα γρατζουνίσματα άρχισαν ξανά. Όσο κι
προσπάθησα στάθηκε εντελώς αδύνατο να εντο
σω τη γάτα, αν και η ίδια ιστορία επαναλήφθ
πάνω από έξι φορές. Τελικά εκνευρίστηκα τό
που έτσι και έβλεπα εκείνη τη γάτα θα της έριχ
στο ψαχνό.

Από μόνο του το επεισόδιο ήταν τόσο ασήμαντο που κανείς δε θα του έδινε άλλη σημασία. Θα μπορούσε να πρόκειται για κάποια γάτα που γνώριζε τον εξάδελφό μου αλλά όχι και μένα, με αποτέλεσμα ν' αλαφιάζεται κάθε φορά που μ' έβλεπε και να το 'βαζε στα πόδια. Δεν αποκλείεται. Όπως και να 'χε, το θέμα έπαψε να με απασχολεί. Ωστόσο, πριν περάσει καν μια εβδομάδα, συνέβη ένα άλλο παρόμοιο επεισόδιο, αλλά με μια σημαντική διαφορά ως προς το πρώτο.

Τούτη τη φορά, αντί για νυχιές και γρατζουνιές γάτας, εκείνο που ακούστηκε ήταν ένας συρτός, ψαχουλευτός ήχος που έκανε μια ανατριχίλα φόβου να γαργαλήσει τη ραχοκοκαλιά μου. Ήταν ακριβώς ο θόρυβος που θα έκανε ένα γιγάντιο φίδι ή μια προβοσκίδα ελέφαντα αν είχαν περάσει συρτά πάνω από τη τζαμαρία στα παράθυρα ή τις πόρτες. Τα υπόλοιπα —η έρευνα που έκανα για τον εντοπισμό της αιτίας του ήχου και οι αντιδράσεις μου— ήταν επανάληψη της προηγούμενης περίπτωσης. Άκουσα, αλλά δεν είδα τίποτα· έψαξα, αλλά δε βρήκα το παραμικρό —μονάχα εκείνοι οι άπιαστοι ήχοι. Γάτα; Φίδι; Ή τι άλλο;

Αλλά, εκτός από τις περιπτώσεις που η γάτα ή το φίδι φαίνονταν να ξαναγυρίζουν για μια ακόμη παρόμοια επίσκεψη, σημειώθηκαν και άλλα σχετικά συμβάντα. Υπήρχε λόγου χάρη η περίπτωση που ο ήχος έμοιαζε με καλπασμό ή με πατημασιές από καποιο γιγάντιο ζώο ή εκείνη που ήταν σαν τιτίβισμα από πουλιά. Αλλά και άλλες σαν το σούρσιμο από κάποιο πελώριο κορμί ή και ρουφηχτοί ήχοι σαν από χείλη ή από βεντούζες...

Τι συμπέρασμα θα μπορούσε να βγάλει κανείς απ' όλα αυτά; Από το νου μου πέρασε το ενδεχόμε-

νο να είχα παραισθήσεις, αλλά τελικά απέρριψ
την ιδέα σαν εξήγηση. Πάντως το φαινόμενο συν
βαινε με κάθε καιρό και σε οποιαδήποτε ώρα τ
μέρας ή της νύχτας, έτσι που αν στην πόρτα ή τ
παράθυρα υπήρχε πραγματικά ζώο κάποιου λο
κού μεγέθους, σίγουρα θα είχα προλάβει να το δ
πριν εξαφανιστεί στους γύρω πυκνόφυτους λ
φους. Ας προσθέσω εδώ, ότι τα δέντρα κύκλων
από παντού το σπίτι, γιατί τους παλιούς αγρούς
χαν προ πολλού ανακαταλάβει νέες γενιές α
λεύκες, σημύδες και φλαμουριές.

Αυτός ο μυστηριώδης κύκλος των φαινομέν
μπορεί να μην είχε διαταραχτεί ποτέ αν δεν τύχ
νε ένα βράδυ, εξαιτίας της ζέστης που επικρατο
σε στο ισόγειο, ν' ανοίξω την πόρτα της εσωτε
κής σκάλας που οδηγούσε προς το δωμάτιο με
αέτωμα. Συμπτωματικά και για μια ακόμη φορά
στιγμή εκείνη ακούστηκαν πάλι τα γρατζουνίσ
τα της γάτας και κατάλαβα ότι ο ήχος δεν προερ
ταν από τις πόρτες, αλλά από το παράθυρο του δ
ματίου με το αέτωμα.

Ανέβηκα τρέχοντας τις σκάλες με αλόγιστη β
σύνη, δίχως καν να σταθώ και να σκεφτώ ότι θα
ταν πραγματικά περίεργη η γάτα που θα σκαρ
λωνε στο δεύτερο όροφο του σπιτιού απαιτών
να μπει από το στρογγυλό παράθυρο, το οποί
ταν και η μοναδική πρόσβαση στο δωμάτιο ε
της εσωτερικής πόρτας. Και επειδή το παράθ
δεν άνοιγε καν, ούτε ολόκληρο ούτε εν μέρει,
επιπλέον ήταν από γαλακτερό γυαλί, ήταν φυ
να μη δω τίποτε. Όμως στάθηκα για λίγο εκεί
νεχίζοντας ν' ακούω —τόσο κοντά που μας χώ
μονάχα το γυαλί— τους ήχους που έκανε η γ
γρατζουνώντας το παράθυρο.

Έτρεξα πάλι κάτω στο ισόγειο, άρπαξα ένα δυνατό ηλεκτρικό φακό και όρμησα έξω στη ζεστή καλοκαιριάτικη νύχτα για να ρίξω τη δέσμη του φωτός στον πλαϊνό τοίχο όπου ήταν το παράθυρο. Αλλά στο μεταξύ όλοι οι σχετικοί θόρυβοι είχαν σταματήσει και δε φαινόταν το παραμικρό στον άδειο τοίχο ή στο εξίσου άδειο παράθυρο, που απέξω φαινόταν τόσο μαύρο όσο γαλακτερά λευκό φαινόταν από μέσα. Μπορεί να είχα παραμείνει για πάντα με την απορία —και συχνά εύχομαι να είχε στ' αλήθεια συμβεί αυτό— αλλά η μοίρα μου επιφύλασσε άλλα πράγματα.

Ήταν σ' εκείνη πάνω κάτω την περίοδο που έλαβα από μια γριά θειά μου ένα γάτο ράτσας, που τον φώναζαν Μικρό Σαμ. Πριν δυο χρόνια ο Μικρός Σαμ ήταν το αγαπημένο μου γατάκι. Η θειά μου, που δεν της άρεσε διόλου η ιδέα μου να ζήσω μόνος, τελικά μου είχε στείλει ένα από τα γατιά της για να μου κρατά συντροφιά. Ο Μικρός Σαμ δεν είχε πια καμιά σχέση με τ' όνομά του· κανονικά θα έπρεπε να λέγεται Μεγάλος Σαμ, γιατί είχε κερδίσει κάμποσα κιλά από την τελευταία φορά που τον είχα δει. Τώρα από κάθε άποψη είχε εξελιχτεί σ' ένα θηριώδες, καστανόξανθο αιλουροειδές που τιμούσε απόλυτα τη ράτσα του.

Αλλά ενώ ο Μικρός Σαμ τριβόταν χαδιάρικα στα πόδια μου δείχνοντάς αμέριστη συμπάθεια προς το άτομό μου, φαινόταν να έχει διχασμένη άποψη για το σπίτι. Υπήρχαν φορές που κοιμόταν βολεμένα και άνετα μπροστά στο τζάκι· άλλες φορές πάλι έκανε αληθινά σαν δαιμονισμένος, απαιτώντας να του ανοίξω να βγει έξω. Και κάθε φορά που ακούγονταν εκείνοι οι ήχοι, σαν από κάποιο ζώο που γύρευε να μπει στο σπίτι, ο Μικρός Σαμ φρένιαζε κυ-

ριολεκτικά από μανία και φόβο. Τότε ήμουν ανα
γκασμένος να του ανοίξω αμέσως για να πάρει
δρόμο από το σπίτι και ορμούσε βολίδα προς το
μοναδικό βοηθητικό οίκημα που είχε απομείνει με
τά την ανακαίνιση του Ουίλμπερ. Και μετά έβγαζε
τη νύχτα του εκεί —είτε εκεί είτε στο δάσος. Δεν
ξαναγύριζε πίσω πριν από την αυγή, οπότε η πείνα
τον έφερνε πάλι σπίτι.

Όσο για το δωμάτιο με το αέτωμα, εκεί τίποτα
στον κόσμο δεν τον έπειθε να πατήσει πόδι!

2

Στην πραγματικότητα ήταν ο γάτος που μ' έκα
νε να πάρω την απόφαση να διερευνήσω λίγο πιο
βαθιά τις ασχολίες του εξαδέλφου μου. Αυτό γιατ
η συμπεριφορά του Μικρού Σαμ ήταν πια τόσο α
ναμφισβήτητα παράξενη που δεν μπορούσα να τη
αγνοήσω. Δε γινόταν αλλιώς, έπρεπε να ψάξω στα
χαρτιά που είχε αφήσει ο εξάδελφός μου μπας κα
βρω κάποια εξήγηση για τα φαινόμενα που ήτα
τόσο κοινά στο σπίτι.

Σχεδόν αμέσως βρήκα ένα μισοτελειωμέν
γράμμα στο συρτάρι ενός γραφείου σ' ένα από τ
δωμάτια του ισόγειου. Απευθυνόταν σ' εμένα κα
ήταν φανερό ότι ο Ουίλμπερ ήξερε για την κατά
σταση της υγείας του, γιατί με την πρώτη ματιά ε
δα ότι το γράμμα περιείχε οδηγίες για την περ
πτωση θανάτου του. Όπως και να 'χε, σίγουρα
Ουίλμπερ δε είχε μαντέψει πόσο σύντομη έμελλ
να είναι η ζωή του, γιατί είχε αρχίσει το γράμμ
μόλις ένα μήνα πριν από το θάνατό του και μετ
το είχε παρατήσει στο συρτάρι δίχως να το συνεχ
σει ποτέ. Θα είχε όλο το χρόνο να το τελειώσει α

ήξερε ότι θα πέθαινε τόσο σύντομα. Στο γράμμα του έγραφε:

Αγαπητέ Φρεντ,

Οι καλύτεροι γιατροί μ' έχουν διαβεβαιώσει ότι δε μου απομένει και πολύς καιρός να ζήσω ακόμη. Ήδη σ' έχω ορίσει ως κληρονόμο στη διαθήκη μου και εδώ απλώς θέλω να προσθέσω λίγες τελικές οδηγίες, που σ' εξορκίζω να μην τις αγνοήσεις αλλά να τις ακολουθήσεις κατά γράμμα. Υπάρχουν συγκεκριμένα τρία πράγματα που πρέπει να κάνεις πάσει θυσία. Αυτά είναι:

1) Όλα τα χαρτιά μου στα συρτάρια Α, Β και Γ της αρχειοθήκης πρέπει να καταστραφούν.

2) Όλα τα βιβλία στα ράφια Η, Θ, Ι, και Κ να παραδοθούν στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Μισκατόνικ στο Άρκαμ.

3) Πρέπει να σπάσεις το στρογγυλό κρύσταλλο στο παράθυρο του πάνω δωματίου με το αέτωμα. Για κανένα λόγο δεν πρέπει να βγάλεις απλώς το γυαλί για να το χρησιμοποιήσεις κάπου άλλου. Πρέπει να το κάνεις θρύψαλα.

Πρέπει να εφαρμόσεις ασυζητητί και πιστά τις παραπάνω οδηγίες μου, ειδάλλως μπορεί να καταστείς υπεύθυνος για την τρομερή μάστιγα που μπορεί να ξεχυθεί στον κόσμο. Δε θα πω περισσότερα επ' αυτού, γιατί υπάρχουν και άλλα θέματα που θέλω να σου γράψω εδώ, ενώ ακόμη θα είμαι σε θέση να το κάνω. Ένα από αυτά είναι το θέμα...

Αλλά στο σημείο εκεί ο εξάδελφός μου είχε διακόψει και παρατήσει γι' αργότερα το γράμμα του.

Τι συμπέρασμα θα μπορούσα να βγάλω από τις οδηγίες αυτές; Καταλάβαινα εκείνη που ζητούσε

να σταλούν τα βιβλία στη βιβλιοθήκη του Μισκατό-νικ, εφόσον εμένα δε θα μ' ενδιέφεραν, αλλά γιατί να καταστραφούν τα χαρτιά του; Δε θα 'ταν πιο σωστό να σταλούν και αυτά στην πανεπιστημιακή βιβλιοθηκη; Και όσο για εκείνη σχετικά με το γαλακτερό γυαλί —θα ήταν σίγουρα εντελως ανόητο και παράλογο να το σπάσω, εφόσον κάτι τέτοιο θ' απαιτούσε να μπει νέο κρύσταλλο στο παράθυρο και συνεπώς πρόσθετα έξοδα.

Γεγονός είναι ότι αυτό το ημιτελές γράμμα είχε —δυστυχώς— σαν αποτέλεσμα να μου κεντρίσει ακόμη περισσότερο την περιέργεια και να ενισχύσει την απόφασή μου να ερευνήσω ακόμη πιο βαθιά το όλο πρόβλημα.

Το ίδιο εκείνο βράδυ άρχισα την έρευνα με τα βιβλία στα συγκεκριμένα ράφια, που όλα βρίσκονταν στον πάνω όροφο, στο νότιο δωμάτιο με το αέτωμα. Τα αρχαιολογικά και ανθρωπολογικά ενδιαφέροντα του εξαδέλφου μου φαίνονταν καθαρά στη θεματολογία των βιβλίων του. Υπήρχαν εκεί ένα σωρό έργα σχετικά με τους πολιτισμούς της Πολυνησίας, της Νήσου του Πάσχα, της Μογγολίας και διαφόρων άλλων πρωτόγονων λαών, καθώς και βιβλία σχετικά με τα ανθρώπινα μεταναστευτικά ρεύματα και τις λατρευτικές και μυθολογικές δομές των πρωτόγονων θρησκειών.

Όλα αυτά ωστόσο ωχριούσαν μπροστά στα ράφια των βιβλίων που προορίζονταν για την πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη, γιατί μερικοί από τους τόμους αυτούς φαίνονταν μυθικά παλιοί, τόσο παλιοί που μερικοί δεν είχαν καν χρονολογία αλλά, αν έκρινα από την εμφάνισή και το είδος της γραφής τους, θα πρέπει ν' ανάγονταν στη μεσαιωνική περίοδο. Το πιο πρόσφατο από τα έργα αυτά —και

κανένα δεν ήταν μεταγενέστερο του 1850— ήταν συμπίλημα κειμένων από διάφορες πηγές. Μερικά ανήκαν στον Χένρυ Έηκλυ από το Βερμόντ, πατέρα του εξαδέλφου μου, που τα είχε κληροδοτήσει στον Ουίλμπερ· άλλα έφεραν σφραγίδες ιδιοκτησίας της Εθνικής Βιβλιοθήκης των Παρισίων, δείχνοντας ότι ο Ουίλμπερ δεν είχε διστάσει ακόμη και να κλέψει κάποια βιβλία από τα ράφια.

Αυτά τα βιβλία ήταν σε διάφορες γλώσσες και υπήρχαν εκεί τα *Πνακοτικά Χειρόγραφα*, το *Κείμενο της Ρ'λυέ*, το *Ουναουσπρέχλιχεν Κούλτεν* του φον Γιουντστ, το *Βιβλίο του Έιμπον*, οι *Ψαλμοί των Ντολ*, τα *Επτά Απόκρυφα Βιβλία του Χσαν*, το *Ντε Βέρμις Μυστέρις* του Λούντβιχ Πριν, τα *Αποσπάσματα της Κελαινώ*, το *Κυλτ ντε Γκουλ* του κόμη ντ'Ερλέτ, το *Βιβλίο του Τζυάν*, μια φωτοκόπια του *Νεκρονομικόν* του Άραβα Αμπντούλ Αλχαζρέντ και πολλά άλλα, μερικά σε καθαρά χειρόγραφη μορφή.

Ομολογώ ότι αυτά τα βιβλία μ' έβαλαν σε σκέψη, γιατί ήταν γεμάτα —τουλάχιστον εκείνα που μπορούσα να διαβάσω— μ' ένα απίστευτο λαογραφικό υλικό μύθων και θρύλων που αναμφισβήτητα σχετίζονταν με αρχαίες πρωτόγονες θρησκευτικές δοξασίες της ανθρωπότητας καθώς και —αν καταλάβαινα σωστά— άλλων ξένων προς τον άνθρωπο πλασμάτων. Βέβαια δεν υπήρχε περίπτωση να καταλάβω τα λατινικά, γαλλικά και γερμανικά κείμενα· ήδη ήταν αρκετά δύσκολο να διαβάσω ακόμη και τ' αρχαϊκά αγγλικά μερικών από τα χειρόγραφα και τα βιβλία. Όπως και να 'χει, σύντομα εξάντλησα την υπομονή μου σ' αυτή την προσπάθεια, γιατί τα βιβλία υποστήριζαν μια δοξασία τόσο εξωφρενική που μονάχα ένας ανθρωπολόγος θα

της έδινε ίσως αρκετή πίστη ώστε να συγκεντρώσει τόση πολύ βιβλιογραφία στο θέμα.

Ομολογώ ότι η γενική ιδέα είχε κάποιο ενδιαφέρον, αν και ακολουθούσε ένα πολύ γνωστό πρότυπο. Ήταν μια άλλη όψη της παλιάς δοξασίας για τη σύγκρουση των δυνάμεων του φωτός με τις δυνάμεις του σκότους, ή τουλάχιστον έτσι το είδα εγώ. Άλλαζε τίποτα αν τα ονόμαζες Θεό και Διάβολο, Πρεσβύτερους Θεούς και Μεγάλους Παλιούς, Καλό και Κακό;

Μπορούσες στις σελίδες τους να συναντήσεις ονόματα όπως του Νοντένς, του Κυρίου της Μεγάλης Αβύσσου και τον μόνου επώνυμου από τους Πρεσβύτερους Θεούς, ενώ από τους Άρχαίους ή Μεγάλους Παλιούς αναφέρονταν ο ηλίθιος θεός Αζαθόθ, εκείνο το άμορφο βδέλυγμα που αφρίζει και λυσσομανά στο κέντρο κάθε απείρου· ο Γιογκ-Σοθόθ, ο «παν-στο-εν-και-το-εν-στο-παν», που δεν υπόκειται στους νόμους του χωροχρόνου, συνυπάρχων του χρόνου και συνπερατός του χώρου· ο Νυαρλαθοτέπ, ο Αγγελιαφόρος των Αρχαίων· ο Μεγάλος Κθούλου, που περιμένει για ν' αναδυθεί ξανά από τη μυστική Ρ'λυέ στα βάθη της θάλασσας· ο ακατονόμαστος Χαστούρ, Κύριος των Διαστρικών Χώρων· ο Σουμπ-Νιγκουράθ, ο μαύρος τράγος του δάσους με τα χίλια μικρά...

Και, ακριβώς όπως οι ανθρώπινες φυλές που λάτρευαν διάφορους γνωστούς θεούς έφεραν ποικίλα επί μέρους ονόματα, το ίδιο συνέβαινε και με τους ακόλουθους των Μεγάλων Παλιών. Ανάμεσα σ' αυτούς συμπεριλαμβάνονταν οι Αποτρόπαιοι Χιονάνθρωποι των Ιμαλαΐων και των άλλων ορεινών περιοχών της Ασίας, οι Αβυσσαίοι που ζούσαν στα βάθη των ωκεανών και υπηρετούσαν τον Μεγάλο Κθούλου αν και εξουσιάζονταν από τον Ντάγκον, οι Σαντάκ, οι Τσο-Τσο και πολλοί άλλοι. Για μερικούς από αυτούς έλεγαν ότι προέρχονταν από τους τόπους όπου είχαν εξοριστεί οι Αρχαίοι — όπως ο Εωσφόρος από την Εδέμ— όταν επαναστάτησαν ενάντια στους Πρεσβύτερους Θεούς — τόπους όπως τα μακρινά αστέρια των Υάδων, το Άγνωστο Καντάθ, το Οροπέδιο του Λενγκ ή τη βυθισμένη πόλη της Ρ'λυέ.

Στην όλη αυτή υπόθεση υπήρχαν δυο ανησυχητικές όψεις που άφηναν να εννοηθεί ότι ο εξάδελφός μου έπαιρνε πιο σοβαρά απ' όσο είχα φανταστεί το όλο αυτό μυθικό σύστημα. Οι επαναλαμβανόμενες νύξεις για τις Υάδες, λόγου χάρη, μου θύμισαν που ο Ουίλμπερ είχε αναφερθεί για το κρύσταλλο του παράθυρου με το αέτωμα ως «πιθανώς υαδικής προέλευσης». Ακόμη πιο συγκεκριμένα, το είχε περιγράψει και σαν «γυαλί από το Λενγκ». Διόλου απίθανο αυτές οι ομοιότητες να ήταν συμπτωματικές και για ένα διάστημα αντλούσα κουράγιο με τη σκέψη ότι το «Λενγκ» μπορεί να ήταν τ' όνομα κάποιου κινέζου αντικέρ ενώ η λέξη «υαδικής» θα μπορούσε εύκολα ν' αποδοθεί στο λαθεμένο άκουσμα κάποιας άλλης λέξης.

Η αλήθεια είναι ότι, τελικά, απλώς κορόιδευα τον εαυτό μου, γιατί στην πραγματικότητα όλες οι ενδείξεις έτειναν στο συμπέρασμα ότι ο Ουίλμπερ έτρεφε κάτι παραπάνω από επιδερμικό ενδιαφέρον γι' αυτό τον ανείπωτα αλλόκοτο μυθολογικό κύκλο. Ακόμη κι αν η κατοχή τούτων των βιβλίων και των χειρογράφων δεν έφτανε για να με πείσει από μόνη της, οι σημειώσεις του δεν άφησαν κανένα περιθώριο αμφιβολίας

Στις σημειώσεις αυτές υπήρχαν και άλλα εκτός

από παράξενες περιγραφές, που ξυπνούσαν μέ
μου μια περίεργη ταραχή· μπορούσες να δεις σ'
τές άτεχνα αλλά εντυπωσιακά σκίτσα που απει
νιζαν συγκλονιστικά απόκοσμα τοπία και ξένα π
σματα, οντότητες που δε θα τολμούσα να φαν
στώ ούτε στα πιο αχαλίνωτα όνειρά μου. Πραγ
τικά, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους, τα πλάσμ
αυτά αψηφούσαν σχεδόν κάθε περιγραφή.

Μπορούσες να δεις φτερωτά, νυχτεριδόμορ
όντα στο μέγεθος του ανθρώπου, καθώς και τε
στια, άμορφα πλάσματα που έβριθαν από πλο
μια και θύμιζαν κάπως χταπόδια, αλλά σίγουρα
θεταν πολύ μεγαλύτερη νοημοσύνη από κάθε
τοιο μαλάκιο. Υπήρχαν όντα που ήταν κράμα
θρώπου και πουλιού, οπλισμένα με γαμψόνυχα
θώς και φρικαλέα, βατραχόμορφα πλάσματα
βάδιζαν ορθά, με φολιδωτά χέρια και ανοιχτο
σινο δέρμα στο χρώμα του θαλασσινού νερού
βλεπες ακόμη και πλάσματα που ήταν μάλλον
θρωποι, άσχετα πόσο αποκρουστικοί —κάτι κ
χτικοί και μπασμένοι μογγολοειδείς που ζούσα
παγωμένους τόπους, αν έκρινα από τα ρ
τους— καθώς και κάποια μπαστάρδικη, αλλά
φώς ανθρώπινης καταγωγής ράτσα που είχε
σμένα κοινά χαρακτηριστικά με τα βατραχόμ
πλάσματα.

Ποτέ δε θα φανταζόμουν ότι ο εξάδελφός
ήταν προικισμένος με τόση φαντασία. Ήταν
στό από παλιά ότι ο θείος Χένρυ πίστευε σε ό,
εξωπραγματικό μπορεί να φανταστεί κανείς,
απ' όσο ήξερα ο Ουίλμπερ δεν είχε εκδηλώ
ίδιο κουσούρι. Έβλεπα τώρα με πόση μαεστρ
χε καταφέρει να κρύψει απ' όλους μας αυτή

ψη του χαρακτήρα του και ομολογώ ότι η αποκάλυψη με τάραξε αρκετά.

Θα έπαιρνα όρκο ότι σε καμιά περίπτωση δε θα μπορούσαν τα σκίτσα του να είχαν βασιστεί σε υπαρκτά πλάσματα· ούτε και υπήρχαν παρόμοιες εικόνες στα παλιά βιβλία και χειρόγραφα που είχε αφήσει πίσω του.

Νιώθοντας να με τρώει η περιέργεια, ερεύνησα ακόμη πιο διεξοδικά στις σημειώσεις του και τελικά ξεχώρισα ορισμένα αινιγματικά αποσπάσματα που φαίνονταν να έχουν κάποια σχέση, άσχετα πόσο αμυδρή, με το πρόβλημα που με απασχολούσε άμεσα. Τ' αποσπάσματα αυτά τα ταξινόμησα στη σωστή τους σειρά, πράγμα εύκολο γιατί όλα ήταν χρονολογημένα:

«*15 Οκτ. '21.* Τοπίο που γίνεται πιο ξεκάθαρο. Το Λενγκ; Θυμίζει τις νοτιοδυτικές πολιτείες μας. Σπηλιές γεμάτες με λεφούσια από νυχτερίδες που αρχίζουν να ξεχύνονται —σαν πυκνό σύννεφο— λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα, σκεπάζοντας τον ήλιο. Χαμηλή βλάστηση, με συστραμμένα χαμόδεντρα. Τόπος όπου φυσούν δυνατοί άνεμοι. Βλέπω χιονοσκεπή βουνά στο βάθος και δεξιά, στον ορίζοντα των ερημότοπων.

»*21 Οκτ. '21.* Τέσσερα Σαντάκ στο κέντρο του πλάνου. Είναι μετρίου μεγέθους, κάτι παραπάνω από το ανθρώπινο μπόι. Μαλλιαρά, νυχτεριδόμορφα κορμιά με μεμβρανώδεις φτερούγες που εκτείνονται ένα μέτρο πιο ψηλά από το κεφάλι τους. Πρόσωπο με ράμφος, σαν του γύπα, αλλά κατά τ' άλλα θυμίζουν περισσότερο νυχτερίδα. Διέσχιζαν το τοπίο πετώντας, αλλά κάθησαν να ξαποστάσουν για λίγο σε κάτι ψηλά κατσάβραχα που βρίσκονται

σε μέση απόσταση. *Δε διαισθάνονται την παρ*
σία μου. Μου φάνηκε σαν το ένα να είχε καβαλ
στη ράχη του, αλλά δεν είμαι σίγουρος.

»*7 Νοεμ. '21*. Νύχτα. Ωκεανός. Ένα ξερονήσι
μπροστινό πλάνο. Αβυσσαίοι μαζί με ανθρώπο
συγγενικής καταγωγής: τα υβρίδια είναι λευκά
αβυσσαίοι φολιδωτοί. Βαδίζουν με βατραχίσια
νηση, κάτι ανάμεσα σε πηδηματάκια και βήμα
κάπως καμπουρωτοί, όπως τα περισσότερα βατρ
χοειδή. Οι άλλοι φαίνεται να έχουν κολυμπήσει
την ξέρα. Το Ίνσμουθ ίσως; Πουθενά δε διακρί
ακτογραμμή, ούτε φώτα από κοινότητες. Ούτε
νένα καράβι. Αναδύονται από το βυθό, πίσω α
την ξέρα. Η *Ξέρα του Διαβόλου*; Ακόμη και τα υβ
δια δε θα είχαν την αντοχή να κολυμπήσουν τό
απόσταση δίχως κάποια ενδιάμεση στάση. Ίσως
ακτή να βρίσκεται προς τη δική μου μεριά, εκτ
θέας.

»*17 Νοεμ. '21*. Εντελώς εξώκοσμο τοπίο. Απ' ό
είμαι σε θέση να κρίνω, δεν ανήκει σε τούτη τη
Μαύροι ουρανοί με κάποια αστέρια. Απότομα
τσάβραχα από πορφυρίτη ή κάποιο παρόμοιο
τρωμα. Σε μπροστινό πλάνο μια βαθιά λίμνη. Η
λι; Ύστερα από πέντε λεπτά το νερό άρχισε ν' α
ταράζεται και κάτι αναδύθηκε από τα βάθη. Ε
γυρισμένο βλέποντας προς την άλλη μεριά. Π
κειται για τιτάνιο υδρόβιο πλάσμα, με πλοκάμια
κταποδοειδές, αλλά πολύ —ασύγκριτα πιο τε
στιο. Θα είναι δέκα ή και είκοσι φορές μεγαλύτ
από το γιγάντιο είδος *Οκτάπους ο απολλύων* τ
δυτικής ακτής. Μονάχα ο λαιμός του θα έφτανε
νετα τα εβδομήντα πέντε μέτρα σε διάμετρο.
τόλμησα να ρισκάρω να δω το πρόσωπό του κ
τσι κατέστρεψα τον αστέρα.

»*4 Ιαν. '22*. Μεσολάβησε περίοδος δίχως τη παραμικρή εικόνα. Μήπως *διαστημικό κενό*; Προσέγγιση σε πλανήτη, σαν να παρακολουθώ με τα μάτια πλάσματος που πλησιάζει σε κάποιο ουράνιο σώμα. Ουρανός σκοτεινός, με μακρινά αστέρια, αλλά σύντομα εμφανίζεται η επιφάνεια ενός κόσμου. Πλησιάζοντας διέκρινα μια απεραντοσύνη όλο γύμνια και ξεραΐλα. Καμιά βλάστηση, όπως και στο σκοτεινό αστέρι. Ένα κύκλος πιστών είναι στραμμένος προς ένα πέτρινο πύργο. Κραυγάζουν: *Ιά! Σουμπ-Νιγκουράθ!*

»*16 Ιαν. '22*. Υποβρύχιος κόσμος. *Η Ατλαντίδα;* Μάλλον όχι. Βλέπω ένα απέραντο, σπηλαιώδες κτίσμα που μοιάζει με ναό, μισογκρεμισμένο από βόμβες βυθού. Πελώριοι ογκόλιθοι, παρόμοιοι με τις πέτρες των πυραμίδων. Σκαλοπάτια που κατηφορίζουν προς ένα μαύρο χάσμα στα βάθη. Αβυσσαίοι σε πίσω πλάνο. Κάποια κίνηση στα σκοτάδια της σκάλας. Ένα πελώριο πλοκάμι που αναδεύεται προς τα πάνω. Πολύ πιο πίσω διακρίνω ένα ζευγάρι νερουλιάρικα μάτια, σε απόσταση δεκάδων μέτρων το ένα από το άλλο. Η πόλη της *Ρ'λυέ;* Τρόμαξα στο πλησίασμα του πλάσματος από τα βάθη και κατέστρεψα τον αστέρα.

»*24 Φεβ. '22*. Γνώριμο τοπίο. *Επαρχία του Ουίλμπραχαμ*. Μισοερειπωμένες αγροικίες, παλιές φαμίλιες ριζωμένες στον τόπο. Σε μπροστινό πλάνο, ένας γέρος που αφουγκράζεται κάτι. Ώρα: βράδυ. Τα νυχτοπούλια σκούζουν σαν δαιμονισμένα. Πλησιάζει γυναίκα κρατώντας στο χέρι αστέρι σκαλισμένο από πέτρα. Ο γέρος το βάζει στα πόδια. Περίεργο. Πρέπει να ερευνήσω τη σημασία του.

»*21 Μαρτ. '22*. Είχα τρομακτική εμπειρία σήμερα. Πρέπει να είμαι πιο προσεκτικός. Κατασκεύασα

αστέρα και πρόφερα τις λέξεις: *Φ'νγκλούι μγκλ'ναφ Κθούλου Ρ'λυέ βκγαχ'ναγκλ φταγκν.* Άνοιξε αμέσως, με πελώριο Σαντάκ σε πρώτο πλάνο. Το Σαντάκ *συνειδητοποίησε* την παρουσία μου και αμέσως όρμησε προς το μέρος μου. Σχεδόν μπορούσα ν' ακούσω το κροτάλισμα από τα νύχια του. Κατάφερα να σπάσω έγκαιρα τον αστέρα.

»*Απρ. 7, 22.* Τώρα ξέρω ότι αν δεν είμαι προσεκτικός μπορούν να περάσουν στ' αλήθεια. Σήμερα πάλι το θιβετιανό τοπίο και οι Αποτρόπαιοι Χιονάνθρωποι. Σημειώθηκε άλλη μια απόπειρα διάβασης. Αλλά τι γίνεται με τους αφέντες τους; Αν τα τσιράκια αποτολμούν να διαβούν τα όρια του χώρου κα του χρόνου, τι θα μπορούσαν να κάνουν ο Μεγάλος Κθούλου, ο Χαστούρ ή ο Σουμπ-Νιγκουράθ Σκέφτομαι να κάνω κράτει για λίγο. Δοκίμασα έντονο σοκ».

Ο Ουίλμπερ δεν ξανακαταπιάστηκε με την αλλόκοτη απασχόλησή του —όποια κι αν ήταν αυτή— πριν από τις αρχές της επόμενης χρονιάς. Ή τουλάχιστον αυτό δείχνουν οι σημειώσεις του. Υπάρχει ένα διάλειμμα σ' αυτή την επίμονη απασχόλησ και αμέσως μετά ακολουθεί μια σύντομη περίοδο αναδραστηριοποίησης. Η πρώτη του καταχώρησ έγινε σε κάτι λιγότερο από ένα χρόνο αργότερα

«*7 Φεβρ. '23.* Είναι αναμφισβήτητο πια ότι υπάρχει μια γενική συνειδητοποίηση της ύπαρξης τη πόρτας. Είναι πλέον πολύ επικίνδυνο ακόμη και τ να κοιτάζει κανείς. Και εφόσον κανείς δεν μπορ να ξέρει εκ των προτέρων ποια εικόνα θ' αντικρ σουν τα μάτια του, το ρίσκο είναι ακόμη πιο μεγ λο. Και ωστόσο διστάζω να σφραγίσω το άνοιγμ

Έφτιαξα τον αστέρα όπως συνήθως, πρόφερα τα λόγια και περίμενα.

»Για ένα διάστημα έβλεπα μονάχα το γνώριμο τοπίο των νοτιοδυτικών πολιτειών σε κάποια βραδινή ώρα —με νυχτερίδες, κουκουβάγιες, τρωκτικά τις ερήμου και αγριόγατες. Ύστερα από μια σπηλιά ξεπρόβαλε ένας Κάτοικος της Άμμου —με τραχύ δέρμα, πελώρια μάτια, μεγάλα αυτιά και μια φρικαλέα, στρεβλή ομοιότητα προσώπου με τ' αρκουδάκια κοάλα, αν και το κορμί του φαινόταν κοκαλιάρικο. Προχώρησε προς το μπροστινό πλάνο, με φανερά κακές διαθέσεις. Αναρωτιέμαι μήπως μπορούν και μας βλέπουν από τη δική τους πλευρά της πόρτας όπως τους βλέπουμε εμείς από τη δική μας. Όταν τον είδα να έρχεται γραμμή προς το μέρος μου, κατέστρεψα αμέσως τον αστέρα. Στη στιγμή όλα χάθηκαν όπως συνήθως. Αλλά αργότερα —το σπίτι *πλημμύρισε νυχτερίδες*! Μέτρησα είκοσι εφτά από δαύτες! Δεν είμαι από εκείνους που πιστεύουν στις απλές συμπτώσεις!»

Στο σημείο αυτό ακολουθεί μια ακόμη νεκρή περίοδος, κατά τη διάρκεια της οποίας ο εξάδελφός μου εξακολουθούσε να γράφει διάφορες αινιγματικές σημειώσεις, αλλά δίχως να κάνει καθόλου λόγο για τα οράματά του ή για το μυστηριώδη «αστέρα» που τόσες φορές είχε αναφέρει. Δεν αμφέβαλλα ότι ήταν θύμα κάποιων ψευδαισθήσεων, για τις οποίες έφταιγε ίσως η υπερβολική απασχόλησή του με τα βιβλία που είχε μαζέψει από κάθε γωνιά της γης. Με τούτες εδώ τις παραγράφους επιχειρούσε μια κάποια τεκμηρίωση, αλλά στην ουσία ήταν μια προσπάθεια λογικοποίησης των όσων είχε «δει».

Οι σημειώσεις του διανθίζονταν και από αποκόμματα εφημερίδων, το περιεχόμενο των οποίων προφανώς ο εξάδελφός μου επιχειρούσε να συσχετίσει με το ευρύτερο μυθικό πλαίσιο που τόσο τον απασχολούσε. Τα δημοσιεύματα αφορούσαν σε παράξενα περιστατικά, σε εμφανίσεις αγνώστων αντικειμένων στον ουρανό, σε μυστηριώδεις εξαφανίσεις στο χώρο, σε περίεργες αποκαλύψεις σχετικά με απόκρυφες αδελφότητες και άλλα παρόμοια.

Δυστυχώς ήταν πια φως φανάρι ότι ο Ουίλμπερ είχε καταλήξει να πιστεύει ακράδαντα σε ορισμένες δοξασίες από τις αρχαίες πρωτόγονες θρησκείες, και ιδίως ότι αποτελούσαν συνέχεια και σύγχρονη μορφή της λατρείας των Αρχαίων και των οπαδών τους. Και αυτό, περισσότερο από καθετί άλλο, ήταν ακριβώς εκείνο που προσπαθούσε ν' αποδείξει. Ήταν σαν να δεχόταν ως αδιαμφισβήτητη αλήθεια τα όσα έγραφαν τα έντυπα ή χειρόγραφα παλιά βιβλία που κατείχε και προσπαθούσε να συνδυάσει τα δεδομένα της εποχής μας μ' εκείνα του παρελθόντος.

Γεγονός είναι ότι υπήρχε κάποια ύποπτη ομοιότητα ανάμεσα στις αρχαίες περιγραφές και σε πολλά από τα σύγχρονα συμβάντα που είχε καταφέρει να εντοπίσει ο εξάδελφός μου, αλλά σίγουρα αυτό θα μπορούσε να το αποδώσει κανείς στην απλή σύμπτωση. Όσο πειστικά κι αν ήταν, τα έστειλα όλα στη Βιβλιοθήκη του Μισκατόνικ για τη Συλλογή Έ... στη Βιβλιοθήκη του Μισκατόνικ για τη Συλλογή, αλλά έχουν αποτυπωθεί πολύ έντονα στη μνήμη μου —ιδίως ύστερα από εκείνο το συγκλονιστικό αποκορύφωμα της μάλλον επιπόλαιης έρευνάς μου στην εργασία του εξαδέλφου Ουίλμπερ.

3

Ποτέ δε θα είχα ανακαλύψει τι ήταν εκείνος ο «αστέρας» αν κάτι δεν τύχαινε να τραβήξει το βλέμμα μου σ' αυτό. Ο εξάδελφός μου είχε αναφερθεί κατ' επανάληψη σε «κατασκευή», «καταστροφή», «φτιάξιμο» και «σπάσιμο» κάποιου αστέρα, σαν αυτό ν' αποτελούσε αναπόσπαστο στοιχείο των ψευδαισθήσεών του. Αλλά δεν είχα ιδέα τι μπορεί να εννοούσε με τις λέξεις αυτές και ίσως δε θα το μάθαινα ποτέ αν δεν τύχαινε να προσέξω κάτι στις λοξές αχτίδες που φώτιζαν το δωμάτιο με το αέτωμα. Ήταν κάτι αχνά σημάδια το πάτωμα, που έμοιαζαν να διαγράφουν ένα πεντάκτινο αστέρι.

Το σχέδιο ήταν αθέατο προηγουμένως επειδή ήταν σκεπασμένο από ένα μεγάλο χαλί, αλλά ενώ αμπαλάριζα τα βιβλία και τα χειρόγραφα που ήταν να σταλούν στην πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη του Μισκατόνικ το χαλί είχε μετατοπιστεί. Έτσι μπορώ να πω πως το γεγονός ότι πρόσεξα τα σημάδια ήταν εντελώς τυχαίο.

Ακόμη και τότε δε μου πέρασε αρχικά από το μυαλό ότι εκείνα τα σημάδια είχαν το σχήμα αστεριού. Το συνολικό σχέδιο αποκαλύφτηκε μονάχα όταν τέλειωσα τη δουλειά με τα βιβλία και τα χειρόγραφα και μπόρεσα να σπρώξω πέρα το χαλί, ξεσκεπάζοντας όλο το κέντρο του χώρου. Είδα τότε ότι ήταν ένα αστέρι με πέντε ακτίνες, στολισμένο με διάφορα διακοσμητικά σχέδια, αρκετά μεγάλο ώστε να μπορεί κανείς να το ζωγραφίσει από το εσωτερικό του. Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ότι είχα επιτέλους ανακαλύψει σε τι χρησίμευε εκείνο το κουτί με τις κιμωλίες που είχα βρει κάποια προη-

γούμενη φορά και είχα αναρωτηθεί τι μπορεί να γύρευε κάτι τέτοιο στο αγαπημένο δωμάτιο του εξαδέλφου μου.

Παραμερίζοντας βιβλία, χαρτικά και ό,τι άλλο υπήρχε στη μέση, πήρα τις κιμωλίες και άρχισα ν' αντιγράφω πιστά το σχέδιο του άστρου και όλα εκείνα τα διακοσμητικά που υπήρχαν στο εσωτερικό του. Επρόκειτο σαφώς για κάποιο καμπαλιστικό σχέδιο και ήταν εξίσου φανερό ότι ο σχεδιαστής έπρεπε να σταθεί στο εσωτερικό του.

Έτσι, έχοντας ολοκληρώσει το σχεδίασμα πάνω στα χνάρια που είχαν μείνει από τους προηγούμενους συχνούς ανασχεδιασμούς, κάθησα στο εσωτερικό του. Διόλου απίθανο να περίμενα κάτι να συμβεί, αν και εκείνο που με προβλημάτιζε κυρίως ήταν οι συχνές αναφορές του εξαδέλφου μου στις σημειώσεις του σχετικά με το σπάσιμο του σχεδίου κάθε φορά που ένιωθε ν' απειλείται. Αυτό ήταν περίεργο, γιατί —απ' ό,τι είχα ακουστά— στις καμπαλιστικές τελετουργίες ήταν το σπάσιμο του μαγικού σχεδίου που επέσυρε τον κίνδυνο ψυχικής εισβολής.

Όπως και να 'χει, δε φαινόταν να γίνεται τίποτα και είχαν ήδη περάσει κάμποσα λεπτά πριν θυμηθώ ότι υπήρχαν και κάποια «λόγια» που έπρεπε να πει κανείς. Τα είχα αντιγράψει κάπου, έτσι σηκώθηκα και πήγα να βρω το σχετικό χαρτί. Όταν το βρήκα, κάθησα πάλι μέσα στο άστρο και πρόφερα μεγαλόφωνα τα λόγια:

«Φ'νγκλούι μγκλ'ναφ Κθούλου Ρ'λυέ βγαχ'ναγκλ φταγκν».

Στη στιγμή συνέβη κάτι, ένα φαινόμενο αληθινά εκπληκτικό! Καθόμουν με το πρόσωπο γυρισμένο προς το στρογγυλό παράθυρο από θολερό γυαλί

στο νότιο τοίχο, έτσι είδα από την αρχή το καθετί. Η θολούρα εξαφανίστηκε από το γυαλί και προς μεγάλη μου έκπληξη βρέθηκα ν' αγναντεύω προς ένα ηλιόλουστο τοπίο —αν και κανονικά ήταν νύχτα, λίγο μετά τις εννιά, ένα καλοκαιριάτικο βράδυ στην πολιτεία της Μασσαχουσέττης. Ωστόσο το τοπίο που έβλεπα πίσω από το γυαλί αποκλείεται να υπήρχε οπουδήποτε στη Νέα Αγγλία. Ήταν κάποιος ξερότοπος, μια γη με άμμο, βράχους και τη χαρακτηριστική —πολύ λιγοστή κι ατροφική— βλάστηση των ερήμων. Μπορούσα να δω κάποια σπήλαια ενώ πέρα στο βάθος διακρίνονταν χιονοσκέπαστα βουνά. Γενικά ήταν ακριβώς ένα τοπίο σαν εκείνα που κάμποσες φορές είχε περιγράψει ο εξάδελφός μου στις αινιγματικές σημειώσεις του.

Έμεινα χάσκοντας το τοπίο σαν υπνωτισμένος, με το μυαλό σ' ένα στρόβιλο αληθινού χάους. Φαινόταν να υπάρχει ζωή στο τοπίο που έβλεπα και μπορούσα να δω διάφορες ενδείξεις της: έναν κροταλία που γλιστρούσε κυματιστά στην άμμο, ένα μπιρμπιλομάτικο γεράκι που έκοβε κύκλους στον ουρανό —από τις αντανακλάσεις στο φτέρωμα της κοιλιάς του υπολόγισα ότι η ώρα πρέπει να ήταν γύρω στο ηλιοβασίλεμα— μια σαύρα *χίλα*, ένα πουλί-δρομέα...

Όλα αυτά που έβλεπα ήταν συνηθισμένα πλάσματα των νοτιοδυτικών πολιτειών. Πού μπορεί να ήταν αυτό το τοπίο, λοιπόν; Στην Αριζόνα; Στο Νέο Μεξικό;

Αλλά τα συμβάντα σ' εκείνο το απόκοσμο τοπίο συνεχίζονταν ανεξάρτητα από μένα. Ο κροταλίας και η *χίλα* σύρθηκαν εκτός θέας, το γεράκι βούτηξε στη γη για να σηκωθεί πάλι σφίγγοντας ένα φίδι

στα νύχια του ενώ ο δρομέας απέκτησε παρέα άλλον ένα δρομέα. Καθώς ο ήλιος έγερνε προς τη δύση, το τοπίο αποκτούσε μια δική του υπέροχη ομορφιά. Ύστερα από το άνοιγμα μιας από τις μεγαλύτερες σπηλιές ξεχύθηκαν τα σμήνη των νυχτερίδων. Ξεχύνονταν κατά αμέτρητες χιλιάδες από εκείνο το μαύρο στόμιο, σ' ένα ατέλειωτο ποτάμι και είχα την εντύπωση ότι μπορούσα ν' ακούσω τα τσιρίγματά τους. Ούτε κι εγώ ξέρω πόση ώρα χρειάστηκε μέχρι να σκορπίσουν όλες πέρα στο λυκόφωτο που απλωνόταν στη γη.

Οι νυχτερίδες δεν είχαν καλά καλά χαθεί όταν κάτι άλλο έκανε την εμφάνισή του —κάποιο είδος ανθρώπου. Είχε τραχιά επιδερμίδα, λες και η άμμος της ερήμου είχε κολλήσει εκεί, φτιάχνοντας μια κρούστα πάνω σ' όλο το κορμί του. Το πλάσμα είχε αφύσικα μεγάλα μάτια και αυτιά. Φαινόταν αποσκελετωμένο, με τα παϊδια να εξέχουν από το δέρμα του, αλλά εκείνο που ήταν ιδιαίτερα αποτρόπαιο ήταν το πρόσωπό του —που πραγματικά έμοιαζε κάπως μ' εκείνα τα μικρά αυστραλέζικα αρκουδάκια, τα κοάλα.

Στο μεταξύ και άλλα πλάσματα είχαν ακολουθήσει το πρώτο —μερικά, μάλιστα, θηλυκά— και τότε θυμήθηκα το όνομα που είχε χρησιμοποιήσει ο εξάδελφός μου για τα πλάσματα αυτά: τα είχε αποκαλέσει Κάτοικους της Άμμου!

Έβγαιναν αργά από το σπήλαιο, ανοιγοκλείνοντας θαμπωμένα τα πελώρια μάτια τους, αλλά σε λίγο άρχισαν να ξεπετάγονται πιο γοργά, σκορπίζοντας αμέσως δεξιά κι αριστερά και λουφάζοντας πίσω από τους θάμνους. Ύστερα, λίγο λίγο, ένα απίστευτο τέρας έκανε την εμφάνισή του στα βάθη. Στην αρχή φάνηκε ένα ψαχουλευτό πλοκάμι, μετά

ένα δεύτερο και σύντομα μισή ντουζίνα από δαύτα πασπάτευαν διερευνητικά το άνοιγμα της σπηλιάς. Κατόπιν, από τα σκοτάδια του βάθους της σπηλιάς, αναδύθηκε αχνά ένα δαιμονικό κεφάλι. Και τελικά, όταν ξεπρόβαλε στο φως, μόλις και μπόρεσα να κρατηθώ για να μην ξεφωνίσω από φρίκη —γιατί το προσωπό του ήταν μια αποτρόπαιη παρωδία καθετί πολιτισμένου. Το κεφάλι ξεφύτρωνε απευθείας από έναν κορμό με σάρκα σαν πηχτό ζελέ, λαστιχοειδή στην όψη, ενώ τα πλοκάμια που το στόλιζαν ξεπετάγονταν από σημείο που αντιστοιχούσε είτε με το κάτω σαγόνι είτε με τον ανύπαρκτο λαιμό.

Χώρια απ' αυτά, το πλάσμα φαινόταν να διαθέτει και νοημοσύνη, γιατί από την αρχή φάνηκε να συνειδητοποιεί την παρουσία μου. Το κορμί του ξεβράστηκε σαν μια ανάκατη μάζα από τη σπηλιά, με τα μάτια του καρφωμένα πάνω μου. Ύστερα, στη νύχτα που έπεφτε ταχιά, άρχισε να κινείται με απίστευτη γρηγοράδα προς το παράθυρο.

Υποθέτω ότι δεν είχα καμιά αληθινή συναίσθηση του κινδύνου που αντιμετώπιζα, γιατί απλώς παρακολουθούσα το θέαμα ασάλευτος, μ' εκστατικό ενδιαφέρον. Μονάχα όταν ο όγκος του τέρατος κάλυψε όλο το ορατό τοπίο, όταν τα πλοκάμια του απλώθηκαν προς το παράθυρο στο άετωμα —και πέρασαν μέσα απ' αυτό!— συνειδητοποίησα την παράλυση του τρόμου που με διακατείχε.

Μέσα από το παράθυρο! Μήπως, λοιπόν, αυτή ήταν η έσχατη ψευδαίσθηση;

Θυμάμαι ότι έσπασα τα παγερά δεσμά του φόβου που με κρατούσαν αιχμάλωτο, τουλάχιστον όσο χρειαζόταν για να βγάλω ένα παπούτσι μου και να το εκσφενδονίσω με όλη μου τη δύναμη προς

το γυαλί. Ταυτόχρονα θυμήθηκα τη συχνή αναφορά του εξαδέλφου μου για το σπάσιμο του άστρου· έτσι έσκυψα γοργά και έσβησα ένα μέρος του σχεδίου. Και ενώ ο ήχος από θρυμμάτισμα τζαμιών έφτανε στ' αυτιά μου, ένιωσα να βουλιάζω σ' ένα σπλαχνικό σκοτάδι.

Τώρα ξέρω κι εγώ τα όσα ήξερε ο εξάδελφός μου.

Αν μονάχα δεν είχα περιμένει τόσο, ίσως και να είχα γλιτώσει από αυτή τη γνώση, μπορεί να συνέχιζα να πιστεύω ακόμη ότι όλα ήταν οφθαλμαπάτες και ψευδαισθήσεις. Αλλά τώρα ξέρω ότι το νεφελώδες γυαλί εκείνου του παράθυρου στο αέτωμα ήταν μια αληθινή πόρτα προς άλλες διαστάσεις, προς ξένους τόπους και χρόνους. Ήταν ένα άνοιγμα προς χώρους που ο Ουίλμπερ Έηκλυ αναζητούσε σκόπιμα, ένα κλειδί για εκείνους τους κρυμμένους τόπους της γης και των διαστρικών κενών όπου οι υποτελείς των Παλιών —και οι ίδιοι οι Μεγάλοι Παλιοί!— καιροφυλακτούν αιώνια, περιμένοντας τη στιγμή να σηκωθούν ξανά.

Το γυαλί από το Λενγκ —που μπορεί και να προερχόταν από τις Υάδες, γιατί ποτέ δεν έμαθα πού ακριβώς το είχε βρει ο εξάδελφός μου— μπορούσε να περιστραφεί στο πλαίσιό του και δε δεσμευόταν από τους δικούς μας φυσικούς νόμους, εκτός μόνο ότι ο προσανατολισμός του άλλαζε ανάλογα με την κίνηση της Γης στον άξονά της. Και αν δεν το είχα σπάσει, θα είχα ξεχυθεί στον κόσμο μας μια συμφορά από άλλες διαστάσεις, κάτι που άθελά μου θα είχα προκαλέσει εξαιτίας της άγνοιας και της περιέργειάς μου.

Γιατί τώρα γνωρίζω με απόλυτη σιγουριά ότι τα μοντέλα, με βάση τα οποία ο εξάδελφός μου ζωγράφισε εκείνα τα μάλλον άτεχνα σκίτσα που συνόδευαν τις σημειώσεις του, ήταν ζωντανά και όχι δημιουργήματα της φαντασίας του. Η τελική, η έσχατη απόδειξη είναι αδιαμφισβήτητη. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι οι νυχτερίδες που είχα βρει στο σπίτι όταν ξαναβρήκα τις αισθήσεις μου είχαν μπει από το σπασμένο παράθυρο· και ότι τα όσα είχα δει στο θολερό γυαλί ήταν κάποια οπτική απάτη —αλλά δεν ήταν τίποτα τέτοιο.

Γνωρίζω πέρα από κάθε αμφιβολία ότι τα όσα είδα δεν ήταν αποκύημα της νοσηρής φαντασίας μου, επειδή τίποτα δε θα μπορούσε να εξαφανίσει εκείνη την τελική αδιαφιλονίκητη απόδειξη που βρήκα κοντά στο θρυμματισμένο γυαλί στο πάτωμα του δωματίου με το αέτωμα —*το κομμένο πλοκάμι, τρία μέτρα μακρύ, που είχε πιαστεί ανάμεσα στις διαστάσεις όταν η πόρτα έκλεισε κατάμουτρα σ' εκείνο το τερατώδες κορμί στο οποίο ανήκε· το πλοκάμι που κανένας επιστήμονας δεν μπόρεσε να συσχετίσει με οποιοδήποτε γνωστό πλάσμα που ζει ή έζησε ποτέ στην επιφάνεια ή τα έγκατα του πλανήτη!*

ΜΗ ΣΚΑΨΕΤΕ ΤΑΦΟ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

του Ρόμπερτ Ε. Χάουαρντ

Δεν αμφιβάλλω ότι το μεγάλο κρυφό όνειρο της ζωής σας είναι να διαλευκάνετε κατά πόσο ο Έβδομος Ιμάμης ήταν ή δεν ήταν ο τελικός —όμως κι αν δεν είναι, μην το παίρνετε τόσο κατάκαρδα. Ίσως να υπάρχουν και άλλα ενδιαφέροντα στη ζωή.

Τέλος πάντων, αν το ανέφερα είναι γιατί έχει κάποια σχέση με τούτο το διήγημα. Αν —λέω αν— συμφωνούσατε ότι ο Έβδομος Ιμάμης είναι ο τελικός, θα είχατε εντελώς διαφορετική αντίληψη για τον Μαλίκ Ταούς από αυτή που μας δίνει ο Χάουαρντ στο διήγημά του.

Επειδή το θέμα είναι πιο πολύπλοκο ακόμη και από τον Πρόλογο —αν είναι δυνατό!— περιορίζομαι να πω ότι οι Γεζίντι είναι μια Γνωστική ομάδα στο χώρο των Σιιτών —και ότι η άποψη του Χάουαρντ στηρίζεται στις αντιλήψεις των αντιπάλων Σουνιτών.

Αλλά ούτε και αυτό θα είχε σημασία, αν το Παγώνι δεν τύχαινε να είναι μια θεμελιώδης λέξη Κλειδί στην όλη αινιγματική ιστορία μας...

Γ.Μ.

Η βροντή από το παμπάλαιο σιδερένιο ρόπτρο της πόρτας ξύπνησε άγριους αντίλαλους μέσα στο σπίτι, κάνοντάς με να τιναχτώ από έναν ταραγμένο και όλο εφιάλτες ύπνο. Ανασηκώθηκα κι έριξα μια ματιά έξω από το παράθυρο. Στις τελευταίες αχτίδες του φεγγαριού που έγερνε προς τη δύση, διέκρινα το άσπρο πρόσωπο του φίλου μου Τζων Κόνραντ που με κοίταζε από χαμηλά.

«Μπορώ να μπω, Κίροαν;» Η φωνή του ακούστηκε κάπως ξέπνοη και σφιγμένη.

«Και το ρωτάς;». Πήδησα από το κρεβάτι και έριξα πάνω μου μια ρόμπα καθώς τον άκουσα να περνά από την μπροστινή πόρτα και ν' ανεβαίνει τις σκάλες.

Μια στιγμή αργότερα στεκόταν μπροστά μου. Στο φως που είχα ανάψει είδα ότι τα χέρια του έτρεμαν και πρόσεξα την αφύσικη χλωμάδα του προσώπου του.

«Ο γέρο-Τζων Γκρίμλαν πέθανε πριν καμιά ώρα», μου δήλωσε απότομα.

«Σοβαρά; Δεν ήξερα καν ότι ήταν άρρωστος».

«Έπαθε μια αιφνίδια κρίση που αποδείχτηκε μοιραία, ένα περίεργο είδος σπασμών κάπως σαν εκείνους της επιληψίας. Τα τελευταία χρόνια πάθαινε συχνά τέτοιες κρίσεις, ξέρεις».

Έγνεψα καταφατικά. Κάτι ήξερα για το γέρο που ζούσε σχεδόν σαν ερημίτης στο μεγάλο ζοφερό σπίτι του στο λόφο. Ναι, ακόμη κι εγώ ο ίδιος είχα σταθεί κάποτε μάρτυρας σε μια από τις παράξενες κρίσεις του και είχα νιώσει φρίκη βλέποντας εκείνα τα σπαρταρίσματα, τα ξεφωνητά και τα γρυλίσματα του δύστυχου. Σφάδαζε και χτυπιόταν κάτω σαν λαβωμένο φίδι, γρυλίζοντας σχεδόν άναρθρες τρομερές κατάρες και ανείπωτες βλαστήμιες ώσπου η φωνή του έσπασε σ' ένα βουβό ουρλιαχτό που γέμισε τα χείλη του με αφρούς. Βλέποντας αυτό το θέαμα κατάλαβα γιατί οι άνθρωποι στα παλιά χρόνια θεωρούσαν κάτι τέτοιους ασθενείς σαν δαιμονισμένους.

«—κάποιο κληρονομικό κουσούρι», έλεγε ο Κόνραντ. «Αναμφίβολα ο γέρο-Τζων ήταν θύμα κάποιας αποτρόπαιης πάθησης που κληρονόμησε από κάποιο μακρινό του πρόγονο —κάτι τέτοια συμβαίνουν πότε πότε. Ή αλλιώς —να... ξέρεις ότι στον γέρο-Τζων άρεσε να ερευνά και να σκαλίζει σε διάφορους μυστηριώδεις τόπους της γης. Είχε γυρίσει όλη την Ανατολή στα νιάτα του και διόλου απίθανο να κόλλησε καμιά άγνωστη αρρώστια σ' αυτές τις περιπλανήσεις του. Υπάρχουν ακόμη πολλές αταξινόμητες παθήσεις στην Αφρική και την Ασία».

«Όμως», τον έκοψα, «δε μου εξήγησες ακόμη τους λόγους αυτής της απρόσμενης επίσκεψης σε τόσο άγρια ώρα —γιατί βλέπω ότι είναι περασμένα μεσάνυχτα».

Ο φίλος μου φάνηκε να τα 'χει κάπως χαμένα. «Λοιπόν, αν εξαιρέσουμε την αφεντιά μου, ο Τζων Γκρίμλαν πέθανε μόνος. Αρνήθηκε να δεχτεί οποιαδήποτε ιατρική φροντίδα και τις τελευταίες λίγες στιγμές, όταν ήταν πια φανερό ότι θα πέθαινε και ήμουν έτοιμος να καλέσω βοήθεια έστω και παρά τη θέλησή του, έβγαλε κάτι τέτοια άγρια σκουξίματα και ξεφωνητά που στάθηκε αδύνατο να μην υποκύψω στα θερμά παρακάλια του —που ήταν να μην τον αφήσω να πεθάνει μόνος».

Ο Κόνραντ σκούπισε τον ιδρώτα από το χλωμό του μέτωπο.

«Έχω δει κι άλλοτε ανθρώπους να πεθαίνουν», πρόσθεσε, «αλλά ο θάνατος του Τζων Γκρίμλαν ήταν ο φοβερότερος που είδα ποτέ».

«Υπέφερε πολύ;»

«Φαινόταν να τον ταλανίζει κάποιος αφόρητος σωματικός πόνος, αλλά αυτός σχεδόν ωχριούσε μπροστά σε κάποιο τερατώδες νοητικό ή ψυχικό μαρτύριο. Ο τρόμος που πρόδιναν τα ορθάνοιχτα, γουρλωμένα μάτια του και τα ουρλιαχτά του ξεπερνούσε κάθε έννοια ανθρώπινου φόβου. Σου λέω, Κίροαν, ο τρόμος του Γκρίμλαν ήταν μεγαλύτερος και βαθύτερος από το συνηθισμένο φόβο που θα έδειχνε για το Υπερπέραν ένας άνθρωπος που έκανε κακή ή αμαρτωλή ζωή».

Άθελά μου σκίρτησα νευρικά. Τα σκοτεινά υπονοούμενα που έκρυβαν αυτά τα λόγια έκαναν μια ανατριχίλα ακαθόριστης ανησυχίας να διατρέξει στη ραχοκοκαλιά μου.

«Ξέρω ότι ανέκαθεν οι χωρικοί έλεγαν πως στα νιάτα του ο Γκρίμλαν είχε πουλήσει την ψυχή του στο Διάβολο», παρατήρησα, «και ότι οι ξαφνικές επιληπτικές του κρίσεις αποτελούσαν απλώς το ε-

ξωτερικό σημάδι της εξουσίας του Δαίμονα πάνω του. Αλλά, βέβαια, όλα αυτά ήταν ανόητες φλυαρίες, απομεινάρια του Μεσαίωνα και τίποτα παραπάνω. Όλοι μας ξέρουμε ότι ο Τζων Γκρίμλαν υπήρξε στη ζωή του κακός και μοχθηρός όσο λίγοι, ακόμη και ως τα τελευταία του. Ήταν πολύ φυσικό να τον απεχθάνονται και να τον φοβούνται οι πάντες, γιατί ποτέ δεν τον είδε κανείς να κάνει μια καλοσύνη στη ζωή του. Εσύ υπήρξες ο μοναδικός του φίλος».

«Καί ήταν στ' αλήθεια παράξενη αυτή η φιλία μας», παραδέχτηκε ο Κόνραντ. «Απλώς με είχαν προσελκύσει σ' αυτόν οι ασυνήθιστες δυνάμεις του γιατί, παρά τον πρόστυχο χαρακτήρα του, ο Τζων Γκρίμλαν ήταν εξαιρετικά μορφωμένος και βαθύς γνώστης σε πολλά πράγματα. Είχε προχωρήσει πολύ βαθιά στις απόκρυφες μελέτες του και ήταν χάρη σ'αυτές που γνωριστήκαμε. Όπως θα ξέρεις, πάντοτε είχα κι εγώ ένα ζωηρό ενδιαφέρον για τις έρευνες σ' αυτό το χώρο.

»Αλλά και στο σημείο αυτό, όπως στο καθετί άλλωστε, ο Γκρίμλαν ήταν διαβολικός και διεστραμμένος. Είχε αγνοήσει τη λευκή πλευρά του απόκρυφου και είχε καταπιαστεί με τις πιο σκοτεινές και ζοφερές όψεις του —με δαιμονολατρείες, βουντού, σιντοϊσμό και άλλα τέτοια. Οι γνώσεις του σ' αυτές τις καταχθόνιες τέχνες κι επιστήμες ήταν τεράστιες και ανίερες. Όταν τον άκουγες να μιλά για τις έρευνες και τα πειράματά του γεννιόταν μέσα σου μια αίσθηση φρίκης και αποτροπιασμού όπως μονάχα ένα φαρμακερό φίδι θα μπορούσε να σου προκαλέσει. Στ' αλήθεια, δεν υπήρχαν ζοφερά βάθη που να μην είχε αποτολμήσει, αν και υπήρχαν

πράγματα για τα οποία μιλούσε μονάχα με μισόλογα, ακόμη και σ' εμένα.

»Είναι εύκολο να γελά κανείς με τις ιστορίες για τους σκοτεινούς κόσμους του αγνώστου όταν βρίσκεται με κεφάτη συντροφια και κάτω από ένα λαμπερό ήλιο. Αλλά σε διαβεβαιώνω, Κίροαν, έτσι και καθόσουν ως αργά στην πιο μαύρη καρδιά της νύχτας εκεί στη σιωπηλή, απόκοσμη βιβλιοθήκη του Τζων Γκρίμλαν, κοιτάζοντας στους παμπάλαιους μουχλιασμένους τόμους της και ακούγοντας τις φοβερές περιγραφές του όπως εγώ, θα ένιωθες τη γλώσσα να κολλά στον ουρανίσκο σου από την ανείπωτη φρίκη, όπως κι εγώ. Και τότε το υπερφυσικό θα σου φαινόταν πολύ αληθινό και κοντινό — όπως φαινόταν και σ' εμένα!»

«Για όνομα του Θεού, φίλε μου!» τον έκοψα ανυπόμονα, γιατί δεν άντεχα να με κρατά άλλο σε αγωνία. «Έλα, επιτέλους, στο θέμα και πες μου τι θέλεις από μένα».

«Θέλω να έρθεις μαζί μου στο σπίτι του Τζων Γκρίμλαν και να με βοηθήσεις να φέρουμε σε πέρας μερικές παράξενες οδηγίες του σχετικά με το πτώμα του».

Μόλο που δεν είχα καμιά διάθεση για μια τέτοιες περιπέτειες, ντύθηκα βιαστικά, με κάποια δυσάρεστη ανατριχίλα από κακά προαισθήματα να με διαπερνά πότε πότε. Ύστερα βγήκαμε με τον Κόνραντ από το σπίτι και πήραμε μαζί το σιωπηλό δρόμο προς το κτήμα του Τζων Γκρίμλαν.

Ο δρόμος ήταν ανηφορικός και σ' όλη τη διαδρομή κάθε φορά που σήκωνα το βλέμμα μπορούσα να δω πέρα εκείνο το πελώριο σκυθρωπό σπίτι. Φάνταζε σαν κακόβουλο όρνιο κουρνιασμένο ψηλά στο φρύδι του λόφου, σκοτεινό και απειλητικό

στο φόντο των άστρων. Στη δύση, πίσω από τους χαμηλούς μαύρους λόφους, τρεμόφεγγε μια αμυδρή, μουντή κόκκινη ανταύγεια προδίνοντας το σημείο όπου είχε βασιλέψει το νέο φεγγάρι. Κάτι σαν μια αίσθηση ζοφερού κακού φαινόταν να πλανιέται στη νύχτα ενώ τα αδιάκοπα θροΐσματα από τα φτεροκοπήματα των νυχτερίδων κάπου πάνω από τα κεφάλια μας έκαναν κάθε τόσο τα τεντωμένα νεύρα μου να σκιρτούν και να σπαρταρούν σαν ψάρι. Για να πνίξω τους έντονους χτύπους της καρδιάς μου, είπα στον Κόνραντ:

«Συμφωνείς με αυτό που πιστεύουν οι περισσότεροι, ότι ο Τζων Γκρίμλαν ήταν τρελός;»

Προχωρήσαμε για μερικά βήματα ακόμη πριν ο Κόνραντ αποκριθεί, μάλλον με παράξενη απροθυμία, «Αν δεν είχε μεσολαβήσει ένα συγκεκριμένο επεισόδιο, θα 'λεγα ότι κανένας δεν ήταν πιο λογικός από δαύτον. Αλλά μια νύχτα στο γραφείο του, φάνηκε να σπάζει κάθε δεσμό του με τη λογική.

»Μου μιλούσε ήδη από ώρες για το αγαπημένο του θέμα —τη μαύρη μαγεία— όταν ξαφνικά το πρόσωπό του φάνηκε να λάμπει μ' ένα απόκοσμο και ανίερο φως. 'Τι κάθομαι εδώ και φλυαρώ', φώναξε απότομα, 'για τέτοιες παιδαριώδεις ανοησίες; Όλα αυτά —οι τελετουργίες βουντού, οι θυσίες του Σίντο, τα φτερωτά φίδια, οι κατσίκες δίχως κέρατα, οι αδελφότητες των μαύρων λεοπαρδάλεων και τα παρόμοια— δεν είναι τίποτα! Σκέτα σκουπίδια και φρόκαλα που παρασέρνει ο άνεμος! Τα κατακάθια του αληθινού Αγνώστου — η μούργα των βαθύτερων μυστηρίων! Απλοί απόηχοι από την Άβυσσο!

»'Θα μπορούσα να σου πω πράγματα που θα έκαναν να λιώσει σαν κερί το αδύναμο μυαλουδάκι

σου! Θα μπορούσα να ψιθυρίσω στο αυτί σου ονόματα που θα σ' έκαναν να σουφρώσεις σαν ξερή σταφίδα! Τι ξέρεις για τον Γιογκ-Σοθόθ, τον Κάθουλος και τις βυθισμένες πόλεις; Κανένα από τα ονόματα αυτά δεν αναφέρεται καν στις μυθολογίες σου. Ούτε καν φευγαλέα στα όνειρά σου δεν έχεις αντικρίσει ποτέ τα μαύρα κυκλώπεια τείχη της Κοθ, ούτε έχεις νιώσει να το κορμί σου ζαρώνει κάτω από τους θανατερούς ανέμους που φυσούν από τον Γιουγκόθ!

»'Αλλά δε σκοπεύω να σου αφανίσω τη ζωή με τη μαύρη σοφία μου! Θα ήταν υπερβολικό να περιμένω από το νηπιακό μυαλουδάκι σου ν' αντέξει στα όσα κρύβει το δικό μου. Αν είχες τα δικά μου χρόνια —αν είχες δει, όπως έχω δει εγώ, βασίλεια να γκρεμίζονται και γενιές να έρχονται και να φεύγουν— αν είχες δρέψει σαν ώριμους καρπούς τα σκοτεινά μυστικά των αιώνων—'

»Συνέχισε να παραληρεί έτσι, με το άγρια φωτισμένο πρόσωπό του ελάχιστα ανθρώπινο στην όψη. Ύστερα, προσέχοντας την προφανή σαστιμάρα μου, ξέσπασε απότομα σ' ένα φριχτό κακαριστό γέλιο.

»'Διάβολε!' φώναξε με παράξενη φωνή και προφορά, 'νομίζω ότι σ' έκανα ν' αλαφιάσεις, αλλά δεν είναι περίεργο, αφού σε τελική ανάλυση δεν είσαι παρά σαν ένας άγριος των σπηλαίων στις τέχνες της ζωής. Νομίζεις ότι είμαι γέρος, ε; Ε, λοιπόν, χαζόπαιδο, μάθε ότι θα έπεφτες ξερός έτσι και σου έλεγα πόσες ανθρώπινες γενιές έχω γνωρίσει—'

»Αλλά στο σημείο εκείνο με κυρίεψε τόση φρίκη που δεν άντεξα άλλο και πήρα δρόμο από εκεί, σαν από κάποια φιδοφωλιά, ενώ το στριγκό διαβολικό γέλιο του με ακολουθούσε καθώς απομακρυνό-

μουν γοργά από το σκοτεινό σπίτι. Μερικές μέρες αργότερα έλαβα ένα γράμμα με απολογίες για τη συμπεριφορά του, που την απέδιδε με ειλικρίνεια —σχεδόν με ωμότητα, θα 'λεγα— στη χρήση κάποιων ναρκωτικών. Δεν τον πίστεψα, αλλά ύστερα από κάποιους δισταγμούς ανανέωσα τις σχέσεις μας».

«Όλα αυτά μου φαίνονται πολύ τρελά», μουρμούρισα.

«Μπορεί», παραδέχτηκε διστακτικά ο Κόνραντ. «Αλλά —πες μου, Κίροαν, αντάμωσες ποτέ άνθρωπο που να γνώρισε τον Τζων Γκρίμλαν στα νιάτα του;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι.

«Μπήκα στον κόπο να ερευνήσω διακριτικά σχετικά μ' αυτόν», συνέχισε ο Κόνραντ. «Ζεί εδώ —εκτός από μερικές μυστηριώδεις απουσίες του, συχνά για μήνες την κάθε φορά— επί είκοσι συνεχή χρόνια. Οι γεροντότεροι θυμούνται καθαρά όταν πρωτοήρθε και αγόρασε εκείνο το παλιό σπίτι στο λόφο και όλοι λένε ότι από τότε δεν έχει γεράσει αισθητά. Όταν έφτασε για πρώτη φορά έδειχνε τόσο μεγάλος όσο δείχνει και τώρα —ή έδειχνε, ως τη στιγμή του θανάτου του— δηλαδή γύρω στα πενήντα.

»Στη Βιέννη αντάμωσα το γέρο-Φον Μπαινκ, ξέρεις. Αυτός μου είπε ότι στα νιάτα του, όταν πριν πενήντα χρόνια ήταν φοιτητής στο Βερολίνο, είχε γνωρίσει τον Γκρίμλαν. Και εξέφρασε την έκπληξή του όταν άκουσε ότι ο τελευταίος ζούσε ακόμη γιατί με διαβεβαίωσε ότι και εκείνη την εποχή ο Γκρίμλαν έδειχνε πενηντάρης».

Μια σιγανή κραυγή δυσπιστίας ξέφυγε από τα

χείλη μου, καταλαβαίνοντας πού το πήγαινε με αυτά τα λόγια.

«Ανοησίες! Ο καθηγητής Φον Μπαινκ έχει περάσει τα ογδόντα και μπορεί να παρουσιάζει κάποιες διαλείψεις λόγω ηλικίας. Ίσως και να συγχέει τον Γκρίμλαν με κάποιον άλλο». Όμως την ίδια στιγμή που μιλούσα, το δέρμα μου μυρμήγκιαζε δυσάρεστα, ενώ είχαν σηκωθεί οι τρίχες στο σβέρκο μου.

«Τέλος πάντων», έκανε ο Κόνραντ, ανασηκώντας τους ώμους. «Φτάσαμε κιόλας σπίτι».

Ο πελώριος όγκος ορθωνόταν απειλητικός μπροστά μας. Καθώς φτάναμε στην μπροστινή είσοδο ένα περαστικό αεράκι στέναξε ανάμεσα στα κοντινά δέντρα και σκίρτησα αλαφιασμένα σαν χαζός καθώς άκουγα και πάλι το φασματικό φτεροκόπημα από φτερούγες νυχτερίδας.

Προχωρήσαμε στα τυφλά μέσα από ένα σκοτεινό διάδρομο ως ένα δωμάτιο μελέτης και εκεί ο Κόνραντ άναψε ένα κερί, γιατί στο σπίτι δεν υπήρχαν λάμπες, ούτε ηλεκτρικές ούτε γκαζιού. Κοίταξα ολόγυρα, τρέμοντας στην ιδέα του τι μπορεί ν' αποκάλυπτε το φως, αλλά το δωμάτιο, με βαριές κουρτίνες και αλλόκοτη επίπλωση, ήταν άδειο εκτός από εμάς τους δυο.

«Πού —πού είναι —ο νεκρός;» ρώτησα με βραχνό ψίθυρο, από λαρύγγι που είχε ξεραθεί τελείως.

«Επάνω», απάντησε ο Κόνραντ με σιγανή φωνή, δείχνοντας ότι η σιωπή και το μυστήριο του σπιτιού είχαν επηρεάσει και αυτόν. «Επάνω, στη βιβλιοθήκη όπου και πέθανε».

Άθελά μου σήκωσα το βλέμμα προς το ταβάνι. Κάπου πάνω από το κεφάλι μας κοιμόταν τον τελευταίο ύπνο του ο μοναχικός αφέντης τούτου του

σπιτιού —σιωπηλός, με το κέρινο πρόσωπό του παγωμένο σε μια γκριμάτσα θανάτου. Στη σκέψη με κυρίεψε πανικός και προσπάθησα να ξαναβρώ την αυτοκυριαρχία μου. Στο κάτω κάτω, δεν ήταν παρά το κουφάρι ενός μοχθηρού γέρου που δεν ήταν πια σε θέση να βλάψει κανέναν —αλλά αυτό το επιχείρημα αντηχούσε ψεύτικο στο μυαλό μου, σαν τα λόγια ενός τρομαγμένου παιδιού που προσπαθεί να δώσει θάρρος στον εαυτό του.

Γύρισα προς τον Κόνραντ και είδα ότι είχε βγάλει από μια μέσα τσέπη του ένα φάκελο κιτρινισμένο από το χρόνο.

«Τούτα τα χαρτιά», είπε, βγάζοντας από το φάκελο μερικές πυκνογραμμένες σελίδες από πολυκαιρισμένη περγαμηνή, «περιέχουν κατ' ουσία, τα τελικά λόγια του Τζων Γκρίμλαν, αν κι ένας Θεός ξέρει πριν πόσα χρόνια έχουν γραφτεί. Μου τα έδωσε πριν καμιά δεκαριά χρόνια, αμέσως μετά το γυρισμό του από ένα ταξίδι στη Μογγολία. Ήταν λίγο αργότερα που έπαθε και την πρώτη κρίση του.

»Μου παρέδωσε τούτο το φάκελο σφραγισμένο, αφού μ' έβαλε πρώτα να ορκιστώ ότι θα τον έκρυβα καλά και ότι δε θα τον άνοιγα παρά μονάχα μετά το θάνατό του, οπότε θα έπρεπε να διαβάσω προσεκτικά το περιεχόμενο και ν' ακολουθήσω πιστά τις οδηγίες. Χώρια απ' αυτό, μ' έβαλε να του ορκιστώ ότι, άσχετα ποια θα ήταν τα λόγια ή η συμπεριφορά του μετά την παράδοση του φακέλου, εγώ όφειλα να εφαρμόσω τις αρχικές οδηγίες του κατά γράμμα. 'Μπορεί η σάρκα να είναι αδύνατη', είχε προσθέσει μ' ένα άγριο χαμόγελο, 'αλλά είμαι άνθρωπος που κρατά το λόγο του και μόλο που σε κάποια στιγμή αδυναμίας μπορεί να θελήσω να κάνω πίσω, είναι πια πολύ αργά γι' αυτό. Ίσως να μην

καταλάβεις ποτέ τι σημαίνουν όλα αυτά, αλλά πρέπει να κάνεις όπως σου είπα'».

«Λοιπόν;» ρώτησα.

«Λοιπόν», συνέχισε ο Κόνραντ, σφουγγίζοντας πάλι το μέτωπό του, «απόψε ενώ σφάδαζε χαροπαλεύοντας, τ' άναρθρα ουρλιαχτά του ήταν ανάκατα με ξέφρενες παρακλήσεις να του φέρω το φάκελο και να τον καταστρέψω εκεί μπροστά στα μάτια του! Και ενώ τα έλεγε αυτά, κατάφερε ν' ανασηκωθεί στους αγκώνες του και με τα μάτια γουρλωμένα και τις τρίχες να πετάγονται ορθές στο κεφάλι του, ορυόταν με τρόπο που σου πάγωνε το αίμα να τον ακούς. Ξεφώνιζε ζητώντας μου να καταστρέψω το φάκελο δίχως να τον ανοίξω· και κάποια στιγμή έσκουξε στο παραλήρημά του, εκλιπαρώντας με να κάνω το πτώμα του κομματάκια και να τα σκορπίσω στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα!»

Μια ασυναίσθητη κραυγή φρίκης ξέφυγε από τα κατάξερα χείλη μου.

«Τελικά», συνέχισε ο Κόνραντ, «δεν μπορούσα ν' αντέξω άλλο στα παρακάλια του. Στην αρχή, θυμούμενος τις εντολές που μου είχε δώσει πριν δέκα χρόνια, ήμουν ανυποχώρητος, αλλά όσο πήγαινε τα σκουξίματα και τα ουρλιαχτά του γίνονταν ανυπόφορα στην απόγνωσή τους. Έτσι σηκώθηκα να πάω για το φάκελο, έστω κι αν αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να τον αφήσω μόνο. Αλλά δεν πρόλαβα. Καθώς γύριζα να φύγω, μ' ένα τελευταίο φοβερό σπασμό που σκόρπισε ματωμένους αφρούς από χείλη που σπαρταρούσαν σαν ψάρι, η ζωή εγκατέλειψε το βασανισμένο κορμί του μαζί μ' ένα σφοδρό αναστεναγμό».

Ο Κόνραντ μου έδειξε τα φύλλα της περγαμηνής.

«Σκοπεύω να κρατήσω την υπόσχεσή μου», είπε. «Οι οδηγίες που περιέχονται εδώ μπορεί να φαίνονται εξωφρενικές και ίσως να είναι απλώς οι παλαβομάρες ενός ανισόρροπου μυαλού, αλλά έδωσα το λόγο μου. Οι οδηγίες απαιτούν, με λίγα λόγια, να τοποθετηθεί το πτώμα του πάνω σ' ένα μεγάλο μαύρο τραπέζι από έβενο που υπάρχει στη βιβλιοθήκη, με επτά μαύρα κεριά αναμμένα ολόγυρα. Οι πόρτες και τα παραθυρόφυλλα πρέπει να είναι κλεισμένα και σφαλισμένα. Ύστερα, στο βαθύτερο σκοτάδι που έρχεται λίγο πριν από την αυγή, θα πρέπει να διαβάσω ορισμένα λόγια —ψαλμούς, ξόρκια ή κι εγώ δεν τι— που περιέχονται σ' ένα μικρότερο, σφραγισμένο φάκελο μέσα στον πρώτο και τον οποίο δεν τον έχω ανοίξει ακόμη».

«Αυτό είν' όλο;» ρώτησα απορημένα. «Καμιά άλλη οδηγία για τη διάθεση της περιουσίας του, του κτήματός του —της σορού του;»

«Τίποτε άλλο. Στη διαθήκη του, που την είδα κάποια άλλη φορά, αφήνει ό,τι κινητή και ακίνητη περιουσία έχει σε κάποιον ανατολίτη που στα χαρτιά τον ονομάζει —Μαλίκ Ταούς!»

«Τι έκανε λέει!» φώναξα, έχοντας συγκλονιστεί ως τα τρίσβαθα της ψυχής μου. «Κόνραντ, αυτό πια κι είναι τρέλα! Στον Μαλίκ Ταούς —Ω Θεέ μου! Κανένας θνητός δεν έφερε ποτέ αυτό το όνομα! Αυτός είναι ο τίτλος του βδελυρού θεού που λατρεύουν οι μυστηριώδεις Γεζίντι —εκείνοι του όρους Αλαμούτ του Καταραμένου— οι Οχτώ Μπρούντζινοι Πύργοι του οποίου υψώνονται στις μυστηριακές ερημιές της καρδιάς της Ασίας. Το ειδωλολατρικό του σύμβολο είναι ένα μπρούντζινο παγώνι. Και οι Μωαμεθανοί, που μισούν τους δαιμονολάτρες πιστούς του, λένε ότι κατ' ουσία ο Μαλίκ Ταούς είναι

το κακό όλου του σύμπαντος —ο Πρίγκιπας του Σκότους —ο Αριμάν —το παλιό Ερπετό —αυτός σ ίδιος ο Σατανάς! Κι εσύ μου λες ότι ο Γκρίμλαν ονόμασε αυτόν το μυθικό δαίμονα ως κληρονόμο στη διαθήκη του;»

«Αυτή είν' η αλήθεια». Το λαρύγγι του Κόνραντ είχε ξεραθεί. «Και κοίτα δω —έχει προσθέσει και μια παράξενη αράδα στη γωνιά της περγαμηνής του. Γράφει: ''Μη σκάψετε τάφο για μένα· δε θα τον χρειαστώ''».

Και πάλι μια ανατριχίλα κατηφόρισε στη ραχοκοκαλιά μου.

«Για όνομα του Θεού», φώναξα σ' ένα είδος φρενίτιδας, «ας τελειώνουμε με αυτή την εξωφρενική δουλειά!»

«Νομίζω ότι καλό θα μας έκανε ένα ποτό», πρότεινε ο Κόνραντ, γλείφοντας τα στεγνά χείλη του. «Απ' ό,τι θυμάμαι έχω δει τον Γκρίμλαν να βγάζει κρασί από τούτο δω το ντουλάπι—» Έσκυψε πάνω από την πόρτα ενός πλούσια σκαλισμένου ερμαριού από μαόνι και ύστερα από κάποια προσπάθεια κατάφερε να το ανοίξει.

«Δεν υπάρχει κρασί εδώ», είπε με απογοήτευση, «και ποτέ δεν είχα πιότερη διάθεση για ένα ποτηράκι —μπα, τι είναι αυτό;»

Τράβηξε από μέσα ένα ρολό περγαμηνής, κατασκονισμένο, κιτρινισμένο και μισοσκεπασμένο από ιστούς αράχνης. Καθώς έσκυβα πάνω από τον ώμο του Κόνραντ ενώ ξετύλιγε το ρολό, έτσι τεντωμένα που ήταν τα νεύρα μου, το καθετί σ' εκείνο το ζοφερό σπίτι μου φαινόταν γεμάτο μυστήριο, κρυφό νόημα και σημασία.

«Είναι γενεαλογικό χρονικό», παρατήρησε ο φίλος μου, «μητρώα γεννήσεων, θανάτων και άλλα

τέτοια, που συνήθιζαν να κρατούν οι παλιές αριστοκρατικές οικογένειες κατά το 16ο αιώνα και νωρίτερα.

«Ποιο είναι τ' όνομα;» ρώτησα.

Έσκυψε πάνω από τις αχνές λέξεις προσπαθώντας να διακρίνει τα ξεθωριασμένα αρχαϊκά γράμματα.

«Γ-κ-ρ-υ-μ... το 'πιασα! Είναι Γκρύμλανν, τι άλλο; Είναι το γενεαλόγιο της οικογένειας του γερο-Τζων — των Γκρύμλανν του Κτήματος των Φρύνων, του Σάφφοκ. Τι αλλόκοτο όνομα για κτήμα! Για δες την τελευταία εγγραφή».

Διαβάσαμε μαζί, «Τζων Γκρύμλανν, γεννηθείς τη 10η Μαρτίου 1630». Και ύστερα κι από τους δυο μας ξέφυγε μια πνιχτή ανάσα. Κάτω από την παραπάνω καταχώρηση είχε προστεθεί, φρεσκογραμμένη και με παράξενο δυσανάγνωστο χαρακτήρα: «Αποθανών τη 10 Μαρτίου 1930». Κάτω από την τελευταία εγγραφή υπήρχε μια σφραγίδα από μαύρο βουλοκέρι, σταμπαρισμένη μ' ένα παράξενο σχέδιο, κάτι σαν παγώνι με απλωτή ουρά.

Ο Κόνραντ με κοίταξε βουβός, πανιασμένος, με όλο το χρώμα να έχει αποστραγγιχτεί από το πρόσωπό του. Αλλά κι εγώ έτρεμα σύγκορμος από θυμό, που πίσω του έκρυβε το φόβο.

«Είναι απάτη που μας τη σκάρωσε κάποιος ανισόρροπος!» φώναξα. «Το σκηνικό στήθηκε με τόση φροντίδα που οι ηθοποιοί ξεπέρασαν και τον εαυτό τους. Δεν ξέρω ποιοι είναι, αλλά το φόρτωσαν με τόσα πολλά εφετζίδικα τρυκ που τελικά φάνηκε ότι είναι στημένο παραμύθι. Τα πάντα εδώ είναι σκηνές από ένα πολύ ηλίθιο και πολύ βαρετό θέατρο του παράλογου».

Αλλά ενώ μιλούσα, παγωμένος ιδρώτας μ' έλουζε ολόκληρο και το κορμί μου έτρεμε σαν να με είχαν πιάσει ρίγη πυρετού. Με μια βουβή κίνηση ο Κόνραντ στράφηκε προς τις σκάλες, παίρνοντας ένα μεγάλο κερί από ένα μαονένιο τραπέζι.

«Υποτίθεται», εξήγησε ψιθυριστά, «ότι θα τα έβγαζα πέρα μόνος σ' αυτή τη μακάβρια υπόθεση· αλλά δεν είχα το κουράγιο και τώρα χαίρομαι που έχω κι εσένα συντροφιά μου».

Μια αίσθηση ασάλευτης φρίκης βασίλευε στο σιωπηλό σπίτι καθώς ανεβαίναμε τις σκάλες. Ύστερα ένα αχνό αεράκι φύσηξε από κάπου κάνοντας ν' αναδευτούν οι βαριές βελούδινες κουρτίνες και άθελά μου φαντάστηκα ύπουλα δάχτυλα με γαμψόνυχα να τραβούν μουλωχτά το βελούδο και κόκκινα μάτια να καρφώνονται μοχθηρά πάνω μου. Και κάποια στιγμή μου φάνηκε ότι άκουσα αβέβαιες βαριές πατημασιές από τερατώδη πόδια κάπου από πάνω μας, αλλά θα πρέπει μάλλον να ήταν οι δυνατοί χτύποι της δικής μου καρδιάς.

Οι σκάλες έβγαζαν σ' έναν πλατύ σκοτεινό διάδρομο. Το αδύναμο κερί μας έριχνε ένα αμυδρό φως που μόλις κι έφτανε να φωτίσει τα χλωμά μας πρόσωπα ενώ έκανε να φαντάζουν ακόμη πιο μαύρες οι σκιές. Τελικά σταθήκαμε μπροστά σε μια βαριά πόρτα και εκεί άκουσα τον Κόνραντ να παίρνει μια βαθιά ανάσα σαν άνθρωπος που προσπαθεί να συγκεντρώσει τις δυνάμεις και το κουράγιο του πριν από κάποιο δύσκολο εγχείρημα. Άθελά μου έσφιξα νευρικά τις γροθιές μου τόσο που τα νύχια χώθηκαν στην παλάμη μου· ύστερα ο Κόνραντ έσπρωξε και άνοιξε την πόρτα.

Μια πνιχτή κραυγή ξέφυγε από τα χείλη του. Το κερί έπεσε από τα παράλυτα δάχτυλά του κι έσβησε. Η βιβλιοθήκη του Τζων Γκρίμλαν ήταν λουσμέ-

νη σε άπλετο φως, αν και ολόκληρο το σπίτι ήταν βουτηγμένο στο σκοτάδι όταν μπαίναμε!

Αυτό το φως προερχόταν από εφτά μαύρα κεριά τοποθετημένα σε κανονικά διαστήματα γύρω από το μεγάλο εβένινο τραπέζι. Και πάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στα κεριά —είχα προετοιμάσει το εαυτό μου για το θέαμα. Τώρα, αντιμέτωπος μ' εκείνο το μυστηριώδη φωτισμό και τη θέα του νεκρού στο τραπέζι, η αποφασιστικότητά μου έγινε σχεδόν καπνός. Ο Τζων Γκρίμλαν ήταν ασχημάνθρωπος όσο ζούσε· πεθαμένος ήταν αποτρόπαιος. Ναι, ήταν αποτρόπαιος έστω κι αν το πρόσωπό του ήταν ευτυχώς σκεπασμένο με το ίδιο περίεργο μεταξωτό ράσο, γεμάτο με φανταστικά σχέδια πουλιών, που έντυνε όλο του το κορμί εκτός από τα σαν γαμψώνυχα χέρια και τα γυμνά κοκαλιάρικα πόδια του.

Ένας πνιχτός ήχος ξέφυγε από τα χείλη του Κόνραντ. «Θεέ μου!» ψιθύρισε, «Τι σημαίνει πάλι τούτο; Είχα τοποθετήσει το πτώμα στο τραπέζι και στήριξα τα κεριά ολόγυρα, αλλά δεν τα άναψα εγώ, ούτε και έντυσα το νεκρό με αυτό το ράσο! Και φορούσε παντόφλες στα πόδια όταν έφυγα—»

Η φωνή του κόπηκε απότομα. Είχαμε συνειδητοποιήσει ότι δεν είμαστε μόνοι στο νεκρικό δωμάτιο. Στην αρχή δεν τον είχαμε πάρει είδηση, έτσι όπως καθόταν στη μεγάλη πολυθρόνα σε μια εσοχή της αντικρινής γωνιάς. Ήταν τόσο ακίνητος που γινόταν ένα με τις σκιές που έριχναν οι βαρείς τάπητες των τοίχων. Μόλις το βλέμμα μου έπεσε πάνω του, ένιωσα μια δυνατή ανατριχίλα να μου διαπερνά το κορμί και κάτι σαν έντονη αναγούλα έδεσε κόμπο το στομάχι μου. Η πρώτη μου εντύπωση ήταν μια αίσθηση από λαμπερά, λοξά κίτρινα μάτια που μας κοιτούσαν ορθάνοιχτα κι ασάλευτα. Ύστερα ο ά-

γνωστος σηκώθηκε κάνοντας ένα βαθύ τεμενά και τότε είδαμε ότι ήταν Ανατολίτης. Τώρα, κάθε φορά που προσπαθώ να ξαναφέρω το πρόσωπό του στη μνήμη μου, είναι αδύνατο να σχηματίσω οποιαδήποτε σαφή εικόνα της μορφής του. Το μόνο που θυμάμαι είναι εκείνα τα διαπεραστικά μάτια και το εξωτικό κίτρινο ράσο που φορούσε.

Ανταποδώσαμε μηχανικά το χαιρετισμό του και μας μίλησε με σιγανή, ραφινάτη φωνή: «Κύριοι, ζητώ τη συγγνώμη σας! Έλαβα το θάρρος ν' ανάψω εγώ τα κεριά —λοιπόν, καιρός νομίζω να προχωρήσουμε με τη διαδικασία σχετικά με τον κοινό μας φίλο;»

Έκανε μια μικρή χειρονομία προς τη σιωπηλή μορφή στο τραπέζι. Ο Κόνραντ έγνεψε καταφατικά, προφανώς ανίκανος ακόμη και να μιλήσει. Η ίδια σκέψη πέρασε ταυτόχρονα από το μυαλό και των δυο μας, ότι σ' αυτόν τον άνθρωπο θα πρέπει επίσης να είχε δοθεί ένας σφραγισμένος φάκελος —αλλά πώς είχε φτάσει τόσο γρήγορα στο σπίτι; Δεν είχαν μεσολαβήσει ούτε δυο ώρες από το θάνατο του Τζων Γκρίμλαν και απ' όσο μπορούσαμε να ξέρουμε, κανένας εκτός από μας δεν είχε ακόμη μάθει για το θάνατό του. Και πώς ο τύπος είχε μπει στο κλειδωμένο κι αμπαρωμένο σπίτι;

Η όλη αυτή ιστορία φαινόταν εξωφρενική και εξωπραγματική στο έπακρο. Δε συστηθήκαμε καν ούτε ρωτήσαμε τον άγνωστο τ' όνομά του. Ανέλαβε το πρόσταγμα σαν να 'ταν εντελώς φυσικό, ενώ εμείς ήμαστε τόσο δέσμιοι της φρίκης και της ονειρικής αίσθησης που κινούμαστε σαν υπνωτισμένοι, υπακούοντας μηχανικά στις οδηγίες που μας έδινε με τη σιγανή, ευγενική του φωνή.

Κάποια στιγμή βρέθηκα να στέκομαι στην αρι-

στερή πλευρά του τραπεζιού αντίκρυ στον Κόν-
ραντ, με το μακάβριο φορτίο ανάμεσά μας. Ο Ανα-
τολίτης είχε σταθεί στο κεφάλι του τραπεζιού, με
τα μπράτσα σταυρωμένα στο στήθος και το κεφάλι
σκυφτό. Ούτε και μου φάνηκε παράξενο το γεγο-
νός ότι στεκόταν αυτός εκεί, αντί για τον Κόνραντ
που έπρεπε να διαβάσει τα όσα είχε γράψει ο
Γκρίμλαν. Ένιωσα το βλέμμα μου να τραβιέται
προς το σχέδιο από μαύρο μετάξι που έφερε στο
στήθος το ράσο του ξένου. Ήταν ένα περίεργο
σχέδιο, κάτι ανάμεσα σε παγώνι και σε νυχτερίδα
ή φτερωτό δράκοντα. Πρόσεξα παραξενεμένος ότι
το ίδιο σχέδιο έφερε και το ράσο που σκέπαζε το
πτώμα.

Οι πόρτες ήταν κλειδωμένες και τα παράθυρα σφαλιστά. Με χέρι που έτρεμε, ο Κόνραντ άνοιξε τον εσωτερικό φάκελο και έβγαλε από μέσα τα φύλλα της περγαμηνής που υπήρχαν εκεί. Αυτά φαίνονταν πολύ πιο παλιά από εκείνα που περιείχαν τις οδηγίες του Κόνραντ στο μεγαλύτερο φάκελο. Ο φίλος μου άρχισε να διαβάζει με μονότονη φωνή που επηρέαζε υπνωτικά τον ακροατή. Έτσι ήταν στιγμές που οι φλόγες των κεριών μου φαίνονταν να σκοτεινιάζουν ενώ το δωμάτιο και οι ένοικοί του έπαιρναν μια παράξενη και τερατώδη όψη, θολερή και παραμορφωμένη σαν σε παραίσθηση. Τα περισσότερα από τα όσα διάβαζε ήταν εντελώς ακαταλαβίστικα· δε σήμαιναν τίποτα. Ωστόσο το άκουσμά τους και ο επιβλητικός τους τόνος με γέμιζαν με ανείπωτη φρίκη. Τα πιο κατανοητά ήταν περίπου τα εξής;

«Σύμφωνα με το εις άλλον τόπο φυλασσόμενο συμβόλαιο, εγώ, ο Τζων Γκρύμλανν, ορκίζομαι εδώ εις το Όνομα του Ανώνυμου όπως τηρήσω πιστά τους όρους της συμφωνίας. Γι' αυτό γράφω τώρα με αίμα αυτά τα λόγια τα οποία μου υπαγορεύτηκαν σε τούτο το σκοτεινό και σιωπηλό θάλαμο εις την νεκρή πόλη της Κοθ, όπου ουδείς θνητός πλην εμού δεν έφτασε ποτέ. Αυτά τα λόγια τα οποία γράφονται τώρα από μένα, πρέπει να διαβαστούν πάνω από τη σορό μου κατά την προκαθορισμένη ώρα προκειμένου να τηρηθούν οι δικές μου υποχρεώσεις εκ της συμφωνίας, τους όρους της οποίας αποδέχτηκα με ελεύθερη βούληση και γνώση, έχοντας σώας τας φρένας και είς ηλικίαν πεντήκοντα ετών και εν έτι 1680 μ.Χ. Κατωτέρω άρχεται η επικλητική επωδός:

»Προ του ανθρώπου υπήρξαν οι Πρεσβύτεροι και ακόμη και τότε ο δικός τους κύριος κατοικούσε εντός των σκιών, εις τις οποίες εάν αποτολμήσει να θέσει πόδαν ο άνθρωπος καμία υπαναχώρησις δεν είναι μετά επιτρεπτή».

Στη συνέχεια τα λόγια άλλαξαν σε κάτι βαρβαρικά κορακίστικα, καθώς ο Κόνραντ άρχισε να απαγγέλλει με δυσκολία σε μια άγνωστη γλώσσα. Θύμιζε κάπως τη φοινικική, αλλά ήταν πιο τραχιά και έδινε μια αίσθηση αποτρόπαιης αρχαιότητας πέρα από κάθε γήινη γλώσσα που επιζεί στη μνήμη του ανθρώπου. Ένα από τα κεριά τρεμόπαιξε κι έσβησε. Έκανα να το ξανανάψω, αλλά μια μικρή κίνηση από τη μεριά του σιωπηλού Ανατολίτη μ' έκανε να κοκαλώσω στη θέση μου. Τα μάτια του είχαν για μια στιγμή αστράψει φλογερά προς τα δικά μου, πριν στραφούν πάλι προς την ασάλευτη μορφή στο τραπέζι.

Το κείμενο είχε γυρίσει πάλι σε αρχαϊκά αγγλικά.

«—και ο θνητός ο οποίος έφτασε στα μαύρα κά-

στρα της Κοθ και μίλησε με τον Σκοτεινό Κύριο του οποίου το πρόσωπο παραμένει πάντοτε κρυμμένο, μπορεί καταβάλλοντας το δέον αντίτιμο όπως πραγματοποιήσει κάθε επιθυμία της καρδίας του, ν' αποκτήσει πλούτη και γνώσεις απροσμέτρητες καθώς και ζωή πέραν εκείνης που αναλογεί σε κάθε θνητό, έως και μέχρι διακόσια πενήντα χρόνια».

Η φωνή του Κόνραντ άρχισε και πάλι ν' απαγγέλλει εκείνα τα άγνωστα λαρυγγώδη λόγια. Ακόμη ένα κερί έσβησε.

«Ας μην λιποψυχήσει ο θνητός όταν θα προσεγγίζει η ώρα της πληρωμής και οι φωτιές της κόλασης ανάψουν στα σωθικά του σαν σημάδι ότι πλησιάζει η στιγμή του διακανονισμού. Διότι ο Πρίγκιπας του Σκότους εισπράτει ό,τι δικαιούται και ουδείς μπορεί να τον εξαπατήσει. Τα υποσχεθέντα θα τηρηθούν. *Αουγκούνθα νε σούμπα*—»

Στο πρώτο άκουσμα αυτών των βαρβαρικών ήχων, ένα παγωμένο χέρι τρόμου σφίχτηκε γύρω από το λαιμό μου. Το ξέφρενο βλέμμα μου στράφηκε αμέσως στα κεριά και δεν ξαφνιάστηκα όταν είδα άλλο ένα να σβήνει. Και ωστόσο δεν υπήρχε ούτε ίχνος ρεύματος αέρα για να κάνει ν' ανασαλέψουν οι βαριές μαύρες κουρτίνες. Η φωνή του Κόνραντ τρεμούλιασε· άγγιξε σπασμωδικά το χέρι στο λαιμό του, σαν κάτι να τον είχε πνίξει για μια στιγμή. Τα μάτια του Ανατολίτη δεν άλλαξαν στιγμή στο ελάχιστο.

«Μεταξύ των υιών του ανθρώπου κινούνται αιώνια παράξενες σκιές», συνέχισε ο Κόνραντ. «Ο άνθρωπος μπορεί και βλέπει τα ίχνη από τα γαμψώνυχα αλλά όχι και τα πόδια που τα φέρουν. Και πάνω από τις ψυχές των ανθρώπων απλώνονται μαύρες φτερούγες. Δεν υπάρχει παρά ένας και μοναδικός

Μέγας Κύριος, αν και οι άνθρωποι μπορεί να τον αποκαλούν Σατανά, Βεελζεβούλ, Απολλύωνα, Αριμάν ή Μαλίκ Ταούς—»

Καταχνιές φρίκης με τύλιγαν. Διατηρούσα μια αμυδρή συνείδηση της φωνής του Κόνραντ που συνέχιζε μονότονη και ατέλειωτη, τόσο στ' αγγλικά όσο και σε κάποια άλλη απαίσια γλώσσα, για τα φοβερά νοήματα της οποίας δεν τολμούσα να κάνω εικασίες. Και μ' έναν ανόθευτο τρόμο να μου συστρέφει τα σωθικά, παρακολουθούσα τα κεριά καθώς έσβηναν το ένα μετά το άλλο. Και με το κάθε σβήσιμο και ενώ τα σκοτάδια πύκνωναν ολόγυρά μας, η φρίκη κορυφωνόταν προς κάποιο ανείπωτο φινάλε. Μου ήταν αδύνατο ν' αρθρώσω λέξη ή να σαλέψω· τα ορθάνοιχτα μάτια μου παρέμεναν καρφωμένα με αγωνιώδη ένταση στο τελευταίο αναμμένο κερί.

Ο σιωπηλός Ανατολίτης στο κεφάλι εκείνου του μακάβριου τραπεζιού αποτελούσε αναπόσπαστο στοιχείο του τρόμου μου. Μέχρι στιγμής δεν είχε σαλέψει καθόλου ούτε προφέρει λέξη, αλλά κάτω από τα χαμηλωμένα του βλέφαρα τα μάτια του άστραφταν μ' ένα διαβολικό θρίαμβο. Διαισθανόμουν ότι πίσω από την ανεξιχνίαστη όψη του κρυβόταν μια δαιμονική χαιρεκακία —όμως γιατί... *γιατί;*

Αλλά *ήξερα* ότι τη στιγμή που το σβήσιμο του τελευταίου κεριού θα βύθιζε το δωμάτιο στο απόλυτο σκοτάδι, κάτι το ανείπωτο και το ακατονόμαστο θα συνέβαινε. Ο Κόνραντ πλησίαζε στο τέλος της ανάγνωσης. Η φωνή του υψωνόταν προς κάποιο αποκορύφωμα, προς το τελικό κρεσέντο.

«Ήγγικεν τώρα η ώρα της πληρωμής. Τα κοράκια πετούν ψηλά. Οι νυχτερίδες φτεροκοπούν στον

ουρανό. Υπάρχουν κρανία στ' αστέρια. Η ψυχή και το σώμα είναι ταγμένα και θα παραδοθούν συμφώνως τω γράμμα. Ουχί ξανά εις την σκόνην ουδέ εις τα στοιχεία της φύσεως από τα οποία προήλθε—»

Το κερί τρεμόσβησε λίγο. Προσπάθησα να ξεφωνίσω, αλλά το στόμα μου ανοιγόκλεινε σε μια άλαλη γκριμάτσα. Προσπάθησα να το βάλω στα πόδια αλλά έμεινα παγωμένος εκεί, ανήμπορος έστω και να κλείσω τα μάτια μου.

«Η άβυσσος χάσκει και το χρέος πρέπει να πληρωθεί. Το φως σβήνει, οι σκιές συγκεντρώνονται. Δεν υπάρχει άλλος θεός πλην του κακού· κανένα φως παρά μονάχα σκότος· ουδεμία ελπίδα παρά μονάχα ο χαμός—»

Ένα υπόκωφο βογγητό αντήχησε ξαφνικά στο δωμάτιο. *Φάνηκε να προέρχεται από το ντυμένο με ράσο κουφάρι στο τραπέζι!* Και το ράσο φάνηκε ν' ανασαλεύει σπασμωδικά.

«Ω πτέρυγες του μαύρου σκότους!»

Σκίρτησα αλαφιασμένος· ένα αμυδρό θρόισμα ακούστηκε να βγαίνει από τις σκιές που πύκνωναν. Μήπως από κανένα ρεύμα αέρα στις μαύρες κουρτίνες; Έμοιαζε μάλλον σαν τον ήχο από γιγάντιες φτερούγες.

«Ω κόκκινα μάτια στις σκιές! Ό,τι συμφωνήθηκε, ό,τι είναι γραμμένο με αίμα θα εκπληρωθεί! Το φως πνίγεται στο σκοτάδι! Για —Κοθ!»

Το τελευταίο κερί έσβησε απότομα και την άλλη στιγμή μια αποτρόπαια απόκοσμη κραυγή έσκισε φοβερή τα σκοτάδια. Η κραυγή δεν είχε προέλθει ούτε από τα χείλη του Κόνραντ ούτε από τα δικά μου. Η φρίκη μ' έπνιξε σαν μαύρο παγωμένο κύμα —και εκεί, στο αδιαπέραστο σκοτάδι, άκουσα τον εαυτό μου να ξεφωνίζει ακράτητα, σαν μανιακός.

Ύστερα, μ' ένα σούσουρο κι ένα δυνατό φύσημα αγέρα, κάτι χύθηκε μέσα στο δωμάτιο, κάνοντας τις κουρτίνες να τιναχτούν ψηλά ενώ καρέκλες και τραπέζια εκσφενδονίζονταν με πάταγο δεξιά κι αριστερά. Για μια στιγμή μια αφόρητη μπόχα τριβέλισε τα ρουθούνια μας ενώ ταυτόχρονα ένα σιγανό φρικαλέο γελάκι ακούστηκε να κακαρίζει κοροϊδευτικά στο σκοτάδι. Ύστερα η σιωπή έπεσε σαν σάβανο που σκέπασε τα πάντα.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ο Κόνραντ κατάφερε να βρει και ν' ανάψει πάλι ένα κερί. Το αμυδρό φως του έδειξε το φοβερό χάος στο δωμάτιο —και τα δικά μας νεκρικά χλωμά πρόσωπα —και το μαύρο εβένινο τραπέζι —άδειο! Οι πόρτες και τα παράθυρα εξακολουθούσαν να είναι κλεισμένα και σφαλισμένα όπως πριν, αλλά ο Ανατολίτης είχε εξαφανιστεί —μαζί του είχε χαθεί και το πτώμα του Τζων Γκρίμλαν.

Αλλόφρονες και ξεφωνίζοντας σαν δαιμονισμένοι, σπάσαμε την πόρτα με τις πλάτες μας και ορμήσαμε πανικόβλητοι προς τη μεγάλη σκάλα ενώ το σκοτάδι φαινόταν να πασχίζει να μας κρατήσει εκεί, να μας αρπάξει με τα νοτερά του μαύρα δάχτυλα. Καθώς φτάναμε κουτρουβαλώντας στο χωλ του ισόγειου, αγριωπές ανταύγειες φωτιάς έσπασαν το σκοτάδι και μια μυρωδιά από καμένο ξύλο γέμισε τα ρουθούνια μας.

Η εξωτερική πόρτα αντιστάθηκε για μια στιγμή στη μανιακή μας επίθεση, αλλά ύστερα η κλειδαριά υποχώρησε και χυθήκαμε έξω στην αστροφεγγιά. Πίσω μας, καθώς τρέχαμε στη λοφοπλαγιά, οι φλόγες πηδούσαν κιόλας με άγρια τριζοβολητά προς τον ουρανό. Ο Κόνραντ, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του, σταμάτησε ξαφνικά και έκανε μεταβολή.

Χειρονομώντας σαν τρελός, φώναξε, «Πριν διακόσια πενήντα χρόνια πούλησε την ψυχή και το κορμί του στον Μαλίκ Ταούς, που είναι ο ίδιος ο Σατανάς! Τούτη ήταν η νύχτα της πληρωμής —και Θεέ μου —κοίτα! *Κοίτα!* Ο Δαίμονας ήρθε να πάρει ό,τι του ανήκε!»

Κοίταξα, παγωμένος από φρίκη. Με απίστευτη γρηγοράδα οι φλόγες είχαν αγκαλιάσει ολόκληρο το σπίτι και ήδη ο πελώριος όγκος του διαγραφόταν ανάγλυφος στο φόντο του σκοτεινού ουρανού, μια κόκκινη κόλαση. Και πάνω από το ολοκαύτωμα αιωρείτο μια γιγάντια μαύρη σκιά σαν τερατώδης νυχτερίδα. Από τα μαύρα νύχια της κρεμόταν κάτι μικρό κι ασπριδερό, σαν ένα χαλαρό ανθρώπινο κορμί.

Ύστερα, ενώ μια κραυγή φρίκης ξέφευγε από τα χείλη μας, η σκιά έσβησε και χάθηκε. Τα ζαλισμένα μάτια μας έμειναν να κοιτάζουν μονάχα στους ετοιμόρροπους τοίχους και τη λαμπαδιασμένη στέγη, που κι αυτή σωριάστηκε μέσα σε μια θάλασσα από φλόγες μ' ένα μουγκρητό που συγκλόνισε τη γη.

ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

του Μπράιαν Λάμλυ

Παρά τον τίτλο της, αυτή ιστορία δε διαδραματίζεται στην Αθήνα αλλά στην Αγγλία —δίχως αυτό να σημαίνει ότι και στην Αθήνα δε συμβαίνουν εξίσου τρελά πράγματα. Αλλά μην ανησυχείτε, μια πόλη που, εκτός από το τσιμέντο, φέρει στον κέντρο της και ένα μυστικό «πεντάλφα» —το άστρο των Πρεσβύτερων Θεών της Μυθολογίας Κθούλου— δεν κινδυνεύει από τους Μεγάλους Παλιούς! Και μάλιστα ένα πεντάλφα ακριβώς πάνω από τα δικά μας «μαύρα λαγούμια», όπως τ' αποκαλεί ο σερ Έηβρυ τούτης της ιστορίας.

Ε τι να κάνουμε; Εκείνη την εποχή δεν είχε επινοηθεί ακόμη ο δακτύλιος και χρησιμοποιούσαμε πιο παραδοσικά είδη πεντάκωλων για να εξορκίζουμε τα κακά πνεύματα.

Γ.Μ.

1

Ανέκαθεν μου έκανε εντύπωση η νοσηρή ευχαρίστηση που φαίνεται να νιώθουν μερικοί δήθεν Χριστιανοί με τη δυστυχία των άλλων. Το πόσο αληθινό είναι αυτό είχα την ατυχία να το διαπιστώσω ύστερα από τις εντελώς αστήρικτες φήμες και τα κουτσομπολιά που κυκλοφόρησαν αμέσως μετά τη θλιβερή ψυχική κατάρρευση του θείου και πιο στενού από τους εν ζωή συγγενείς μου.

Υπήρχαν μερικοί που έλεγαν ότι, όπως ακριβώς η σελήνη ευθύνεται για τις παλίρροιες —και ως ένα σημείο και για τις αργές κινήσεις του ανώτερου φλοιού της Γης— το ίδιο ευθυνόταν και για τη συμπεριφορά του σερ Έημρυ Γουέντυ-Σμιθ μετά την επιστροφή του από την Αφρική. Σαν απόδειξη για το δήθεν σεληνιασμό του, υπενθύμιζαν το ξαφνικό και ζωηρό ενδιαφέρον που είχε εκδηλώσει ο θείος μου για τη σεισμολογία, ένα χόμπυ που τον είχε σαγηνέψει τόσο ώστε ώστε να κατασκευάσει και δικό του σεισμογράφο. Ο τελευταίος, ένα όργανο δίχως τη συνήθη τσιμεντένια βάση, ήταν τόσο α-

κριβής ώστε να μετρά ακόμη και τις πιο ανεπαίσθητες υπόγειες δονήσεις που συγκλονίζουν αδιάκοπα τον κόσμο μας.

Είναι το ίδιο αυτό όργανο που βρίσκεται τώρα εδώ μπροστά μου, έχοντας περισωθεί από τα ερείπια του εξοχικού του σπιτιού —μια συσκευή στην οποία κάθε τόσο γυρίζω και ρίχνω νευρικές και αγωνιώδεις ματιές. Πριν από την εξαφάνισή του ο θείος μου ξόδευε ατέλειωτες ώρες, φαινομενικά δίχως συγκεκριμένο λόγο, απλώς και μόνο παρακολουθώντας τις ανεπαίσθητες κινήσεις της γραφίδας πάνω στο χαρτί.

Όσο για μένα, εκείνο που μου φάνηκε ιδιαίτερα παράξενο ήταν το γεγονός ότι για όσο διάστημα ο σερ Έημρυ έμεινε στο Λονδίνο μετά την επιστροφή του από την Αφρική, απέφευγε συστηματικά τον υπόγειο. Προτιμούσε να πληρώνει πανάκριβα ναύλα σε ταξί παρά να κατεβαίνει «σ' εκείνα τα μαύρα λαγούμια», όπως τα 'λεγε. Εκκεντρικό, ναι —αλλά ποτέ δε θα το έλεγα και σύμπτωμα παραφροσύνης.

Ωστόσο ακόμη και οι λιγοστοί ειλικρινείς φίλοι του φαίνονταν να έχουν πειστεί για την τρέλα του και την απέδιδαν στο γεγονός ότι είχε περάσει μια ζωή σε υπερβολικά στενή επαφή μ' εκείνους τους πεθαμένους και σχεδόν εντελώς ξεχασμένους πολιτισμούς. Αλλά τι το πιο φυσικό; Ο θείος μου ήταν αρχαιοδίφης και αρχαιολόγος. Οι παράξενες περιπλανήσεις του σε ξένες χώρες δεν είχαν σαν στόχο το προσωπικό κέρδος ή τη δόξα. Το έκανε μάλλον από αγάπη γι' αυτό το είδος ζωής, γιατί την όποια δόξα προέκυπτε —κάτι όχι σπάνιο— τις περισσότερες φορές την άφηνε χάρισμα στους πά-

ντοτε πρόθυμους να την αρπάξουν συναδέλφους του.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι συνάδελφοί του τον ζήλευαν και φθονούσαν τις επιτυχίες του, αλλά δε διέθεταν τη δική του διορατικότητα και την πολυπραγμοσύνη, έστω κι αν —όπως πιστεύω— αυτά αποδείχτηκαν τελικά όχι ευλογία αλλά κατάρα. Η πικρία μου ενάντια σ' όλους αυτούς ξεκινά από τον τρόπο που του γύρισαν την πλάτη ύστερα από εκείνη την τραγική κατάληξη της τελευταίας, μοιραίας αποστολής. Κατά το παρελθόν πολλοί από δαύτους είχαν αποκτήσει όνομα και φήμη χάρη στις δικές του ανακαλύψεις, αλλά σ' εκείνο το τελευταίο ταξίδι αυτά τα παράσιτα έμειναν απρόσκλητα, εκτός παιχνιδιού. Αυτό γιατί ο θείος μου δε θέλησε να τους προσφέρει μια ακόμη ευκαιρία για να δρέψουν λίγη πρόσθετη κλεμμένη δόξα. Πιστεύω ότι τα περισσότερα από τα «καρφιά» που εκτόξευσαν εναντίον του, ότι τάχα ήταν ανισόρροπος και άλλα τέτοια, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από τη λάσπη μερικών φθονερών που ήθελαν να μειώσουν την αξία του.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο θείος μου επέστρεψε *σωματικό* ερείπιο από εκείνο το τελευταίο σαφάρι. Ως τότε πολύ ακμαίος και σφριγηλός για την ηλικία του, με κορακίσια μαλλιά και μόνιμο χαμόγελο· τώρα σχεδόν σερνόταν, με το κορμί του να έχει καταντήσει πετσί και κόκαλο. Τα μαλλιά του είχαν γκριζάρει, το χαμόγελό του ήταν σπάνιο και νευρικό, ενώ ένα έντονο τικ έκανε να συσπώνται κάθε τόσο οι άκρες των χειλιών του.

Παλιότερα, πριν αυτή η φοβερή κατάπτωση δώσει λαβή στους πρώην «φίλους» του ν' αρχίσουν να τον χλευάζουν, πριν από τη μοιραία αποστολή, ο

σερ Έημρυ είχε αποκρυπτογραφήσει ή μεταφράσει —δεν ξέρω ποια είναι η σωστή λέξη— κάτι επισπασμένα κεραμικά, τις λεγόμενες *Πινακίδες της Γκ'αρνέ*. Μόλο που ποτέ δε θέλησε να γίνει πολύ σαφής για τ' αποτέλεσματα αυτής της δουλειάς, ξέρω ότι εκείνο που τον έσπρωξε να οργανώσει την κακότυχη αποστολή στην Αφρική ήταν ακριβώς τα όσα έμαθε από τις *Πινακίδες* αυτές. Μαζί με μια χούφτα συντρόφους του, όλοι έμπειροι επιστήμονες, είχαν εισχωρήσει στην αφρικανική ενδοχώρα αναζητώντας μια μυθική πόλη που ο σερ Έημρυ πίστευε ότι είχε ακμάσει αιώνες πριν μπουν τα θεμέλια των πυραμίδων.

Πραγματικά, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, οι προϊστορικοί πρόγονοι του Ανθρώπου δεν είχαν καν εμφανιστεί στη Γη όταν οι επιβλητικοί πύργοι της Γκ'αρνέ όρθωναν τους μονολιθικούς όγκους τους προς τον ουρανό πριν από τις εποχές της αυγής. Και αν η πόλη υπήρχε πραγματικά, κανείς δε θα μπορούσε ν' αντικρούσει ως αβάσιμους τους ισχυρισμούς του θείου μου για την ηλικία της. Όλα τα σύγχρονα επιστημονικά τεστ είχαν χρονολογήσει τις αποσπασματικές *Πινακίδες της Γκ'αρνέ* σε προ-τριάσιο περίοδο και σύμφωνα με κάθε λογική δε θα 'πρεπε καν να έχουν διατηρηθεί σε οποιαδήποτε μορφή, εκτός ίσως σαν πανάρχαιη σκόνη.

Και μια μέρα, πέντε εβδομάδες μετά την αναχώρηση από το χωριό των ιθαγενών από το οποίο έγινε και η τελευταία επαφή της αποστολής με τον πολιτισμένο κόσμο, ο σερ Έημρυ, μόνος και σε άθλια κατάσταση, μπήκε τρικλίζοντας σ' έναν καταυλισμό αγρίων.

Δίχως αμφιβολία οι άγριοι εκείνοι θα τον είχαν μακελέψει επί τόπου αν δεν τύχαινε να είναι τόσο δεισιδαίμονες. Η ξέφρενη, σκοτισμένη όψη του και η παράξενη γλώσσα στην οποία ξεφώνιζε —συν το γεγονός ότι είχε φανεί να έρχεται από μια περιοχή που θεωρείτο «ταμπού» στους θρύλους της φυλής— τους έκανε να μην τον πειράξουν. Έτσι τον φρόντισαν μέχρι που ξαναβρήκε κάπως τις δυνάμεις του και μετά τον οδήγησαν ως τα όρια μιας πιο πολιτισμένης περιοχής. Από εκεί, και ύστερα από πολλούς κόπους, κατάφερε να ξαναγυρίσει στον έξω κόσμο. Όσο για τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής, κανένας δεν είδε και δεν άκουσε ξανά τίποτε γι' αυτά και μονάχα εγώ ξέρω την όλη ιστορία, έχοντας διαβάσει το γράμμα που μου άφησε ο θείος μου. Αλλά περισσότερα γι' αυτό αργότερα.

Αμέσως μετά τη μοναχική επιστροφή του στην Αγγλία, ο σερ Έημρυ άρχισε να εκδηλώνει εκείνες τις παραξενιές που ανέφερα πιο πάνω. Αρκούσε να γίνει η παραμικρή κουβέντα ή ερώτηση σχετικά με την εξαφάνιση των συντρόφων του και αμέσως ο θείος ξεσπούσε σ' ένα φριχτό παραλήρημα για τα πλέον ακατανόητα πράγματα. Μιλούσε για «ένα θαμμένο τόπο όπου ο Σουντ-Μ'ελλ αφρίζει βυθισμένος στους ζοφερούς στοχασμούς του, εξυφαίνοντας σχέδια για την εξόντωση του ανθρώπινου είδους και την απελευθέρωση του Μεγάλου Κθούλου από την υγρή φυλακή του...»

Όταν οι αρχές ζήτησαν κάποιες *επίσημες* εξηγήσεις για την τύχη των χαμένων συντρόφων του, ο θείος μου περιορίστηκε να δηλώσει ότι είχαν σκοτωθεί κατά τη διάρκεια ενός σεισμού. Μόλο που, όπως φημολογείται, του ζητήθηκε να γίνει πιο

σαφής, ο σερ Έημρυ αρνήθηκε να προσθέσει οτιδήποτε άλλο...

Έτσι, μην ξέροντας πώς θ' *αντιδρούσε* σ' ερωτήσεις μου σχετικά με την αποστολή, απέφευγα να τον ρωτήσω οτιδήποτε γι' αυτή. Ωστόσο, στις σπάνιες περιπτώσεις που αποφάσιζε να εκμυστηρευτεί κάτι δίχως τη δική μου ενθάρρυνση, τον άκουγα με φοβερή προσήλωση, γιατί κι εμένα, το ίδιο αν όχι και περισσότερο από τους άλλους, μ' έτρωγε η περιέργεια να διαλευκάνω αυτό το μυστήριο.

Εντελώς αιφνιδιαστικά, λίγους μήνες μετά την επιστροφή του, ο θείος μου εγκατέλειψε το Λονδίνο, προσκαλώντας με ταυτόχρονα στο εξοχικό του, κάπου στα ρεικοτόπια του Γιόρκσερ, για να του κρατήσω συντροφιά. Ομολογώ ότι αυτή η πρόσκληση με παραξένεψε κάπως, γιατί ο σερ Έημρυ ήταν άνθρωπος μαθημένος να ζει επί μήνες ολομόναχος στους πιο μακρινούς και απάτητους τόπους και μάλλον του άρεσε η ζωή του ερημίτη.

Όπως και να 'χει, δέχτηκα ευχαρίστως την πρόσκληση γιατί μου πρόσφερε μια ιδανική ευκαιρία για λίγη από εκείνη την απομόνωση που τόσο βοηθά στη συγγραφική μου εργασία.

2

Μια μέρα, λίγο μετά την εγκατάστασή μου στο σπίτι, ο σερ Έημρυ μου έδειξε δυο πολύ παράξενες και όμορφες σφαίρες με μαργαριταρόχρωμη επιφάνεια. Ήταν καμιά δεκαριά εκατοστά σε διάμετρο και μόλο που δεν είχε μπορέσει να εξακριβώσει με σιγουριά τη σύνθεση τους, είχε ανακαλύψει ότι αποτελούνταν από κάποιο άγνωστο υλικό που περιείχε ασβέστιο, χρυσόλιθο και διαμαντόσκονη.

Όσο για το *πώς* είχαν κατασκευαστεί, «όσα ξέρεις ξέρω» ήταν η χαρακτηριστική του απάντηση.

Αυτές οι σφαίρες, μου εξήγησε, είχαν βρεθεί στην τοποθεσία της νεκρής Γκ'αρνέ —αυτή ήταν και η πρώτη νύξη του ότι είχε στ' αλήθεια βρει την πόλη. Οι σφαίρες ήταν θαμμένες βαθιά στη γη, σ' ένα ανοιχτό πέτρινο κουτί, στις παράξενα γωνιασμένες πλευρές του οποίου υπήρχαν χαραγμένα μερικά ανείπωτα ξενικά σχέδια.

Ο σερ Έημρυ δε θέλησε να γίνει πολύ σαφής σχετικά με το τι *έδειχναν* αυτά τα σχέδια· απλώς αρκέστηκε να πει ότι ήταν τόσο αποκρουστικά σε περιεχόμενο που καλό θα ήταν να μην τα περιγράφει κανείς. Τελικά, ύστερα από πολλές και επίμονες ερωτήσεις μου, περιορίστηκε να προσθέσει ότι απεικόνιζαν τερατώδεις θυσίες σε κάποια ακατονόμαστη χθόνια θεότητα. Αν και αρνήθηκε να εξηγήσει περισσότερα, μου συνέστησε —μια και ήμουν «τόσο εκνευριστικά επίμονος», όπως είπε— να ρίξω μια ματιά τόσο στα έργα του Κόμμοδου όσο και εκείνου του δαιμονισμένου Καρακάλλα.

Ανέφερε ακόμη ότι στις πλευρές του πέτρινου κουτιού, εκτός από τις εικόνες, υπήρχαν και κάμποσες αράδες από σκαλιστά γράμματα. Ήταν παρεμφερή με τη σφηνοειδή γραφή των αποσπασματικών *Πινακίδων της Γκ'αρνέ* ενώ, απ' ορισμένες απόψεις, παρουσίαζαν και μια ανησυχητική ομοιότητα με τα σχεδόν ακαταλαβίστικα *Πνακοτικά Χειρόγραφα*. Δεν αποκλείεται, συνέχισε ο θείος μου, το δοχείο να ήταν κάποιο είδος κουτιού για παιχνίδια και μπορεί οι σφαίρες να ήταν απλώς τα τόπια ενός παιδιού της αρχαίας πόλης. Αυτό γιατί στα όσα είχε καταφέρει να μεταφράσει από τις παράξε-

νες επιγραφές του κουτιού, γινόταν κάποιος λόγος για παιδιά ή νεαρά πλάσματα.

Ήταν στο σημείο εκείνο της αφήγησης που πρόσεξα ότι τα μάτια του θείου μου είχαν αρχίσει να γίνονται απλανή και τα λόγια του να σκοντάφτουν. Ήταν σχεδόν σαν κάποιο παράξενο ψυχικό μπλοκάρισμα να επηρέαζε τη μνήμη του. Εντελώς απρόσμενα, σαν άνθρωπος που έπεφτε ξαφνικά σε κατάσταση ύπνωσης, ο σερ Έημρυ άρχισε να μουρμουρίζει περί Σουντ-Μ'ελλ και Κθούλου, περί Γιογκ-Σοθόθ και Γιμπ-Τστλλ —για «ξένους θεούς που δεν επιδέχονται καμία περιγραφή»— καθώς και για μυθολογικούς τόπους με εξίσου απίθανα ονόματα, όπως Σαρνάθ και Υπερβορεία, Ρ'λυέ και Εφιρόθ, καθώς και για πολλά άλλα...

Αν και μ' έτρωγε η περιέργεια να μάθω περισσότερα για εκείνη την τραγική αποστολή, φοβάμαι ότι ήμουν εγώ εκείνος που δεν άφησε τον σερ Έημρυ να συνεχίσει. Όσο κι αν προσπάθησα, ακούγοντάς τον να τσαμπουνά τέτοια πράγματα, δεν μπόρεσα να κρύψω μια έκφραση οίκτου και ανησυχίας από το πρόσωπό μου. Εκείνος το πρόσεξε και, ψελλίζοντας κάποια δικαιολογία, με άφησε για να κλειστεί στο δωμάτιό του.

Αργότερα, όταν έριξα μια ματιά από την πόρτα του, τον είδα απασχολημένο με το σεισμογράφο του. Φαινόταν να συσχετίζει τις ενδείξεις της συσκευής μ' έναν παγκόσμιο άτλαντα που είχε πάρει από τη βιβλιοθήκη του. Με ανησυχία πρόσεξα ότι κάτι μουρμούριζε σιγανά, σαν να παραμιλούσε με τον εαυτό του.

Φυσικά, λόγω της ειδικότητάς του και εφόσον ενδιαφερόταν για περίεργα, εθνολογικά προβλήματα, ανέκαθεν ο θείος μου είχε στη βιβλιοθήκη

του —εκτός από τα κατ' εξοχή ιστορικά και εθνολογικά βιβλία του— και κάμποσα κλασικά έργα σχετικά με πανάρχαιες παραδόσεις και πρωτόγονες αμφιλεγόμενες θρησκείες. Ήταν φυσικό να διαθέτει βιβλία σαν το *Χρυσό Κλαδί* του Τζ. Τζ. Φρέηζερ ή το *Μαγική Λατρεία* της Μ. Μώρρυ — αλλά τι θα μπορούσε να πει κανείς για εκείνα τα *άλλα* βιβλία που βρήκα στη βιβλιοθήκη του από τις πρώτες κιόλας μέρες της παραμονής μου στο σπίτι;

Στα ράφια υπήρχαν τουλάχιστον εννιά τόμοι που ξέρω ότι θεωρούνται τόσο εξωφρενικοί ως προς το περιεχόμενό τους ώστε να έχουν χαρακτηριστεί από ποικιλώνυμες αυθεντίες της μιας ή της άλλης εποχής σαν καταραμένα, βλάσφημα, αποτρόπαια, ακατονόμαστα και φρενοβλαβή έργα. Σ' αυτά συμπεριλαμβάνονταν το *Κθάατ Ακουαντίνγκεν* αγνώστου συγγραφέα, το *Σχόλια επί του Νεκρονομικόν* του Φήρυ, το *Λιμπερ Μιρακουλόρουμ*, το *Ιστορία της Μαγείας* του Ελιφάς Λεβί, καθώς και ένας ξεθωριασμένος δερματόδετος τόμος του τρομερού *Κυλτ ντε Γκουλ*. Το φοβερότερο ίσως έργο της συλλογής του ήταν ένας λεπτός τόμος από τον Κόμμοδο, τον οποίο εκείνος ο «αιμοσταγής παράφρονας» είχε γράψει το 183 μ.Χ. και που προστατευόταν από την περαιτέρω φθορά με πλαστική επικάλυψη των σελίδων του.

Εξάλλου, σαν να μην έφτανε η παρουσία αυτών των βιβλίων, υπήρχε και κάτι ακόμη χειρότερο! Τι θα μπορούσε κανείς να πει για εκείνη την απερίγραπτη, βουερή *ψαλμωδία* που άκουγα να βγαίνει συχνά στα μαύρα μεσάνυχτα από το δωμάτιο του σερ Έημρυ; Αυτό συνέβη για πρώτη φορά την έκτη νύχτα της εκεί παραμονής μου, όταν ξύπνησα από

έναν ταραγμένο ύπνο ακούγοντας τους αρρωστημένους ήχους μιας γλώσσας που φαινόταν αδύνατο να είναι φτιαγμένη για ανθρώπινο λαρύγγι. Παρ' όλα αυτά, ο θείος μου την άρθρωνε με αφύσικη άνεση και έτσι μπόρεσα να καταγράψω τις συχνά επαναλαμβανόμενες λέξεις με όσο πιο σωστή προφορά μπορούσα. Αυτές οι λέξεις —ή ήχοι— ήταν οι εξής:

Κε'χάιιε επ-νγκ φλ'ουρ Γκ'αρνέ φταγκν,
Κε'χάιιε φταγκν νγκ Σουντ-Μ'ελλ. Χάι Γκ'αρνέ ορρ'ε επ φλ'ουρ,
Σουντ-Μ'ελλ ικαν-ικανίκας φλ'ουρ ορρ'ε Γκ'αρνέ...

Τότε είχε σταθεί αδύνατο να προφέρω τα λόγια όπως τ' άκουγα· έκτοτε, είναι παράξενο, αλλά με την κάθε μέρα που περνά γίνεται ολοένα και πιο εύκολο να προφέρω σωστά αυτές τις αράδες. Είναι σαν η προσέγγιση κάποιας αποτρόπαιης, φρικαλέας οντότητας να με κάνει αντίστοιχα και πιο ικανό να εκφράζομαι με τη δική της γλώσσα.

Ίσως να υπάρχει μια εξήγηση γι' αυτό: τώρα τελευταία έχω αρχίσει να μουρμουρίζω αυτά τα λόγια στα όνειρά μου και —επειδή όλα είναι πιο εύκολα στα όνειρα— δεν αποκλείεται αυτή η ονειρική ευφράδεια στη άρθρωση να έχει περάσει και στην ξύπνια ζωή.

Αλλά αυτό δεν εξηγεί τις δονήσεις —τις ίδιες ανεξήγητες δονήσεις που τόσο τρόμο γεννούσαν στην ψυχή του θείου μου. Αναρωτιέμαι τι είναι αυτό που κάνει να χοροπηδά τώρα, τούτη τη στιγμή, η γραφίδα του σεισμογράφου... Είναι απλώς κάποια μεγάλη γεωλογική αναστάτωση στα έγκατα

της γης και στην άλλη άκρη του κόσμου —ή κάτι το εντελώς διαφορετικό; Κάτι το τόσο ασύλληπτο και φοβερό που το μυαλό μου παγώνει ακόμη και που το σκέφτομαι...

3

Κάποτε, ύστερα από αρκετές εβδομάδες παραμονής μου στο σπίτι, φάνηκε καθαρά ότι ο σερ Έημρυ είχε αρχίσει να παίρνει γοργά την πάνω βόλτα. Είναι αλήθεια ότι εξακολουθούσε να δείχνει σκυφτός και μαζεμένος, αλλά δεν καμπούριαζε πια τόσο έντονα. Εξάλλου, αν και διατηρούσε τις λεγόμενες παραξενιές του, από κάθε άλλη άποψη είχε σχεδόν ξαναβρεί τον παλιό του εαυτό. Εκείνο το νευρικό τικ είχε εξαφανιστεί εντελώς από τα χείλη του ενώ τα μάγουλά του είχαν ξαναβρεί κάτι από το παλιό τους χρώμα.

Υπέθεσα ότι αυτή η βελτίωση είχε να κάνει με την αδιάκοπη απασχόλησή του με το σεισμογράφο, γιατί είχα προσέξει ότι υπήρχε κάποια άμεση σχέση ανάμεσα στις ενδείξεις της συσκευής και στο πρόβλημα του θείου μου. Αυτό ήταν σίγουρο, αλλά μου ήταν αδύνατο να φανταστώ τι σχέση θα μπορούσαν να έχουν οι δονήσεις του υπεδάφους της Γης με την κατάσταση των νεύρων του θείου μου.

Ήταν ύστερα από μια επίσκεψη στο δωμάτιό του, που ο σερ Έημρυ μου αποκάλυψε περισσότερα για τη νεκρή Γκ'αρνέ. Και ήταν ένα θέμα συζήτησης που καλύτερα να είχα προσπαθήσει ν' αποτρέψω...

«Οι Πινακίδες», εξηγησε, «ανέφεραν την τοποθεσία της πόλης Γκ'αρνέ, το όνομα της οποίας ή-

ταν γνωστό μονάχα στους θρύλους και από παλιά αναφερόταν μαζί μ' εκείνα της Ατλαντίδας, της Μου και της Ρ'λυέ. Δηλαδή, ως τότε ήταν ένας μύθος και τίποτε περισσότερο. Αλλά αν ορίσεις την τοποθεσία σ' ένα μύθο, τότε τον κάνεις πιο αληθινό —και αν τύχει μετά σ' αυτή την τοποθεσία να βρεθούν λείψανα του παρελθόντος, κάποια απομεινάρια πολιτισμού χαμένου από αμέτρητους αιώνες, ε, τότε ο θρύλος παύει να είναι θρύλος και γίνεται πλέον Ιστορία. Δε θα το πίστευες αν σου έλεγα πόσες από τις σελίδες της παγκόσμιας Ιστορίας γράφτηκαν ακριβώς έτσι.

»Ανέκαθεν έτρεφα την ελπίδα —είχα τη διαίσθηση, αν θέλεις— ότι η Γκ'αρνέ υπήρχε στ' αλήθεια. Όταν αποκρυπτογράφησα εκείνα τα κείμενα στις Πινακίδες διαπίστωσα ότι ήταν πλέον στο χέρι μου ν' *αποδείξω* με αδιαφιλονίκητο τρόπο κατά πόσο η πανάρχαιη Γκ'αρνέ υπήρξε ή όχι στ' αλήθεια. Έχω επισκεφτεί κάμποσους παράξενους τόπους, Πωλ, και έχω ακούσει ακόμη πιο παράξενες ιστορίες. Έζησα κάποτε με μια αφρικάνικη φυλή, τα μέλη της οποίας ισχυρίζονταν ότι γνώριζαν τα μυστικά αυτής της χαμένης πόλης και οι παραμυθάδες τους μου μίλησαν για μια χώρα όπου ο ήλιος δε λάμπει ποτέ. Έλεγαν ότι ο Σουντ-Μ'ελλ, κρυμμένος βαθιά στα λαβιρυνθώδη σπήλαια, απεργάζεται σχέδια για την εξάπλωση και την κυριαρχία του κακού και της τρέλας στον κόσμο και ότι προσπαθεί να επαναφέρει στη ζωή άλλες, ακόμη πιο αποτρόπαιες οντότητες!

»Κρύβεται εκεί στα βάθη της γης, περιμένοντας τη στιγμή που τ' αστέρια θα βρίσκονται στη *σωστή* τους θέση, τότε που οι φριχτές ορδές του θα είναι επαρκείς σε αριθμό και θα μπορεί να μολύνει ολόκληρο τον κόσμο με τη μυαρή παρουσία του και να συμβάλλει στην *επιστροφή* ακόμη πιο σιχαμερών όντων!

»Μου αφηγήθηκαν θρύλους για μυθικά αστρογέννητα πλάσματα που κατοικούσαν στη Γη εκατομμύρια χρόνια πριν από την εμφάνιση του Ανθρώπου και τα οποία επιζούσαν ακόμη σε ορισμένους σκοτεινούς τόπους όταν ο Άνθρωπος εμφανίστηκε αργότερα. Σου λέω, Πωλ», η φωνή του θείου μου έγινε πιο διαπεραστική εδώ, «*ότι υπάρχουν ακόμη και σήμερα —και μάλιστα σε τόπους που δεν τους φαντάζεσαι*! Μου μίλησαν για θυσίες στον Γιογκ-Σοθόθ και τον Γιμπ-Τστλλ που θα έκαναν το αίμα να παγώσει στις φλέβες σου και για αλλόκοτες τελετουργίες κάτω από προϊστορικούς ουρανούς πριν καν γεννηθεί ο γερο-Αίγυπτος. Έχω ακούσει για πράγματα που μπροστά τους θα φάνταζαν ανούσια τα όσα γράφουν ο Μέγας Αλβέρτος ή ο Γκρόμπερτ, ενώ θα χλώμιαζε κι ο ίδιος ο Ντε Σαντ αν τ' άκουγε».

Με την κάθε λέξη η φωνή του θείου μου γινόταν ολοένα και πιο υστερική, αλλά κάποια στιγμή κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα και μετά συνέχισε με πιο ήρεμο τόνο και αργό ρυθμό.

«Το πρώτο που σκέφτηκα όταν μετέφρασα τα κείμενα από τις πινακίδες ήταν να οργανώσω μια αποστολή. Δε σου κρύβω ότι είχα μάθει και ορισμένα άλλα πράγματα, για τα οποία θα μπορούσα να κάνω ανασκαφές κι εδώ στην Αγγλία. Θα σηκωνόταν η τρίχα σου αν μάθαινες τι κρύβεται κάτω από μερικούς από τούτους εδώ τους ειδυλλιακούς λόφους του Κότσουολντ. Αλλά μια τέτοια έρευνα θα τραβούσε σαν τις μύγες τους λεγόμενους 'ειδήμονες', αλλά και ερασιτέχνες, έτσι προτίμησα μια έ-

ρευνα στην Γκ'αρνέ. Όταν πρότεινα στον Κάυλ, τον Γκόρντον και τους άλλους την ιδέα μιας αποστολής για εκεί, θα πρέπει να υπήρξα πολύ πειστικός, γιατί όλοι ήταν φοβερά πρόθυμοι να συμμετάσχουν.

»Δεν αμφιβάλλω ότι μερικοί από αυτούς θα πίστευαν ότι κυνηγούσαμε μια χίμαιρα. Όπως σου εξήγησα, η Γκ'αρνέ ανήκει —ή τουλάχιστον ανήκε τότε— στην ίδια κατηγορία με τη Μου ή την Εφιρόθ και ορισμένοι θα πρέπει να έβλεπαν το όλο εγχείρημα κάπως σαν μια αναζήτηση για το Λυχνάρι του Αλαντίν. Παρ' όλα αυτά ήρθαν μαζί μου. Δεν τολμούσαν και να μην έρθουν, γιατί αν η Γκ'αρνέ αποδεικνυόταν *αληθινή*... θα τραβούσαν τα μαλλιά τους μετά! Σκέψου μόνο τη χαμένη δόξα... Ποτέ δε θα συγχωρούσαν τον εαυτό τους αν έχαναν την ευκαιρία. Αλλά κι εγώ δεν μπορώ να συγχωρέσω στον εαυτό μου που καταπιάστηκα μ' εκείνες τις πινακίδες· αν δεν το 'χα κάνει, όλοι τους θα ήταν ζωντανοί τώρα, ο Θεός να λυπηθεί την ψυχή τους...»

Και πάλι η φωνή του σερ Έημρυ είχε αρχίσει να σπάζει από κάποιον ασυγκράτητο φόβο και συνέχισε με σχεδόν πυρετικό ρυθμό.

«Μα το Θεό, τούτος δω ο τόπος κάνει το στομάχι μου να δένεται κόμπος! Δεν τον αντέχω άλλο. Φταίει όλο αυτό το γρασίδι και το χώμα. Με φέρνουν ανατριχίλα! Τσιμεντένιο περιβάλλον, αυτό χρειάζομαι —και όσο πιο χοντρό το μπετόν τόσο το καλύτερο... Όμως ακόμη και οι πόλεις έχουν τ' αδύνατα σημεία τους... Υπάρχουν υπόγεια μετρό και άλλα τέτοια... Πωλ, έχεις δει ποτέ το *Δυστύχημα στον Υπόγειο* του Πίκμαν; Χριστέ μου, τι φοβερός πίνακας!... Και εκείνη τη νύχτα... Εκείνη τη *νύχτα!* Αν μπορούσες να τους *δεις* να ξεχύνονται από

τους ανασκαμμένους χώρους! Αν μπορούσες να νιώσεις τις δονήσεις... Ναι! Ακόμη και αυτό το ίδιο το έδαφος σκαμπανέβαζε και σειόταν καθώς ανέβαιναν... Τους είχαμε ενοχλήσει, βλέπεις. Ή και μπορεί να νόμισαν ότι δέχονταν επίθεση και γι' αυτό ξεπετάχτηκαν... Ω Μεγαλοδύναμε! Γιατί τόση *αγριότητα;* Μόλις πριν λίγες ώρες έδινα συγχαρητήρια στον εαυτό μου που είχα βρει εκείνες τις σφαίρες! Και να που λίγο αργότερα... Να που σε λίγο...»

Η φωνή του έβγαινε τώρα λαχανιαστή και τα μάτια του, όπως και πριν, είχαν γίνει σαν γυαλένια. Η φωνή του είχε υποστεί μια παράξενη αλλαγή *χροιάς*, ενώ η προφορά του είχε γίνει λαρυγγώδης και ξενική.

«*Κε'χάιιε, Κε'χάιιε*... Η πόλη μπορεί να είναι θαμμένη, αλλά όποιος χαρακτήρισε τη Γκ'αρνέ νεκρή δεν ήξερε τι του γινόταν. *Εκείνοι ήταν ζωντανοί!* Παραμένουν ζωντανοί εδώ κι εκατομμύρια χρόνια· ίσως δεν είναι *καν δυνατό* να πεθάνουν... Και γιατί να μην είναι αθάνατοι; Μήπως δεν είναι Θεοί ή κάτι τέτοιο;... Και ανεβαίνουν τις νύχτες...»

«Θείε, σε παρακαλώ, ηρέμησε!» φώναξα.

«Μη με κοιτάζεις με αυτό το ύφος, Πωλ! Ούτε και υπάρχει λόγος να σκέφτεσαι αυτό που σκέφτεσαι... Έχουν συμβεί ακόμη πιο παράξενα πράγματα, πίστεψέ με. Ο Ουίλμαρθ του Μισκατόνικ θα μπορούσε να σου αφηγηθεί ιστορίες να σου λυθούν τα γόνατα! Δεν έχεις διαβάσει τα όσα έγραψε ο Γιόχανσεν! Χριστέ μου, *διάβασε πρώτα την αφήγηση του Γιόχανσεν και μετά μου λες!... Χάι επ φλ'ουρ*... Και εκείνος ο Ουίλμαρθ... ο γεροξεκούτης... Τι ξέρει αλλά δεν τολμά να το ομολογήσει; Τι ήταν εκείνο που βρήκαν στα Βουνά της Τρέ-

λας και μετά φρόντισαν να το κουκουλώσουν δια-κριτικά, μου λες σε παρακαλώ; Τι ξύπνησαν από τα έγκατα της γης τα μηχανήματα του Πάμποντι; *Απά-ντησέ στα ερωτήματα αυτά, αν μπορείς!* Χα, χα, χα! *Κε'χάιε, Κε'χάιε — Γκ'αρνέ ικανίκα...»*

Ο σερ Έημρυ ξεφώνιζε κανονικά τώρα, με τα μά-τια του απλανή και τα χέρια του ν' ανεμίζουν τρελά στον αέρα. Νομίζω ότι εκείνη τη στιγμή δεν έβλεπε εμένα ή το περιβάλλον, αλλά μονάχα —με τα μάτια της φαντασίας του— μια φρικαλέα επανάληψη των όσων πίστευε ότι είχαν συμβεί. Τον άρπαξα από το μπράτσο σε μια προσπάθεια να τον ηρεμήσω, αλλά μου τίναξε πέρα το χέρι, προφανώς δίχως να συνει-δητοποιεί τι έκανε.

«Ανεβαίνουν... ξεπετάγονται εκείνα τα γλοιώδη πλάσματα... Έχε γεια, Γκόρντον... Μην σκούζεις έ-τσι —τα ουρλιαχτά σου κάνουν το μυαλό μου να... Δόξα τω Θεώ που είναι μονάχα όνειρο!... Ένας ε-φιάλτης σαν τους άλλους που τόσο με βασανίζουν τώρα τελευταία... Και *είναι* όνειρο, δεν είναι; Έχε γεια, Σκοτ... κι εσύ, Κάυλ... Λέσλι...»

Ξαφνικά, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κό-χες τους, ο σερ Έημρυ στριφογύρισε κοιτάζοντας ξέφρενα ολόγυρα.

«Το έδαφος σκάζει και ανοίγεται! Είναι τόσα πολλά από δαύτα... Πέφτω... *Δεν είναι όνειρο!* Ω Θεέ μου! *ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΝΕΙΡΟ! Όχι! Μη με πλησιά-ζετε! Αγκχχ!* Το γλοιώδες άγγιγμα... Πρέπει να τρέξω, να ξεφύγω από δω!... Να τρέξω!... Μακριά από —τις φωνές;— μακριά από τους ρουφηχτούς ήχους και τις ψαλμωδίες...»

Εντελώς απρόσμενα ξέσπασε ο ίδιος σε μια ψαλμωδία και ο φοβερός *ήχος* —δίχως να πνίγεται τώρα από την απόσταση ή την ενδιάμεση χοντρή

πόρτα— θα έκανε έναν πιο λιπόψυχο ακροατή να λιποθυμήσει. Η ψαλμωδία ήταν παρόμοια μ' εκείνη που είχα ακούσει και άλλοτε τις νύχτες. Τα λόγια μπορεί να μη φαίνονται τόσο δαιμονικά στο χαρτί, για να μην πούμε και σχεδόν γελοία. Όμως το να τ' ακούς να βγαίνουν από πλάσμα της δικής μας σάρκας και του δικού μας αίματος —και με τόση αφύσικη *ευφράδεια*...

«Επ επ φλ'ουρ Γκ'αρνέ,
Γκ'αρνέ φταγκν Σουντ-Μ'ελλ χύας Νεγγ'χ».

Ενώ ο σερ Έημρυ ξεφώνιζε ψαλμωδικά αυτούς τους απίστευτους λαρυγγισμούς, τα πόδια του εί-χαν ταυτόχρονα αρχίσει να κινούνται πάνω κάτω σε μια αλλόκοτη παρωδία τρεχάλας. Αιφνίδια, ά-φησε ένα καινούριο ουρλιαχτό και με απρόσμενη σβελτάδα πέρασε μ' ένα σάλτο από δίπλα μου και έπεσε με φόρα πάνω στον τοίχο. Το τράκο ήταν γε-ρό και σωριάστηκε φαρδύς πλατύς στο πάτωμα.

Είχα αρχίσει ν' ανησυχώ ότι οι ελάχιστες πρώ-τες βοήθειες που ήμουν σε θέση να του προσφέρω δε θα ήταν αρκετές, αλλά προς μεγάλη μου ανα-κούφιση ξαναβρήκε τις αισθήσεις του λίγα λεπτά αργότερα. Με φωνή που έτρεμε ελαφρά με διαβε-βαίωσε ότι δεν είχε πάθει καμιά ζημιά, αλλ' απλώς είχε ταρακουνηθεί λίγο. Ύστερα, στηριγμένος στο μπράτσο μου, αποσύρθηκε στο δωμάτιό του.

Εκείνη τη νύχτα ανακάλυψα ότι μου ήταν σχε-δόν αδύνατο να κλείσω μάτι, έτσι έριξα γύρω μου μια κουβέρτα και την άραξα σαν σκοπός έξω από το δωμάτιο του θείου μου· ήθελα να είμαι κοντά σε περίπτωση που κάτι τάραζε τον ύπνο του. Πέρασε όμως μια ήρεμη νύχτα και, κατά παράδοξο τρόπο,

το πρωί φαινόταν ξαλαφρωμένος και η κατάστασή του είχε σαφώς βελτιωθεί.

Στη σύγχρονη ιατρική είναι από παλιά γνωστό ότι μπορεί κανείς να θεραπευτεί απ' ορισμένα ψυχικά προβλήματα φτάνει να ξαναζήσει τα γεγονότα που προκάλεσαν τη ζημιά. Δεν αποκλείεται το χτεσινοβραδινό ξέσπασμα του θείου μου να είχε επενεργήσει ακριβώς σαν μια τέτοια θεραπευτική κάθαρση —ή τουλάχιστον αυτό υπέθεσα τότε, γιατί στο μεταξύ είχα καταλήξει σε μια νέα πιθανή εξήγηση για την όλη περίεργη συμπεριφορά του. Αν υπέφερε από επαναλαμβανόμενους εφιάλτες — σκέφτηκα— ίσως να βρισκόταν στο μέσο ενός τέτοιου τη μοιραία νύχτα του σεισμού που σκότωσε τους φίλους και συναδέλφους του. Διόλου απίθανο, ξυπνώντας από τον εφιάλτη και αντικρίζοντας το κακό που είχε γίνει να του σάλεψαν λίγο τα λογικά. Και αν αυτή η θεωρία μου ήταν σωστή, θα μπορούσε να εξηγήσει και τη νέα μανία του με τη σεισμολογία.

4

Μια εβδομάδα αργότερα συνέβη κι ένα άλλο γεγονός, σαν ζοφερή υπογράμμιση της κατάστασης του σερ Έηβρυ. Ως τότε η υγεία του φαινόταν να έχει βελτιωθεί σημαντικά —έστω κι αν κατά καιρούς εξακολουθούσε να παραμιλά στο ύπνο του— και τη μέρα εκείνη είχε βγει στον κήπο «για λίγη φροντίδα».

Ήταν γύρω στα τέλη του Σεπτέμβρη, μια μέρα με αρκετή ψύχρα αλλά με υπέροχη λιακάδα και ο θείος μου είχε περάσει όλο εκείνο το πρωινό δουλεύοντας με τη τσουγκράνα και το κλαδευτήρι. Φροντίζαμε το νοικοκυριό μόνοι μας και πάνω που

είχα αρχίσει να σκέφτομαι για το μεσημεριανό φαγητό όταν συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Ένιωσα καθαρά το έδαφος να τρέμει ελαφρά κάτω από τα πόδια μου και ταυτόχρονα άκουσα ένα υπόκωφο μπουμπουνητό.

Την ώρα εκείνη ήμουν καθισμένος στο σαλόνι και την άλλη στιγμή η πόρτα προς τον κήπο άνοιξε και είδα το θείο μου να ορμά έξαλλος μέσα. Το πρόσωπό του είχε άσπρο σαν πεθαμένου ενώ τα μάτια του είχαν σχεδόν πεταχτεί έξω από τον τρόμο. Δίχως να σταματήσει καθόλου πέρασε τρεχάτος από δίπλα μου με κατεύθυνση το δωμάτιό του.

Αιφνιδιάστηκα τόσο από την αλλόφρονη όψη του που σχεδόν δεν είχα σαλέψει από την καρέκλα μου όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιο. Ήταν ακόμη φοβερά ταραγμένος και τα χέρια του έτρεμαν καθώς βούλιαζε σε μια μαλακιά πολυθρόνα δίπλα μου.

«Ήταν το έδαφος...» μουρμούρισε. «Για μια στιγμή μου φάνηκε ότι το έδαφος...» Μιλούσε μάλλον στον εαυτό του παρά σ' εμένα και ακόμη έτρεμε σύγκορμος από τα παρεπόμενα εκείνου του σοκ που είχε περάσει. Ύστερα πρόσεξε την ανησυχία στο πρόσωπό μου και προσπάθησε να ηρεμήσει. «Το έδαφος. Θα έπαιρνα όρκο ότι ένιωσα ένα τρέμουλο —αλλά έκανα λάθος. Θα πρέπει να φταίει ο τόπος. Όλες αυτές οι ανοιχτές εκτάσεις... Φοβάμαι ότι θα πρέπει να βάλω τα δυνατά μου για να ξεφύγω από δω. Υπάρχει πάρα πολύ χώμα σε τούτα τα μέρη και όχι αρκετό τσιμέντο! Τσιμεντένιο περιβάλλον, αυτό είναι που μου χρειάζεται...»

Ήμουν έτοιμος να πω ότι κι εγώ είχα νιώσει τη δόνηση, αλλά βλέποντας ότι νόμιζε πως είχε κάνει λάθος προτίμησα να κρατήσω το στόμα μου κλει-

στό. Δεν ήθελα να επιδεινώσω την κατάσταση με τα ήδη τεντωμένα νεύρα του.

Εκείνη τη νύχτα, όταν ο σερ Έημρυ είχε πέσει για ύπνο, πήγα στο γραφείο του, ένα δωμάτιο που ήξερα ότι το θεωρούσε απαγορευμένο χώρο, έστω κι αν και ποτέ δεν το είχε δηλώσει ρητά. Ήθελα να ρίξω μια ματιά στο σεισμογράφο του. Αλλά πριν κοιτάξω στη μηχανή, το βλέμμα μου έπεσε σε κάτι σκόρπια φύλλα χαρτιού στο τραπέζι δίπλα. Μια ματιά ήταν αρκετή για να καταλάβω ότι οι σελίδες ήταν γεμάτες με πρόχειρες σημειώσεις με το βαρύ γραφικό χαρακτήρα του θείου μου. Ρίχνοντας μια πιο προσεκτική ματιά ένιωσα ένα χέρι να μου σφίγγει την καρδιά· όλες οι σημειώσεις αναφέρονταν σε φαινομενικά σκόρπια και ανόμοια πράγματα — αλλά που προφανώς *συνδέονταν* μεταξύ τους— τα οποία σχετίζονταν με τις παράξενες έμμονες ιδέες του. Αργότερα οι σημειώσεις αυτές μου παραδόθηκαν προς μόνιμη φύλαξη και εδώ αντιγράφω το περιεχόμενό τους:

ΑΔΡΙΑΝΕΙΟ ΤΕΙΧΟΣ

122-128 μ.Χ. Ασβεστολιθικό Λατομείο. (Μήπως πρόκειται για το Γκν'υά των *Χειρογράφων*;;;) *Δονήσεις* του εδάφους διέκοψαν τις εργασίες και αυτός είναι ο λόγος που οι κομμένοι, βασαλτικοί ογκόλιθοι παρέμειναν στην ημιτελή τάφρο με έτοιμες τις τρύπες για τις σφήνες απόσχισης.

Γ'νυάλ-Σας (ΜΙΘΡΑΣ)

Μπορεί οι Ρωμαίοι να είχαν τις δικές τους θεότητες, αλλά *σίγουρα δεν ήταν ο Μίθρας* ο θεός στον οποίο πρόσφεραν θυσίες στο Ασβεστολιθικό Λατομείο οι οπαδοί του Κόμμοδου, του Αιμοστα-

γούς Παράφρονα! Στην ίδια ακριβώς περιοχή πενήντα χρόνια νωρίτερα είχαν ξεθάψει ένα μεγάλο ογκόλιθο με την επιφάνειά του γεμάτη επιγραφές και σκαλιστές εικόνες! Ο εκατόνταρχος Συλβάνους είχε καταστρέψει τότε τα σχέδια της πέτρας και μετά την είχε ξαναθάψει. Δεν ξέρουμε πώς πέθανε —αλλά ένας σκελετός, που από το σφραγιδόλιθό του αναγνωρίστηκε ότι ανήκε στον Συλβάνους, βρέθηκε *κάτω από το έδαφος (σε μεγάλο βάθος)* στο σημείο όπου κάποτε βρισκόταν η Ταβέρνα του Βίκους, στο Χάουζστεντς Φορτ! Φαίνεται πάντως ότι και οι οπαδοί του Κόμμοδου δεν είχαν φροντίσει να λάβουν τα μέτρα τους γιατί, σύμφωνα με τον Καρακάλλα, και ελόγου τους εξαφανίστηκαν μέσα σε μια νύχτα —*κατά τη διάρκεια ενός σεισμού!*

ΕΗΒΜΠΕΡΥ

(Μήπως πρόκειται για το νεολιθικό Α'μπυυ που αναφέρεται στις *Πινακίδες* και τα *Πνακοτικά Χειρόγραφα*;;;) Η αναφερόμενη θεωρία στο βιβλίο του Στούκλυ, *Ένας Ναός των Βρετανών Δρυίδων*, είναι εντελώς παράλογη... Οχι δα και Δρυίδες!... Αλλά ο Στούκλυ έκανε σχεδόν διάνα όταν έγραφε περί Οφιολατρείας! *Σκωληκολατρεία θα ήταν μάλλον η πιο σωστή λέξη*!

ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΑΝΤΗΣ

(9ος αιώνας) Τα μέλη της Συνόδου δεν ήξεραν τι έκαναν όταν πρόσταζαν: «Και οι *λίθοι* εκείνων οι οποίοι παρασυρμένοι από πλάνες *δαιμόνων* τελούν πράξεις λατρείας σε χαλάσματα και δάση, όπου δίνουν όρκους και εναποθέτουν *προσφορές*, ας εκριζωθούν εκ θεμελίων και ας ριφθούν σε τό-

πους όπου ποτέ οι πιστοί τους δε θα μπορέσουν να τους ξαναβρούν...» Έχω διαβάσει τόσες φορές αυτή την παράγραφο που έχει πια αποτυπωθεί στο μυαλό μου! *Ένας Θεός ξέρει ποια ήταν η τύχη των δύστυχων που αποπειράθηκαν να εφαρμόσουν τις εντολές της Συνόδου...*

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΛΙΘΩΝ

Κατά το 13ο και 14ο αιώνα η Εκκλησία επιχείρησε και αυτή ν' αφαιρέσει ορισμένες πέτρες από το Έηβμπερυ εξαιτίας των *τοπικών προλήψεων* που έκαναν τους χωρικούς της περιοχής να συμμετέχουν σε *ειδωλολατρικές πράξεις και μαγικές τελετές* γύρω τους! Πραγματικά ορισμένες από τις πέτρες αυτές *όντως* καταστράφηκαν —με φωτιά και βρέξιμο— «εξαιτίας των *εικόνων* που έφεραν στην επιφάνειά τους».

ΣΧΕΤΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

1920-25. Γιατί κατέβαλαν τόση προσπάθεια να θάψουν μια από τις μεγάλες πέτρες; Μια *δόνηση του εδάφους* έκανε την πέτρα να μετατοπιστεί και να παγιδέψει έναν εργάτη. *Δε φαίνεται να έγινε καμιά προσπάθεια να απελευθερώσουν το θύμα από κάτω...* Το «ατύχημα» συνέβη γύρω στο σούρουπο και δυο άλλοι άντρες *πέθαναν από τρόμο!* Γιατί οι άλλοι εργάτες εγκατέλειψαν πανικόβλητοι την περιοχή; Και ποιο ήταν το τιτάνιο *πλάσμα* που ένας από αυτούς πρόλαβε να δει να χάνεται έρποντας προς *τα βάθη του εδάφους*; Λέγεται ότι το πλάσμα άφησε κάποια αποκρουστική *μυρωδιά* πίσω του... *Εκ της ΟΣΜΗΣ θα τους γνωρίσετε...* Ξεστρατισμένος κάποιας άλλης φωλιάς από αυτούς τους απέθαντους δαίμονες;

Ο ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ

Γιατί έκαναν θρύψαλα το μεγάλο οβελίσκο του Στούκλυ; Τα κομμάτια θάφτηκαν στις αρχές του 18ου αιώνα, αλλά στα 1833 ο Χένρυ Μπράουν βρήκε ίχνη από καμένα θυσιάσματα στην ίδια τοποθεσία... Και εκεί κοντά, στο Λόφο του Σίλμπερυ... Θεέ μου! *Τι ύψωμα του διαβόλου κι αυτό!* Υπάρχουν μερικά πράγματα, ακόμη κι ανάμεσα σ' αυτά τα φριχτά που συμβαίνουν, που δεν τολμά ούτε να τα συλλογίζεται κανείς —και για όσο θα διατηρώ ακόμη τα λογικά μου ο Λόφος του Σίλμπερυ θα παραμένει ένα από αυτά!

ΑΜΕΡΙΚΗ:ΙΝΣΜΟΥΘ

1928. Τι συνέβη πραγματικά εκεί και γιατί οι ομοσπονδιακές αρχές έριξαν βόμβες βυθού πέρα από την Ξέρα του Διαβόλου στις ακτές του Ατλαντικού μόλις έξω από τ' ανοιχτά του Ίνσμουθ; Γιατί εξορίστηκαν οι μισοί από τους κάτοικους του; Ποια ήταν η σχέση τους με την Πολυνησία και τι βρίσκεται θαμμένο στους τόπους *κάτω από τη θάλασσα;*

Ο ΠΕΡΠΑΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

(Γνωστός και σαν Θανατερός Περπατητής, Ίθακουα, Ουέντιγκο κτλ...) Ακόμη μια φρικαλέα οντότητα — αν και διαφορετικού τύπου!. Και είναι εντυπωσιακά τα σχετικά *στοιχεία*! Φήμες για *ανθρωποθυσίες* στη Μανιτόμπα. Απίστευτες συμβάντα γύρω από την *Υπόθεση Νόρρις*! Ο Σπένσερ του Πανεπιστημίου του Κεμπέκ κυριολεκτικά *επιβεβαίωσε* την εγκυρότητα αυτής της ιστορίας... Και στο...

Αλλά ως εκεί έφταναν οι σημειώσεις και όταν τις πρωτοδιάβασα χάρηκα που δεν συνέχιζαν πιο πέ-

ρα. Ήταν πια φως φανάρι ότι ο θείος μου δεν ήταν διόλου στα καλά του. Βέβαια, δεν αποκλείεται όλα αυτά να τα είχε γράψει *πριν* από τη φαινομενική του βελτίωση, οπότε η τωρινή κατάστασή του μπορεί να μην ήταν τόσο σοβαρή όσο έδειχνε.

Αφού άφησα τις σημειώσεις ακριβώς όπως τις είχα βρει, έστρεψα την προσοχή μου στο σεισμογράφο. Η γραμμή της γραφίδας στο χαρτί ήταν εντελως ίσια και ομαλή και όταν έβγαλα το ρολό του χαρτιού και εξέτασα το διάγραμμα διαπίστωσα ότι εδώ και δώδεκα μέρες έδειχνε μια σχεδόν αφύσικη σεισμική ηρεμία. Όπως είπα, υπήρχε ένας σαφής παραλληλισμός ανάμεσα στις ενδείξεις της συσκευής και την ψυχική κατάσταση του θείου μου και τούτη η ένδειξη της ηρεμίας του φλοιού της Γης ήταν αναμφίβολα ο λόγος για τη αντίστοιχη πρόσφατη ευδιαθεσία του σερ Έημρυ.

Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο πιο παράξενο... Ειλικρινά με είχε ξαφνιάσει αυτή η ένδειξη σεισμικής ηρεμίας, γιατί ήμουν σίγουρος ότι είχα νιώσει μια δόνηση —όχι μόνον αυτό, αλλά και είχα *ακούσει* ένα συνοδευτικό υπόκωφο μπουμπουνητό. Μου φαινόταν μάλλον απίθανο ότι θα μπορούσαμε ο σερ Έημρυ κι εγώ να έχουμε ταυτόχρονα την ίδια ψευδαίσθηση.

Επέστρεψα πάλι το ρολό του χαρτιού στη θέση του, αλλά καθώς έκανα να βγω από το δωμάτιο πρόσεξα κάτι που είχε περάσει απαρατήρητο από το θείο μου. Ήταν μια μικρή μπρούντζινη βίδα πεσμένη στο πάτωμα. Για μια ακόμη φορά έβγαλα το ρολό του χαρτιού και τότε είδα την τρύπα! Την είχα προσέξει και πριν, αλλά δεν της είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία. Τώρα καταλάβαινα ότι από εκεί είχε πέσει η βίδα. Δεν έχω ιδέα από μηχανήματα και δε

θα μπορούσα να πω τι ρόλο έπαιζε η μικρή βίδα στην όλη λειτουργία της συσκευής, αλλά την έσφιξα στην τρύπα της και τοποθέτησα πάλι το χαρτί στη θέση του.

Στάθηκα εκεί για μια στιγμή για να δω αν όλα δούλευαν σωστά. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν παρατήρησα τίποτα το ιδιαίτερο. Ήταν τ' αυτιά μου που αυτά πρώτα έπιασαν την αλλαγή. Προηγουμένως η συσκευή έβγαζε ένα σιγανό, ρολογίσιο βουητό κι ένα σταθερό, εκνευριστικό θόρυβο σαν κάτι να ξυνόταν. Το βουητό εξακολουθούσε ν' ακούγεται κανονικά, αλλά τώρα, αντί για το μεταλλικό ξύσιμο, το θρόισμα ενός σπασμωδικού γρατζουνίσματος σε χαρτί τράβηξε σαν μαγνήτης τα μάτια μου στη γραφίδα.

Φαίνεται ότι τελικά εκείνη η μικρή βίδα έπαιζε ζωτικό ρόλο στη συσκευή. Δεν ήταν περίεργο που η δόνηση την οποία είχαμε νιώσει εκείνο το απόγευμα και που τόσο είχε ταράξει το θείο μου, δεν είχε καταγραφεί από το μηχάνημα. *Η συσκευή λειτουργούσε ελαττωματικά τότε —κάτι που δε συνέβαινε τώρα... Μπορούσα να δω καθαρά ότι κάθε λίγα λεπτά το έδαφος κλονιζόταν από δονήσεις. Δεν ήταν τόσο ισχυρές για να τις νιώθω ο ίδιος, αλλά σίγουρα ήταν αρκετά έντονες για να κάνουν τη γραφίδα να σχεδιάζει τρελά ζιγκ-ζαγκ πάνω στην κινούμενη επιφάνεια του χαρτιού...*

Όταν τελικά έπεσα για ύπνο εκείνο το βράδυ αισθανόμουν πολύ πιο ταραγμένος από το ίδιο το έδαφος. Και ωστόσο δεν μπορούσα να καταλάβω τους λόγους αυτής της νευρικότητας. Γιατί να νιώθω τόσο ανήσυχος από την ανακάλυψή μου; Σύμφωνοι, ήξερα ότι η —σωστή;— επαναλειτουργία

της μηχανής θα επηρέαζε μάλλον αρνητικά την ψυχική κατάσταση του θείου μου και μπορεί να γίνόταν αιτία για μια ακόμη από εκείνες τις «κρίσεις» του, αλλά ήταν αυτό το μόνο που μ' έκανε τόσο ανήσυχο;

Όσο το σκεφτόμουν τόσο δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι μια οποιαδήποτε περιοχή της χώρας θα μπορούσε να παρουσιάσει στα καλά καθούμενα τόσο ασυνήθιστη αύξηση της σεισμικής δραστηριότητας. Τελικά κατέληξα στο συμπέρασμα ότι η συσκευή ήταν είτε ελαττωματική είτε υπερβολικά ευαίσθητη. Έτσι αφέθηκα να με πάρει ο ύπνος καθησυχάζοντας τον εαυτό μου με τη σκέψη ότι η ισχυρή δόνηση που είχαμε νιώσει νωρίτερα θα ήταν μάλλον συμπτωματική και άσχετη με τη φοβία του θείου μου.

Ωστόσο, λίγο πριν βυθιστώ στον ύπνο, μου φάνηκε σαν ο ίδιος ο αέρας να ήταν φορτισμένος με κάποια παράξενη ένταση ενώ η ελαφριά αύρα που νωρίτερα ανάδευε τα φύλλα είχε κοπάσει εντελώς, αφήνοντας πίσω της μια απόλυτη σιγή. Και σ' όλη τη διάρκεια της νύχτας ενώ κοιμόμουν στη νεκρική εκείνη σιγαλιά, είχα την εντύπωση ότι το έδαφος δεν έπαψε να τρέμει κάτω από το κρεβάτι μου...

5

Το άλλο πρωί σηκώθηκα νωρίς. Είχαν αρχίσει να μου τελειώνουν τα χαρτιά γραφομηχανής και αποφάσισα να πεταχτώ με το πρωινό λεωφορείο ως το Ράντκαρ για να κάνω νέες προμήθειες. Αναχώρησα πριν ξυπνήσει ο σερ Έημρυ και σ' όλη τη διαδρομή στο μυαλό μου στροβιλίζονταν τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας. Τελικά σκέφτηκα ότι με

την ευκαιρία που θα ήμουν στην πόλη καλό θα ήταν να κάνω και κάποιες έρευνες.

Στο Ράντκαρ, αφού τσίμπησα κάτι πρόχειρο, επισκέφτηκα τα γραφεία της *Ράντκαρ Ρεκόρντερ*. Εκεί κάποιος Μακίννεν, συντάκτης της εφημερίδας, εφάνηκε ιδιαίτερα εξυπηρετικός μαζί μου και θυσίασε κάμποση από την ώρα του κάνοντας ένα σωρό τηλεφωνήματα για χάρη μου. Έτσι πληροφορήθηκα ότι κατά το μεγαλύτερο μέρος της χρονιάς δεν είχε καταγραφεί καμιά σημαντική σεισμική δόνηση στην Αγγλία, κάτι που προφανώς ήμουν διατεθειμένος να το αμφισβητήσω αν στο μεταξύ δεν κατέφταναν και κάποιες νεότερες πληροφορίες. Ναι, τελικά *είχαν* σημειωθεί μερικές *ελαφρές* δονήσεις σε διάφορα μέρη, από το Γκουλ, λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα (και μάλιστα στις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες) ως το Τέντερντεν του Ντόβερ. Εξάλλου είχε καταγραφεί και μια πολύ ασήμαντη δόνηση στο Ράμσυ του Χάντιγκτονσερ.

Ευχαρίστησα θερμά τον Μακίννεν για τη βοήθειά του και ήμουν έτοιμος ν' αναχωρήσω όταν —σαν ύστερη σκέψη της στιγμής— με ρώτησε αν θα μ' ενδιέφερε να ρίξω μια ματιά και στο σχετικό διεθνές αρχείο της εφημερίδας. Δέχτηκα μετά χαράς και ο δημοσιογράφος με άφησε να μελετήσω με την ησυχία μου το μεγάλο φάκελο από τις διεθνείς ανταποκρίσεις. Βέβαια, οι περισσότερες μου ήταν εντελώς άχρηστες, αλλά δε χρειάστηκε πολλή ώρα για να εντοπίσω εκείνες που μ' ενδιέφεραν.

Στην αρχή δυσκολεύτηκα να πιστέψω αυτό που με διαβεβαίωναν τα ίδια μου τα μάτια. Διάβασα ότι τον Αύγουστο είχαν σημειωθεί σεισμοί στο Αιν της Γαλλίας, αρκετά δυνατοί για να γκρεμιστούν κάνα δυο σπίτια και να τραυματιστούν μερικοί άνθρω-

ποι. Είχε παρατηρηθεί ότι αυτές οι δονήσεις παρουσίαζαν κάποια κοινά σημεία μ' εκείνες που είχαν σημειωθεί λίγες εβδομάδες νωρίτερα στο Αζέν: φαίνονταν να οφείλονται μάλλον σε κάποια *καθίζηση του εδάφους* παρά σε αληθινά σεισμικά αίτια. Εξάλλου, στις αρχές Ιουλίου είχαν σημειωθεί και άλλες τέτοιες δονήσεις στην Καλαχόρρα, την Τσιντσόν και τη Ρόντα στην Ισπανία.

Η πορεία όλων αυτών των δονήσεων ακολουθούσε μια ευθεία γραμμή, ίσια σαν βέλος, και περνούσε πάνω —ή μάλλον *κάτω*— από τα Στενά του Γιβραλτάρ προς το Χαουέν του Ισπανικού Μαρόκου, όπου όλα τα σπίτια ενός δρόμου είχαν καταρρεύσει. Και προχωρούσε ακόμη πιο πέρα, στο... Αλλά είχα δει παραπάνω από αρκετά. Δεν είχα το κουράγιο να το ερευνήσω άλλο· δεν ήθελα να ξέρω — ούτε καν σε γενικές γραμμές— πού έπεφτε η τοποθεσία της νεκρής Γκ'αρνέ...

Ναι, είχα δει παραπάνω από αρκετά, τόσα ώστε να ξεχάσω τον αρχικό μου σκοπό. Το γράψιμο του βιβλίου μου μπορούσε να περιμένει, γιατί τώρα είχα πιο σπουδαία πράγματα να κάνω.

Ο επόμενος σταθμός μου ήταν στη δημοτική βιβλιοθήκη. Εκεί κατέβασα από το ράφι έναν *Παγκόσμιο Άτλαντα* του Νίκελτζον και τον άνοιξα στη σελίδα με το μεγάλο αναδιπλούμενο χάρτη των Βρετανικών Νήσων. Κατέχω αρκετές γνώσεις βρετανικής γεωγραφίας και ήδη είχα προσέξει κάτι περίεργο σχετικά με τους φαινομενικά άσχετους τόπους όπου είχαν σημειωθεί εκείνες οι μικροδονήσεις. Και δεν έκανα λάθος. Χρησιμοποιώντας ένα δεύτερο βιβλίο σαν χάρακα, ευθυγράμισσα το Γκουλ στο Γιόρκσερ με το Τέντερντεν στη νότια ακτή και είδα, μ' ένα δυσάρεστο ρίγος, ότι η γραμμή

περνούσε πολύ κοντά, αν όχι και μέσα από το Ράμσυ του Χάντιγκτονσερ. Με τρόμο και περιέργεια επέκτεινα τη γραμμή προς το βορρά και, με ξαφνικά πυρετικά μάτια, είδα ότι περνούσε σε απόσταση το *πολύ ενός χιλιομέτρου* από το εξοχικό του θείου *μου στα ρεικοτόπια!*

Γύρισα τις σελίδες με μουδιασμένα, απρόθυμα δάχτυλα ώσπου έφτασα στο χάρτη της Γαλλίας. Εκεί δίστασα για μια στιγμή — ύστερα συνέχισα, βρίσκοντας την Ισπανία και τελικά την Αφρική. Για κάμποση ώρα έμεινα ασάλευτος εκεί, σχεδόν παράλυτος από το σοκ, γυρίζοντας μονάχα πότε πότε κάποια σελίδα και ελέγχοντας μηχανικά ονόματα και τοποθεσίες... Όταν τελικά αναχώρησα από τη βιβλιοθήκη, στο μυαλό μου επικρατούσε αληθινό χάος ενώ ένιωθα να χαϊδεύουν τη ραχοκοκαλιά μου τα παγερά δάχτυλα κάποιου αβυσσαλέου τρόμου που φαινόταν ν' αναβλύζει από τις ίδιες τις πηγές του χρόνου. Το ως τώρα υγιέστατο νευρικό μου σύστημα είχε κιόλας αρχίσει να καταρρέει...

Κατά τη διάρκεια της επιστροφής με το βραδινό λεωφορείο, στο δρόμο μέσα από τα ερημικά ρεικοτόπια, το βουητό της μηχανής με νανούρισε και έτσι μισογλαρωμένος όπως ήμουν, θυμήθηκα κάτι που είχε αναφέρει ο σερ Έημρυ —κάτι που είχε μουρμουρίσει μεγαλόφωνα ενώ κοιμόταν και, υποθέτω, ονειρευόταν. Είχε πει τότε:

«Δε συμπαθούν το νερό... η Αγγλία είναι ασφαλής... είναι αναγκασμένοι να πάνε πολύ βαθιά...»

Η θύμηση εκείνων των λέξεων ήταν σαν ένα χαστούκι που έδιωξε απότομα τη νύστα μου και με γέμισε με μια ακόμη παγερή αγωνία που απλώθηκε ως και τα τρίσβαθα της ψυχής μου. Και δεν ήταν λαθεμένα αυτά τα φριχτά προαισθήματα, γιατί το

θέαμα που με περίμενε στο γυρισμό ήταν το τελειωτικό χτύπημα που έκανε συντρίμμια το νευρικό μου σύστημα...

Μόλις το λεωφορείο πήρε την τελευταία δεντροφυτευμένη στροφή που έκρυβε την αγροικία του θείου μου από το δρόμο, *είδα!*

Ολόκληρο το σπίτι είχε καταρρεύσει. Αληθινά, μου ήταν αδύνατο να το αποδεχτώ σαν γεγονός. Παρά τα όσα ήξερα, παρά τις ολοένα και περισσότερες αποκαλυπτικές ενδείξεις που είχαν έρθει στον φως, ήταν πάρα πολύ για να το δεχτεί το βασανισμένο μου μυαλό.

Κατέβηκα από το λεωφορείο και περίμενα μέχρι ν' απομακρυνθεί αργά, κάνοντας ελιγμούς ανάμεσα από τα σταματημένα περιπολικά της αστυνομίας, πριν βρω τη δύναμη να διασχίσω το δρόμο. Κάποιοι είχαν ρίξει το φράχτη του σπιτιού για να περάσει ένα ασθενοφόρο που τώρα ήταν σταματημένο στο αλλόκοτα *γερτό* έδαφος του κήπου. Ήδη είχαν στηθεί προβολείς, γιατί είχε σχεδόν νυχτώσει στο μεταξύ και οι άντρες μιας ομάδας διάσωσης έψαχναν γοργά και διεξοδικά στ' απίστευτα χαλάσματα.

Ενώ στεκόμουν εκεί σαν απολιθωμένος, με πλησίασε ένας αστυνομικός. Εξήγησα τραυλίζοντας ποιος ήμουν και σε λίγο μάθαινα τι ακριβώς είχε συμβεί.

Ένας περαστικός οδηγός είχε κυριολεκτικά δει με τα μάτια του το σπίτι να καταρρέει, ενώ οι σχετικές δονήσεις είχε γίνει αισθητές ως το γειτονικό Μαρσκ. Ο οδηγός είχε καταλάβει ότι από μόνος του δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα και έτσι είχε αμέσως πατήσει γκάζι για το Μαρσκ, όπου και είχε αναφέρει το γεγονός. Σύμφωνα με τα λεγόμενά

του, το σπίτι είχε πέσει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Η αστυνομία και το ασθενοφόρο είχαν φτάσει μέσα σε λίγα λεπτά και είχαν αρχίσει αμέσως την επιχείρηση διάσωσης.

Μέχρι στιγμής επικρατούσε η εντύπωση ότι ο θείος μου δε βρισκόταν στο σπίτι όταν έγινε η κατάρρευση, επειδή κανένα ίχνος του δεν είχε βρεθεί ως τώρα. Μια παράξενη, αναγουλιαστική μυρωδιά πλανιόταν αρχικά στο χώρο της καταστροφής, αλλά είχε διαλυθεί λίγο μετά την έναρξη της επιχείρησης. Οι άντρες της ομάδας διάσωσης είχαν κιόλας ερευνήσει το πάτωμα σε όλα τα δωμάτια εκτός από το γραφείο και όση ώρα μ' ενημέρωνε ο αστυνομικός συνέχιζαν να βγάζουν με γοργό ρυθμό και άλλα χαλάσματα.

Ξαφνικά οι φωνές όλων σταμάτησαν απότομα. Είδα ότι οι άντρες που δούλευαν στα χαλάσματα είχαν σταματήσει και κοίταζαν κάπου χαμηλά. Η καρδιά μου έκανε ένα άγριο σάλτο στο στήθος μου και αμέσως μετά όρμησα σκοντάφτοντας μέσα από τα συντρίμμια αγια να δω τι είχαν βρει.

Εκεί, στο σημείο όπου πρώτα βρισκόταν το πάτωμα του γραφείου, αντίκρισα αυτό ακριβώς που φοβόμουν — κάτι που σχεδόν το περίμενα. Ήταν απλώς μια τρύπα. Μια μεγάλη *τρύπα* που έχασκε εκεί στο πάτωμα — αλλά κρίνοντας από τον τρόπο που τα σανίδια του δαπέδου ήταν τσακισμένα και τιναγμένα ολόγυρα, το έδαφος δεν είχε βουλιάξει, αλλ' αντίθετα φαινόταν να είχε σπρωχτεί από *κάτω προς τα πάνω*...

6

Έκτοτε κανείς ποτέ δεν είδε ξανά τον σερ Έημ-

ρυ Γουέντυ-Σμιθ ούτε έμαθε τίποτα για την τύχη του. Μόλο που επίσημα αναφέρεται ως *αγνοούμενος*, εγώ ξέρω ότι στην πραγματικότητα είναι νεκρός. Έφυγε για κόσμους πανάρχαιου μυστηρίου και το μόνο που εύχομαι και ελπίζω είναι η ψυχή του να περιπλανιέται από τη *δική* μας μεριά της πύλης. Γιατί στην άγνοιά μας αδικήσαμε πολύ τον σερ Έημρυ —εγώ και όλοι οι άλλοι που τον θεωρούσαμε τρελό. Όλες εκείνες τις παραξενιές του —τις καταλαβαίνω απόλυτα τώρα! Αλλά αυτή η κατανόηση άργησε να έρθει και τώρα θα την πληρώσω πολύ ακριβά.

Όχι, δεν ήταν τρελός. ο θείος μου έκανε τα όσα έκανε παρακινημένος από το ένστικτο της επιβίωσης. Έστω κι αν όλες οι προφυλάξεις του αποδείχτηκαν μάταιες, ήταν ο φόβος ενός ακατονόμαστου κακού και όχι η τρέλα εκείνο που υπαγόρευε τις πράξεις του.

Αλλά το πιο φοβερό μένει ακόμη να έρθει. Βλέπετε, κι εμένα τον ίδιο με περιμένει μια παρόμοια μοίρα. Το ξέρω, γιατί ό,τι κι αν κάνω, οι δονήσεις με καταδιώκουν. Μήπως είναι κάτι που υπάρχει μονάχα στη φαντασία μου; Όχι! Το μυαλό μου δεν έχει κανένα πρόβλημα. Μπορεί τα νεύρα μου να έχουν σπάσει, αλλά το μυαλό μου παραμένει υγιέστατο. Το θέμα είναι ότι *ξέρω* πάρα πολλά! Ήδη *εκείνοι* με έχουν επισκεφτεί στα όνειρά μου, όπως πιστεύω ότι έκαναν και με το θείο μου, και τα όσα θα διάβασαν στο μυαλό μου τους ενημέρωσαν για τον κίνδυνο που διατρέχουν. Δε θα ρισκάρουν να με αφήσουν να ζήσω και να ερευνήσω, γιατί κάτι τέτοιο θα μπορούσε να οδηγήσει μια μέρα στην ανακάλυψη της παρουσίας τους από τον άνθρωπο *—ενώ θα είναι ακόμη ανέτοιμοι για κάτι τέτοιο...*

Χριστέ μου! Γιατί δεν απαντά στα τηλεγραφήματά μου εκείνος ο γερο-ηλίθιος από το Μισκατόνικ, ο Ουίλμαρθ; Κάποια ελπίδα σωτηρίας θα πρέπει να υπάρχει! Ακόμη και τούτη τη στιγμή *σκάβουν* —εκείνοι οι κάτοικοι του σκοταδιού...

Αλλά όχι! Δε βγαίνει τίποτα έτσι. Πρέπει να συγκεντρώσω το κουράγιο μου και να τελειώσω τούτη την αφήγηση. Μπορεί να μη μου δόθηκε ο χρόνος να πω στις αρχές την αλήθεια, αλλά ακόμη και αν το έκανα ξέρω καλά ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα. «Υπάρχει κάποιο κληρονομικό κουσούρι στους Γουέντυ-Σμιθ», θα έλεγαν. Αλλά τούτο το κείμενο που δακτυλογραφώ θ' εξηγήσει τα πάντα για λογαριασμό μου και ταυτόχρονα θ' αποτελέσει και μια προειδοποίηση για άλλους. Όταν δουν ότι —ο *χαμός* μου— ήταν τόσο παρόμοιος μ' εκείνον του σερ Έημρυ, ίσως το γεγονός να κεντρίσει την περιέργεια μερικών. Και με τούτο το κείμενο σαν οδηγό τους μπορεί κάποιοι να ψάξουν, να βρουν και να εξολοθρεύσουν αυτή την πανάρχαιη κατάρα που μαστίζει τη Γη πριν τους καταστρέψει εκείνη...

Λίγες μέρες μετά την κατάρρευση της αγροικίας εγκαταστάθηκα σε τούτο το σπίτι, στα προάστια του Μαρσκ, έτσι ώστε να είμαι κοντά σε περίπτωση που ξαναγύριζε ο θείος μου —όχι ότι είχα καμιά ελπίδα γι' αυτό. Αλλά τώρα είναι κάποια άλλη, φοβερή δύναμη που με κρατά καθηλωμένο εδώ. Κυριολεκτικά *δεν μπορώ* να φύγω... Στην αρχή η δύναμή τους δεν ήταν τόσο ακατανίκητη, αλλά τώρα... τώρα δεν έχω καν τη δύναμη να σηκωθώ από τούτη την καρέκλα και μαντεύω ότι το τέλος μου πλησιάζει γοργά. Είμαι κολλημένος σε τούτο το κάθισμα σαν να έχω ριζώσει εδώ και το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να χτυπώ τα πλήκτρα της γρα-

Αλλά πρέπει... πρέπει...
φομηχανής! Αλλά πρέπει... πρέπει...

Οι δονήσεις του εδάφους είναι πολύ πιο αισθητές τώρα. Και εκείνη η καταραμένη, κοροϊδευτική γραφίδα της συσκευής —χοροπηδά σαν τρελή πάνω στο χαρτί...

Δεν είχα εγκατασταθεί εδώ για παραπάνω από δυο μέρες όταν η αστυνομία μου παρέδωσε ένα βρόμικο και λασπωμένο φάκελο. Είχε βρεθεί στα χαλάσματα της αγροικίας —κοντά στο χείλος εκείνης της περίεργης τρύπας— και απευθυνόταν σ' εμένα. Μέσα περιείχε τις σημειώσεις που ανέφερα προηγουμένως καθώς και ένα γράμμα από τον σερ Έημρυ· αν κρίνουμε από το φοβερό τρόπο που τελειώνει, θα πρέπει η φρίκη να τον βρήκε τη στιγμή που έγραφε...

Τώρα που το συλλογίζομαι, δεν είναι διόλου περίεργο που ο φάκελος επέζησε της καταστροφής. *Εκείνοι·* δε θα μπορούσαν να ξέρουν τι ακριβώς ήταν και έτσι δε θα ενδιαφέρθηκαν να τον καταστρέψουν. *Τίποτα* στο σπίτι δεν πειράχτηκε σκόπιμα — δηλαδή, τίποτα το *άψυχο*— και απ' όσο μπόρεσα να διαπιστώσω το μόνο που είχε χαθεί ήταν εκείνες οι τρομερές σφαίρες, *ή ό,τι είχε απομείνει από αυτές...*

Αλλά πρέπει να συντομεύω τούτη την αφήγηση... δεν υπάρχει πια καμιά ελπίδα σωτηρίας και οι δονήσεις γίνονται ολοένα πιο έντονες και πιο συχνές... Όχι! Δε θα προλάβω. Δεν έχω το χρόνο να πω όλα όσα ήθελα να πω... Οι δονήσεις είναι πολύ σφοδρές τώρα... Πο λύ ισχυ ρ ές... Δυ σ κ ολεύ ουν δα κτυ λ ο γ ρ άφηση η... Τελ ει ώνω αφή γ η ση με μόν ο δ υνα τό τρό π ο, καρ φ ι τσώνο ν τας γ ράμμα σ ερ Έημρ υ σε τού το το χα ρ τί... τώρα...

Αγαπητέ Πωλ,

Με την ελπίδα ότι αυτό το γράμμα θα φτάσει κάποτε στα χέρια σου, υπάρχουν μερικά πράγματα που πρέπει να σου ζητήσω να κάνεις αν επιθυμείς το καλό και η λογική να επικρατήσουν στον κόσμο μας. Πρέπει με κάθε θυσία αυτά που αναφέρω να διερευνηθούν και ν' αντιμετωπιστούν δεόντως — *αν και το πώς μπορεί να γίνει αυτό, ειλικρινά δεν ξέρω.*

Για χάρη της ίδιας της ψυχικής μου γαλήνης επιχείρησα να ξεχάσω τα όσα είχαν συμβεί στην Γκ'αρνέ. Αλλά ήταν λάθος μου που προσπάθησα να τα κρύψω. Ήδη τούτη τη στιγμή που σου γράφω υπάρχουν άνθρωποι που κάνουν ανασκαφές σε παράξενους, απαγορευμένους τόπους και ποιος ξέρει τι μπορεί να φέρουν έτσι στο φως; Το σίγουρο είναι ότι όλες εκείνες οι φρικαλέες οντότητες πρέπει να κυνηγηθούν και να ξεριζωθούν —αλλά αυτό δεν είναι δουλειά για άπειρους ερασιτέχνες. Είναι κάτι που πρέπει να γίνει από ανθρώπους προετοιμασμένους για ν' αντιμετωπίσουν ό,τι πιο αποτρόπαιο υπάρχει στη φύση, την ίδια την κοσμική φρίκη... Ανθρώπους γερά οπλισμένους. Ίσως τα φλογοβόλα να είναι κατάλληλα γι' αυτή τη δουλειά...

Οπωσδήποτε θα χρειαστούν επιστημονικές γνώσεις στις τέχνες του πολέμου... Θα μπορούσαν να επινοηθούν συσκευές εντοπισμού του εχθρού... Εννοώ εξειδικευμένα σεισμολογικά όργανα... Αν είχα το χρόνο θα ετοίμαζα ένα σχετικό φάκελο, λεπτομερή και διεξοδικό, αλλά τώρα είναι πια αργά. Φοβάμαι ότι εκείνοι που θα θελήσουν στο μέλλον να κυνηγήσουν αυτούς τους εφιάλτες, θα πρέπει ν' αρκεστούν σε τούτο το κείμενο σαν το μοναδικό οδηγό τους. Βλέπεις, *τώρα ξέρω πέρα από κάθε*

αμφιβολία ότι έρχονται για μένα! Και δεν υπάρχει τίποτα που να μπορώ να κάνω για να το αποτρέψω.

Στην αρχή ακόμη κι εγώ, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι, πίστευα ότι μάλλον μου είχε λασκάρει κάποια βίδα. Αρνιόμουν να παραδεχτώ, ακόμη και στον εαυτό μου, ότι τα όσα είχα *δει* να συμβαίνουν είχαν συμβεί στ' αλήθεια! Το να παραδεχόμουν κάτι *τέτοιο* θα ήταν σαν ν' άνοιγα διάπλατα την πόρτα στην ίδια την παραφροσύνη! Αλλά είναι αλήθεια, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό... Είναι κάτι που συνέβη —και θα συμβεί και πάλι κάποτε!

Ένας Θεός ξέρει τι έπαθε ο σεισμογράφος μου, αλλά γεγονός είναι ότι αυτό το καταραμένο μηχάνημα με πρόδωσε με το χειρότερο δυνατό τρόπο! Δε λέω, *εκείνοι* σίγουρα θα με ξεπάστρευαν αργά ή γρήγορα, αλλά τουλάχιστον μπορεί να προλάβαινα να ετοιμάσω μια αναλυτική έκθεση... Σου ζητώ να βάλεις το μυαλό σου να δουλέψει, Πωλ... Σκέψου μονάχα τι συνέβη στο σπίτι μου... Μην απορείς που μιλώ σαν να *έγινε ήδη*· το ξέρω ότι *έτσι θα γίνει!* Ναι, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό.

Είναι ο Σουντ-Μ'ελλ που έρχεται για να πάρει πίσω τις σφαίρες του!

Πωλ, συλλογίσου τον τρόπο του θανάτου μου —και αν διαβάζεις τώρα αυτές τις γραμμές τότε έχω ήδη πεθάνει ή εξαφανιστεί, που τελικά είναι ένα και το αυτό. Σε ικετεύω, διάβασε προσεκτικά τις σημειώσεις που εσωκλείω στο φάκελο. Δεν έχω το χρόνο να σου εξηγήσω περισσότερα, αλλά πιστεύω ότι αυτές οι παλιές σημειώσεις θα σε βοηθήσουν να καταλάβεις αρκετά. Αν διαθέτεις έστω και το μισό από το ερευνητικό μυαλό που πιστεύω ότι έχεις, σίγουρα θα διακρίνεις ότι πίσω απ' όλα αυτά κρύβεται ένα απερίγραπτο είδος φρίκης που — το

επαναλαμβάνω— ολόκληρος ο κόσμος πρέπει έγκαιρα να *πειστεί* για την ύπαρξή του...

Το έδαφος τρέμει για τα καλά τώρα αλλά, ξέροντας ότι έρχεται το τέλος, παραμένω γαλήνιος παρά τον τρόμο που με διακατέχει... Όχι πως ελπίζω η τωρινή μου ψυχραιμία να κρατήσει για πολύ... Νομίζω ότι ώσπου να έρθουν *εκείνοι* να με πάρουν, το μυαλό μου θα έχει πια τσακίσει εντελώς. Το βλέπω κιόλας με τη φαντασία μου... το πάτωμα ν' ανοίγει, σαν να σκάζει από υπόγεια έκρηξη, για να περάσουν *εκείνοι*. Θεέ μου! Μονάχα που το σκέφτομαι νιώθω τα λογικά μου να κλονίζονται... Ο αέρας θα γεμίσει από εκείνη την απαίσια *μυρωδιά* τους ενώ θ' ακούγεται κάτι σαν *ψαλμωδία* και θα γίνει αισθητός ένας ήχος σαν τιτάνιο *σούρσιμο* και... και μετά...

Ανήμπορος να ξεφύγω, τους περιμένω να έρθουν... Είμαι αιχμάλωτος της ίδιας υπνωτικής δύναμης που αφάνισε τους συντρόφους μου στην Γκ'αρνέ. Τι αποτρόπαιες αναμνήσεις! Ξύπνησα τότε ίσα για να προλάβω να δω τους φίλους μου να χάνουν το αίμα της ζωής τους, ρουφηγμένο ως και την τελευταία σταγόνα από σκουληκοειδή, βρικολακίσια *όντα* που τα είχαν ξεράσει οι ίδιοι οι οχετοί του χρόνου! Θεοί άλλων διαστάσεων...

Και τότε ήμουν υπνωτισμένος από την ίδια τρομερή δύναμη, ανίκανος να σαλέψω για να βοηθήσω τους φίλους μου ή έστω καν για να σώσω τον εαυτό μου! Όμως σαν από θαύμα, με το κρύψιμο του φεγγαριού πίσω από κάτι αραιά σύννεφα, τα υπνωτικά δεσμά έσπασαν. Τότε, ουρλιάζοντας και σκούζοντας με υστερικά αναφιλητά, με προσωρινά σαλεμένα τα λογικά μου, το έβαλα στα πόδια. Έτρεχα σαν τρελός, ενώ πίσω μου αντηχούσαν εκείνοι οι

αναγουλιαστικοί και σαλιαριστοί *ρουφηχτοί* ήχοι, καθώς και το μονότονο μουρμουρητό της δαιμονικής ψαλμωδίας του Σουντ-Μ'ελλ και των ορδών του.

Στην αλλοφροσύνη μου, μην έχοντας συναίσθηση τι κάνω, πήρα μαζί μου και εκείνες τις σφαίρες της κόλασης... Μόλις χτες τη νύχτα ονειρεύτηκα γι' αυτές. Και στο όνειρο είδα πάλι τις επιγραφές σ' εκείνο το πέτρινο κουτί. Αλλά τούτη τη φορά *μπορούσα και να τις διαβάσω!*

Όλοι οι φόβοι και οι *φιλοδοξίες* εκείνων των διαβολικών πλασμάτων αποκαλύπτονταν εκεί μπροστά στα μάτια μου, ολοκάθαρα όσο και οι τίτλοι μιας εφημερίδας! Δεν ξέρω, μπορεί να είναι ή και να μην είναι «Θεοί», αλλά ένα είναι σίγουρο: το μεγαλύτερο εμπόδιο στα σχέδια τους για την κατάκτηση της Γης *είναι ο απίστευτα πολυετής* και *περίπλοκος αναπαραγωγικός τους κύκλος!* Μονάχα μια χούφτα από νέα πλάσματα γεννιούνται κάθε χιλιετία, αλλά αν λάβουμε υπόψη πόσα χρόνια βρίσκονται στον κόσμο μας, θα πρέπει ήδη να πλησιάζει η στιγμή που ο αριθμός τους θα είναι ο *απαιτούμενος.*

Φυσικά αυτή η φοβερά αργή αριθμητική τους αύξηση τους κάνει να μην ανέχονται να χάσουν ούτε ένα βλαστάρι από τη σιχαμερή σπορά τους. *Γι' αυτό και άνοιξαν λαγούμια μέσα από χιλιάδες χιλιόμετρα γης, ακόμη και κάτω από τους βυθούς των ωκεανών, προκειμένου να πάρουν πίσω τις σφαίρες τους!*

Αρχικά απορούσα γιατί με ακολουθούσαν με τόσο πείσμα —αλλά τώρα ξέρω την απάντηση. Ξέρω όχι μόνο το *γιατί*, αλλά και το *πώς*. Δεν αναρωτήθηκες, Πωλ, πώς ξέρουν πού βρίσκομαι, ή γιατί με κα-

ταδιώκουν τόσο επίμονα; Εκείνες οι σφαίρες είναι σαν μαγνήτης για δαύτους· σαν τραγούδι σειρήνας που τους καλεί. Μόλο που πιστεύω ότι τους εξωθεί μάλλον κάποια απερίγραπτο ένστικτο επικράτησης παρά κάποιο άλλο κατανοητό σ' εμάς συναίσθημα, *γεγονός είναι ότι όπως κάθε άλλοι γονιοί, απαντούν στο κάλεσμα των μικρών τους!*

Αλλά έφτασαν πολύ αργά! Μόλις λίγα λεπτά προηγουμένως, λίγο πριν αρχίσω να γράφω αυτό το γράμμα, οι σφαίρες *εκκολάφτηκαν*... Ποιος θα το φανταζόταν ότι ήταν αυγά —ή ότι το κουτί στο οποίο βρίσκονταν ήταν *επωαστήρας;* Δεν κατακρίνω τον εαυτό μου που δεν το φαντάστηκα. Κάποια φορά, μάλιστα, επιχείρησα ν' ακτινογραφήσω μια από τις σφαίρες, αλλά ήταν αδιαπέραστη στις ακτίνες Χ. Το τσόφλι ήταν φοβερά σκληρό! Και ωστόσο τη στιγμή της εκκόλαψης έσπασε σε μικροσκοπικά θρύψαλα.

Τα πλάσματα που βρίσκονταν μέσα δεν ήταν μεγαλύτερα από ένα καρύδι... Αν λάβουμε υπόψη το *μέγεθος* ενός ενήλικα, θα πρέπει να τα διακρίνει ένας εκπληκτικός ρυθμός αύξησης. Όχι ότι εκείνα τα δυο θα μεγαλώσουν ποτέ! Τα έκανα κάρβουνο με την καύτρα του πούρου μου... *Θα 'πρέπε ν' άκουγες τα ψυχικά ουρλιαχτά από τους μεγάλους εκεί στα έγκατα της γης!*

Αν μόνο το 'ξερα από την αρχή, *με σιγουριά*, ότι δεν ήμουν τρελός, μπορεί να έβρισκα κάποιο τρόπο να ξεφύγω από αυτή τη φρίκη... Αλλά είναι αργά τώρα... Οι σημειώσεις μου —μελέτησέ τες, Πωλ, και κάνε αυτό που θα έπρεπε να είχα κάνει εγώ. Φτιάξε ένα φάκελο με όλα τα στοιχεία την υπόθεσης και παρουσίασε τον στις αρχές. Ο Ουίλμαρθ θα μπορούσε να σε βοηθήσει και ίσως και ο Σπέν-

σερ του Πανεπιστημίου του Κεμπέκ... Δε μου απομένει πολύ χρόνος τώρα... Ραγίσματα φάνηκαν στο ταβάνι...

Εκείνη η τελευταία δόνηση... Οι σοβάδες από το ταβάνι πέφτουν σε χοντρά κομμάτια... Ανεβαίνουν. Θεέ μου, βόηθα με, ανεβαίνουν... Τους αισθάνομαι να ψαχουλεύουν κιόλας μέσα στο μυαλό μου καθώς πλησιάζουν—

Κύριε ανακριτά,

Σχετικά με το συνημμένο δακτυλόγραφο το οποίο βρέθηκε στα ερείπια της οικίας της οδού ΄Ανγουικ 15, στο Μαρσκ του Γιόρκσερ, μετά τις δονήσεις του φετινού Σεπτέμβρη, εικάζεται ότι πρόκειται για κάποιο «διήγημα φαντασίας» το οποίο ο συγγραφέας του, Πωλ Γουέντυ-Σμιθ, είχε ολοκληρώσει προς δημοσίευση. Είναι πολύ πιθανό η λεγόμενη εξαφάνιση τόσο του σερ ΄Εημρυ Γουέντυ-Σμιθ όσο και του ανηψιού, να μην είναι τίποτα περισσότερο από ένα διαφημιστικό κόλπο για την προώθηση της ανωτέρω ιστορίας... Είναι πασίγνωστο ότι ο σερ ΄Εημρυ ενδιαφέρεται (ή ενδιαφερόταν) για τη σεισμολογία και ίσως κάποια πρόβλεψη των δυο σεισμών ν' απετέλεσε την αρχική έμπνευση για το αφήγημα του ανηψιού. Οι έρευνες συνεχίζονται...

Αρχιφύλακας Τζ. Ουίλλιαμς
Αστυνομία Κομητείας του Γιόρκσερ
2 Οκτωβρίου 1933.

ΟΙ ΑΒΥΣΣΑΙΟΙ
του Τζέημς Ουέηντ

Σπάω το κεφάλι μου να βρω κάποια σκοτεινά υπονοούμενα για το προλογάκι τούτης της ιστορίας —αλλά το μόνο που μου περνά από το μυαλό είναι ένα σκοτεινό υπονοούμενο που μου έκανε κάποτε ένα μέλος του κοινοβουλίου μας. «Ψάξε να βρεις γιατί δόθηκαν τόσα λεφτά σε γνωστό ξένο ερευνητή για έρευνες στον ελληνικό υποθαλάσσιο χώρο».

Ειλικρινά δεν ξέρω τι σχέση μπορεί να έχει με τούτη την ιστορία, γιατί αν εγώ ρωτώ με σκοτεινά υπονοούμενα και ο άλλος μου απαντά με σκοτεινά υπονοούμενα, το σκοτάδι είναι πλήρες.

Τότε γιατί το αναφέρω;

Για τρεις λόγους: Πρώτο για να τσιγκλίσω μερικά πρόσωπα και πράγματα (ρίχνω άδεια, που λένε, για να πιάσω γεμάτα), δεύτερο γιατί έχω αρχίσει να ερευνώ κάποιες περίεργες «Πέτρες Δύναμης» θαλάσσιας προέλευσης που σχετίζονται με τα όνειρα και τρίτο για να γεμίσω τούτο το προλογάκι.

Τουλάχιστον το τρίτο το κατάφερα.

Δύστυχε αναγνώστη, τι άλλο θ' ακούσεις α-κόμη!

Γ.Μ.

«Δεν υπάρχει τίποτε πιο θείο στη δημιουργία από τα δελφίνια· γιατί πράγματι αυτά ήταν κάποτε άνθρωποι και ζούσαν σε πόλεις μαζί με τους θνητούς».

—Οππιανός: ΑΛΙΕΥΤΙΚΑ (200 μ.Χ.)

1

Δεν είχα ξανασυναντήσει τον Δρα Φρέντερικ Ουίλελμ πριν πάω να δουλέψω στο Ινστιτούτο Ζωολογικών Μελετών του, αλλά βέβαια είχα ακούσει για τις έρευνές του. Οι εγκαταστάσεις του Ινστιτούτου βρίσκονταν σ' έναν απόμακρο όρμο της καλιφορνέζικης ακτής κάμποσα χιλιόμετρα βόρεια του Σαν Σιμεόν και του Πιέντρες Μπλάνκας, όχι πολύ μακριά από την περιοχή του Μπιγκ Σουρ.

Τα κυριακάτικα φύλλα ασχολούνταν με τον Δρα Ουίλελμ εδώ και χρόνια, πράγμα άλλωστε πολύ φυσικό. Τι πιο εντυπωσιακό θέμα θα μπορούσε να βρει ένας δημοσιογράφος από την ιδέα ότι ο άνθρωπος μοιραζόταν τη Γη μ' ένα άλλο, αρχαιότερο και ίσως πιο έξυπνο είδος· ένα πλάσμα που είχε παραβλέψει ή και αγνοήσει η σύγχρονη επιστήμη, αλλά με το οποίο θα μπορούσε ίσως κάποτε να επιτευχθεί επικοινωνία;

Δεν ήταν, βέβαια, τόσο πολυδουλεμένο θέμα όπως οι επιβάτες των ιπτάμενων δίσκων, ο πνευματισμός ή τα ξωτικά που ζουν κρυμμένα κάτω από

τους λόφους. Το θέμα μελέτης του Ουίλελμ ήταν τα δελφίνια, τα θαλάσσια θηλαστικά που έβλεπαν πριν αιώνες οι προληπτικοί ναυτικοί και τα μεταμόρφωναν με τη φαντασία τους σε γοργόνες, σε σειρήνες και σε όλα εκείνα τα μυθικά θαλασσινά όντα των θρύλων. Τώρα, όπως έδειχναν τα πράγματα, μπορεί ν' αποδεικνυόταν ότι εκείνες οι παλιές δεισιδαιμονίες δεν έπεφταν και πολύ έξω.

Τα πρώτα τεστ είχαν δείξει προ πολλού ότι αυτοί οι θαλάσσιοι μακρινοί μας εξάδελφοι έκρυβαν ένα υψηλό βαθμό γνήσιας νοημοσύνης και προοπτικές επικοινωνίας, που κανείς δεν είχε φανταστεί ως τότε εξαιτίας της υδάτινης κατοικίας τους και της απουσίας χεριών ή άλλων συλληπτήριων οργάνων για την κατασκευή αντικειμένων. Μπορεί οι έρευνες του Ουίλελμ να μην ήταν πρωτοπόρες, αλλά οι θεωρίες του ήταν σίγουρα εξαιρετικά τολμηρές. Έτσι είχε καταφέρει να μετατρέψει το χόμπυ του σε καριέρα, προσελκύοντας κρατικές και ιδιωτικές επιχορηγήσεις και ιδρύοντας το ινστιτούτο του. Ήταν προς το τελευταίο που κατευθυνόμουν εκείνο το εκτυφλωτικά ηλιόλουστο απόγευμα του Απρίλη πριν ένα χρόνο, σκαμπανεβάζοντας μ' ένα νοικιασμένο τζιπ στους κακοτράχαλους αμμώδεις δρόμους που ακολουθούσαν τις κορδέλες των ακτών του Ειρηνικού .

Αν και είχα ακουστά για τον Φρέντερικ Ουίλελμ και το ινστιτούτο του, δεν ήμουν σίγουρος πώς και τι εκείνος ήξερε για μένα. Από μια άποψη ήταν εύκολο να μαντέψω πώς η δική μου ειδικότητα, οι έρευνες στην εξωαισθητήρια αντίληψη και την τηλεπάθεια, μπορούσε να συνταιριάξει με τη δουλειά του· αλλά στην αρχική του επιστολή και τα μετέπειτα τηλεγραφήματά του δεν είχε ξεκαθαρίσει με α-

πόλυτη σαφήνεια τι ακριβώς περίμενε από τη συνεργασία μας. Τα λεγόμενά του χαρακτηρίζονταν ταυτόχρονα από ενθουσιασμό και αοριστία. Εξάλλου, περιορίζονταν κυρίως σε πομπώδεις περιγραφές των βασικών του στόχων και των εγκαταστάσεων, συν κάποιες λεπτομέρειες για την οικονομική πλευρά της συνεργασίας μας.

Παραδέχομαι ότι το ποσό που μου πρόσφερε ο Δρ Ουίλελμ υπήρξε ο καθοριστικός παράγων που με είχε κάνει να δεχτώ μια δουλειά η ακριβής φύση της οποίας παρέμενε ασαφής. Σαν συντονιστής ερευνών σ' ένα μικρό πανεπιστήμιο των ανατολικών πολιτειών ειδικευμένο σε τομείς της παραψυχολογίας που είχε παραβλέψει η ομάδα του Δρα Ράιν στο Ντιουκ, είχα μπουχτίσει από μίζερους προϋπολογισμούς και μισθούς πείνας. Η προσφορά του Ουίλελμ μου είχε φανεί από πολλές απόψεις σαν το μάννα το εξ ουρανού, έτσι δεν έχασα χρόνο για να ετοιμάσω τα μπαγκάζια μου για το ταξίδι στην ηλιόλουστη Καλιφόρνια.

Η αλήθεια είναι ότι ο τόπος των πειραμάτων του Ουίλελμ μου κίνησε τις υποψίες περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη αμφίβολη όψη της προσφοράς του. Ομολογώ ότι πάντοτε έτρεφα μια αντιπάθεια προς την Καλιφόρνια, παρά το ελάχιστο διάστημα που είχα μείνει εκεί. Μπορεί και να έφταιγαν τα πολλά έργα καυστικής σάτιρας που είχα διαβάσει από συγγραφείς σαν τους Βω και Ναθάνιελ Ουέστ, αλλά γεγονός είναι ότι ανέκαθεν έβρισκα κάτι το έκφυλο αν όχι και το διαβολικό σ' αυτόν τον αυτάρεσκο παράδεισο του Ειρηνικού.

Η εντύπωση αυτή δε βελτιώθηκε με την άφιξή μου στο αεροδρόμιο του επιθετικού και αγχώδους Λος Άντζελες ούτε από έναν περίπατο στο μικρο-

σκοπικό κεντρικό πάρκο όπου επιθετικοί ομοφυλόφιλοι, ξωφλημένα πρεζόνια και κάθε λογής ανισόρροποι θρησκομανείς σουλατσάριζαν κάτω από τους χοντρούς, συστραμμένους φοίνικες, σαν τους μουρλούς στον κήπο του τρελάδικου του Δρα Καλιγκάρι. Για μερικούς ανθρώπους, τα μεσαιωνικά κάστρα ή τ' απόμερα χωριά της Νέας Αγγλίας αποτελούν το αποκορύφωμα της ψυχικής φρίκης και του εκφυλισμού· για μένα η ολόφωτη από λάμπες νέον κραυγαλέα διαφθορά του Λος Άντζελες έχει την πρωτιά. Όπως είχε πει κάποτε ο κωμικός Φρεντ Άλλεν, η Καλιφόρνια είναι υπέροχος τόπος, φτάνει να είσαι πορτοκάλι.

Αυτές και άλλες σκέψεις γυρόφερναν στο μυαλό μου καθώς οδηγούσα το τζιπ στον κακοτράχαλο παραλιακό κατσικόδρομο που, όπως με είχε διαβεβαιώσει ο διαχυτικά εξυπηρετικός υπάλληλος στο γραφείο ενοικίασης αυτοκινήτων του Σαν Σιμεόν, θα μ' έβγαζε γραμμή στο Ινστιτούτο Ζωολογικών Μελετών. «Δε βγάζει πουθενά αλλού αυτός ο δρόμος», είχε πει, «αφού στρίψετε αριστερά ύστερα από το πρώτο κιόσκι που πουλά πορτοκαλάδες — ξέρετε εκείνα τα κιόσκια που έχουν σχήμα γιγάντιου πορτοκαλιού. Τραβήξτε ίσια μπροστά και δε σας σταματούν ούτε οι χίππις ούτε η φουσκονεριά ώσπου να φτάσετε στο τέρμα του δρόμου!»

Κοιτάζοντας μάλλον νευρικά ολόγυρα, διέκρινα στ' αριστερά μου ένα είδος κατασκήνωσης με ξεθωριασμένες σκηνές και μαυριδερές μορφές οι οποίες κινούνταν κάτω στην αναλυτή δαντέλα των αφρών που έφτιαχαν τα κύματα στην ακρογιαλιά. Άραγε αυτοί ήταν οι χίππις που είχε αναφέρει ο υπάλληλος, οι σαρδόνιοι παλιάτσοι του κοινωνικού περιθωρίου που ειρωνεύονται και χλευάζουν

όλες τις αρχές και τις αξίες τριών χιλιάδων χρόνων πολιτισμού; Ή μήπως ο υπάλληλος μου έκανε πλάκα και οι τύποι εκεί κάτω ήταν απλώς καμιά παρέα από μεσόκοπους παιδοβούβαλους που είχαν βγει για ν' απολαύσουν ένα απόγευμα με ηλιοθεραπεία, αμμόλουτρα και σεξ στην παραλία, έτσι για να ξεδώσουν λίγο από τα ψυχοφθόρα στρες μιας ανισόρροπης κοινωνίας της αφθονίας;

Αυτές οι κοινότοπες ανοησίες τριγύριζαν ακόμη στο μυαλό μου όταν ο υποτυπώδης δρόμος καβάλησε ξαφνικά ένα ύψωμα και βρέθηκα εκπληκτικά απότομα —σαν σε κινηματογραφικό ζουμάρισμα— μπροστά σε κάτι που δε θα μπορούσε να είναι άλλο από το φημισμένο Ινστιτούτο Ζωολογικών Μελετών.

2

«Τι ξέρετε, πραγματικά, για τα δελφίνια —ή τα γουρουνόψαρα, όπως τα λένε μερικοί;» με ρώτησε ο Δρ Φρέντερικ Ουίλελμ. Τα μάτια του ήταν αθέατα πίσω από τους χοντρούς φακούς που αντανακλούσαν το φως από τις γαλακτερές λάμπες των χρυσαφένιων αμπαζούρ στο λουσάτο γραφείο του. Μόλις είχαμε καθήσει για ένα απογευματινό κοκτέιλ, φτιαγμένο με μαεστρία από τον ίδιο τον Ουίλελμ ύστερα από μια πρώτη γρήγορη ξενάγηση στο Ινστιτούτο που μου έκανε ο διευθυντής του αμέσως μετά την άφιξή μου με το τζιπ.

Η στάση του Ουίλελμ ήταν εγκάρδια και σχεδόν αρχοντική, αν και μου φάνηκε λίγο παράξενο μια τέτοια περιήγηση στο ίδρυμά του πριν καν προλάβω ν' αφήσω τις βαλίτσες στο δωμάτιό μου και να φρεσκαριστώ λίγο από το ταξίδι. Το απέδωσα στη

ματαιοδοξία ενός αυτοδημιούργητου επιστήμονα και πρωτοπόρου, που κάλπαζε ακράτητος με το αγαπημένο του άλογο-χόμπυ στην τελική ευθεία της μεγάλης κούρσας.

Η εντύπωση που σχημάτισα από αυτή τη θυελλώδη ξενάγηση ήταν επιπόλαιη και κάπως χαώδης: τα στενόμακρα, χαμηλά, λευκοσοβατισμένα τσιμεντένια κτίρια που απλώνονταν κατά μήκος της ακτής φαίνονταν γεμάτα με περισσότερα ηχητικά, φωτιστικά, ηχογραφικά, φωτογραφικά και άλλα πιο ακαθόριστα κομπιουτεροποιημένα μηχανήματα απ' όσα θα χρειάζονταν για να μελετηθούν όλοι οι επιβάτες της κιβωτού του Νώε, πόσο μάλλον ένα ασήμαντο υπο-είδος θαλάσσιου θηλαστικού.

Ο ίδιος ο Ουίλελμ, πάντως, δεν είχε τίποτα το παράξενο. Σ' εμφάνιση θύμιζε έναν πελώριο, αναμαλλιασμένο και ψαρό πιγκουίνο ενώ η συμπεριφορά και η ομιλία του είχαν τον αφοπλιστικό ενθουσιασμό ενός σχολιαρόπαιδου που για πρώτη φορά ανακαλύπτει τη γοητεία της επιστήμης. «Τις δεξαμενές των δελφινιών θα τις δούμε αύριο το πρωί», εξήγησε καθώς με τραβολογούσε από εργαστήριο σ' εργαστήριο με ρυθμό που σου έβγαζε τη γλώσσα. «Τώρα εργάζεται εκεί η Τζόζεφιν Γκίλμαν, η βοηθός μου στις έρευνες· αργότερα θα έρθει να μας κάνει συντροφιά για ποτό και δείπνο».

Όπως είχα πληροφορηθεί από την αλληλογραφία μου με τον Δρα Ουίλελμ, μονάχα το επιστημονικό προσωπικό (που τώρα με την άφιξή μου έφτανε συνολικά τους τρεις, μαζί με τον Δρα Ουίλελμ) διέθετε κατάλυμα στο Ινστιτούτο. Οι υπόλοιποι, περίπου δέκα με δώδεκα τεχνικοί και εργαστηριακοί βοηθοί που εργάζονταν εκεί, πηγαινοέρχονταν

καθημερινά από και προς τα σπίτια τους στο Σαν Σιμεόν μ' ένα λεωφορειάκι Φοκσβάγκεν.

Τώρα, ενώ καθόμουν με τον Ουίλελμ στο απαλά φωτισμένο και πλούσια επιπλωμένο γραφείο του απολαμβάνοντας ένα σαγηνευτικά δυνατό μαρτίνι, άκουσα το λεωφορειάκι ν' αναχωρεί και έτσι κατάλαβα ότι είχα μείνει μόνος στο μεγάλο εργαστηριακό συγκρότημα, παρέα μονάχα με τον διευθυντή του και την ακόμη άγνωστη Τζόζεφιν Γκίλμαν.

«Τι ξέρετε, πραγματικά, για τα δελφίνια;» με ρώτησε πάλι ο Ουίλελμ.

«Ό,τι ξέρει ο κάθε μη ειδικός», απάντησε με κάθε ειλικρίνεια. «Έχω υπόψη ότι οι σχετικές έρευνες παλιά στη δεκαετία του 1950 είχαν δείξει ότι το μέγεθος του εγκεφάλου των δελφινιών και οι ειδικευμένες λειτουργίες του υποδήλωναν ίσως ένα υψηλό βαθμό νοημοσύνης, καθώς και την ύπαρξη αισθητήριων οργάνων που ίσως επέτρεπαν την επικοινωνία με τον άνθρωπο. Απ' όσο θυμάμαι, μέχρι στιγμής οι έρευνες δεν κατέληξαν σε τίποτα το συγκεκριμένο, παρά τις πολλές προσπάθειες. Πριν ξεκινήσω για εδώ, αγόρασα τα βιβλία του Δρα Λίλλυ σχετικά με τις έρευνές του στα Νησιά της Παρθένου, αλλά όλα έγιναν τόσο γρήγορα που δεν πρόλαβα να διαβάσω και πολλά. Πάντως τα έχω εδώ μαζί μου, στη βαλίτσα μου».

«Μην χάνετε χρόνο με τον Λίλλυ», με συμβούλεψε ο Ουίλελμ, ξαναγεμίζοντας το ποτήρι μου από ένα κρυστάλλινο σέικερ που είχε σκαλισμένο πάνω του τη μορφή ενός αγοριού καβάλα σ' ένα δελφίνι. «Μπορώ να σας δείξω πράγματα που ο Λίλλυ δεν τα έχει δει ούτε στο όνειρό του».

«Το μεγάλο μυστήριο για μένα», τόλμησα να παρατηρήσω, «είναι ο λόγος που βρίσκομαι εδώ. Τι

θέλετε από μένα, να προσπαθήσω να υπνωτίσω τα δελφίνια σας ή μήπως να διαβάσω τη σκέψη τους;»

«Όχι ακριβώς», απάντησε ο Ουίλελμ, αναπληρώνοντας το ποτό μου από το κρυστάλλινο σέικερ με την κλασική παράσταση του παιδιού με το δελφίνι. «Τουλάχιστον όχι στο παρόν στάδιο. Εκείνο που πραγματικά σκοπεύω να σας αναθέσω σε πρώτη φάση είναι να υπνωτίσετε έναν άνθρωπο προκειμένου να διαπιστώσουμε κατά πόσο η ύπνωση μπορεί να κάνει ένα άτομο πιο ευαίσθητο στις δομές σκέψης του ζώου.

»Έχουμε κάνει πολύ δουλειά, συνεχίζοντας στα βήματα του Δρα Λίλλυ ως προς την καταγραφή και ανάλυση των ήχων που βγάζουν αυτά τα πλάσματα, τόσο κάτω από το νερό όσο και στον αέρα. Παράγουν ξερούς κρότους, βελάσματα, σφυρίγματα —μια μεγάλη ποικιλία από διαφορετικούς ήχους, μερικοί από τους οποίους, μάλιστα, είναι πέρα από το ανθρώπινο ακουστικό φάσμα. Έχουμε καταγράψει και κωδικοποιήσει αυτούς τους ήχους, τροφοδοτώντας τους μετά σε κομπιούτερ, αλλά μέχρι στιγμής δεν προέκυψε καμια γλωσσική δομή, εκτός από τα πολύ φανερά σινιάλα που εκφράζουν πόνο, πείνα, φόβο ή διάθεση για ζευγάρωμα. Τέτοιου είδους σινιάλα χρησιμοποιούνται από πολλά ζώα, αλλά κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι αποτελούν πραγματική γλώσσα. Και μόλο που μερικές φορές τα δελφίνια μιμούνται την ανθρώπινη φωνή μ' εντυπωσιακή πιστότητα, φαίνεται μάλλον να πρόκειται για απλή παπαγαλία, δίχως αληθινή κατανόηση.

»Από την άλλη μεριά, όμως, οι εγκεφαλογράφοι μας δείχνουν ότι το μυαλό των δελφινιών παράγει ηλεκτρικές κυμάνσεις παρόμοιες μ' εκείνες που

παρατηρούνται κατά την ανθρώπινη ομιλία και, μάλιστα, σε σημεία του εγκεφάλου που αντιστοιχούν με τα δικά μας κέντρα ομιλίας. Και αυτό συμβαίνει σε στιγμές που δεν παρατηρείται καμιά φωνητική εκδήλωση, ηχητική, υποηχητική ή υπερηχητική, είτε στο νερό είτε στον αέρα.

»Η παρατήρηση αυτή με οδήγησε στη θεωρία ότι ίσως η βασική μέθοδος επικοινωνίας των δελφινιών είναι τηλεπαθητική και έχω πια πειστεί ότι η τηλεπάθεια είναι η μόνη μέθοδος αν θέλουμε να έρθουμε ποτέ σ' επαφή μαζί τους».*

Τα λόγια του με ξάφνιασαν κάπως. «Διαθέτετε κανένα τηλεπαθητικά ευαίσθητο και έμπειρο άτομο στο εδώ προσωπικό σας ή σκοπεύετε να προσλάβετε κάποιο τέτοιο;» τον ρώτησα.

«Διαθέτουμε κάτι ακόμη καλύτερο», με διαβεβαίωσε ο Δρ Ουίλελμ χτυπώντας θριαμβευτικά το χέρι του στο γραφείο και κάνοντας τα δυο στρογγυλά φεγγάρια των γυαλιών του να χοροπηδήσουν σε συντονισμό. «Υπάρχει ένα άτομο που διαθέτει και ψυχική ευαισθησία και πολύμηνη πείρα με τα ίδια τα ζώα —ένα άτομο που ξέρει πώς σκέφτονται, πώς νιώθουν και πώς αντιδρούν τα δελφίνια· ένα άτομο που έχει ζήσει σε τόσο στενή επαφή μαζί τους που θα μπορούσαν να το δεχτούν ανάμεσά τους σχεδόν σαν να ήταν κι αυτό δελφίνι».

«Εννοεί εμένα, κύριε Ντορν», ακούστηκε μια

---

* Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι —στην πραγματικότητα— και ο Δρ Τζων Λίλλυ στράφηκε αργότερα σε πειράματα τηλεπάθειας, ύπνωσης και διαλογισμού με τη χρήση LSD. Το σχετικό βιβλίο του *Το Κέντρο του Κυκλώνα* κυκλοφόρησε το 1972, τρία χρόνια μετά τη δημοσίευση αυτού του διηγήματος του Ουέηντ. Γ.Μ.

φωνή. Από το ανοιχτό κατώφλι που έβγαζε στο μισοσκότεινο διάδρομο είχε περάσει αθόρυβα η λυγερή μορφή μιας κοπέλας.

3

Μια ώρα αργότερα, κοιτάζοντάς την λοξά πάνω από το φωτισμένο με κεριά τραπέζι του δείπνου, αποφάσισα ότι η Τζόζεφιν Γκίλμαν ήταν εντυπωσιακή γυναίκα, αλλά όχι ακριβώς καλλονή. Αρκετά νέα και με τορνευτό κορμί, έχανε αυτό τον τίτλο εξαιτίας της θαμπής και μάλλον μαυριδερής επιδερμίδας της, αλλά ακόμη περισσότερο επειδή είχε πολύ μεγάλα και πεταχτά μάτια.

Αλλά ούτε και ο τρόπος της ήταν ιδιαίτερα ελκυστικός. Θα μπορούσα να της συγχωρέσω τη μελοδραματική είσοδο στο γραφείο του Δρα Ουίλελμ εκείνο το απόγευμα, έστω κι αν υποδήλωνε ότι είχε σταθεί έξω από την πόρτα να κρυφακούσει την κουβέντα μας. Αλλά στη συζήτηση που επακολούθησε αποδείχτηκε πως ήταν το ίδιο μονομανής όσο και ο εργοδότης της στο θέμα των πειραμάτων τους και, μάλιστα, με πολύ λιγότερη αίσθηση του χιούμορ — μια ταιριαστή Τρίλμπυ για έναν ανοιχτόκαρδο, πρόσχαρο Σβενγκάλι.*

«Αλλά φαντάζομαι», μου είπε σε κάποια στιγμή ενώ παίρναμε τον καφέ μας, «ότι θα έχετε υπόψη όλες εκείνες τις παλιές ελληνικές και ρωμαϊκές ιστορίες που κυκλοφορούν για τα δελφίνια, κύριε Ντόρμ. Για το πώς μάζευαν σαν τσοπανόσκυλα τα

* Το κλασικό μυθιστορηματικό ζευγάρι του «γοητευτικού κακού υπνωτιστή» και της «ωραίας άβουλης παρθένας». Γ.Μ.

ψάρια για να βοηθήσουν ψαράδες, για το πώς έσωζαν ανθρώπους από πνιγμό και πώς μερικές φορές έφταναν ακόμη και να ερωτεύονται όμορφα αγόρια που τα έπαιρναν μαζί τους στη θάλασσα καβάλα στη ράχη τους. Υπάρχει μια μακραίωνη παράδοση για τις φιλικές σχέσεις του είδους μας με τα δεφίνια, έστω κι αν τα συμβάντα της τελευταίας κατηγορίας βασίζονται σε —πώς να το πούμε;— σε μια παρεξήγηση».

«Δε θα το 'λεγα με τόση σιγουριά αυτό, δεσποινίς Γκίλμαν», της αντιγύρισα πειραχτικά. «Κρίνοντας από τα όσα είδα μέχρι στιγμής εδώ στην Καλιφόρνια, κάμποσα φυντάνια από τη σύγχρονη νεολαία μας δε θα δίσταζαν να δοκιμάσουν το καθετί, τουλάχιστον έτσι για να πάρουν μια γεύση».

«Κύμα, αμμουδιά και σεξ», πέταξε με στόμφο ο Δρ Ουίλελμ, σαν να επαναλάμβανε κάποιο σλόγκαν. «Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείτε. Ήδη έχουμε κάμποσους από δαύτους που έχουν κατασκηνώσει στην παραλία, λίγο νοτιότερα μετά τη στροφή. Νομίζω ότι τους αποκαλούν χίππις στις μέρες μας. Όμως, ας ξαναγυρίσουμε στα δελφίνια — που τουλάχιστον είναι πλάσματα με πιότερη νοημοσύνη. Δεν είμαι απόλυτα σίγουρος κατά πόσο αυτή η — ας την πούμε κι έτσι— διαφημιστική καμπάνια των δελφινιών δια μέσου των αιώνων, δίνει την αληθινή εικόνα», συνέχισε ο Ουίλελμ. «Είναι φορές που υποψιάζομαι εδώ ότι συμβαίνει κάτι ανάλογο με τους δεισιδαίμονες ανθρώπους, που βάφτιζαν τα δαιμονικά και τα τελώνια 'καλοκύρηδες' και 'καλοκυράδες' ακριβώς για να τα καλοπιάσουν επειδή φοβούνταν ότι μπορούσαν να τους κάνουν κακό. Έτσι φτάσαμε να κληρονομήσουμε το σύγχρονο παραμυθένιο τύπο του ξωτικού ή της νεράιδας του

Ουώλτ Ντίσνεϋ αντί για τις κρυμμένες ράτσες των δαιμονικών πλασμάτων, των απειλητικών, μικροκαμωμένων και εκτοπισμένων κατοίκων των λόφων που απετέλεσαν το αρχικό τους μοντέλο».

Η Τζόζεφιν Γκίλμαν σήκωσε το φλιτζάνι με τον καφέ της και έκανε μια ντελικάτη κίνηση με τους ώμους, σαν να ήθελε να δείξει ότι διαφωνούσε.

«Και όμως, Τζο», επέμεινε ο Ουίλελμ, «υπάρχει κάποια βάση σε αυτά που λέω». Σηκώθηκε και πλησίασε σε μια μεγάλη βιβλιοθήκη στη σκιερή γωνιά του δωματίου. «Επιτρέψτε μου να σας αναφέρω ένα παράδειγμα από τη μη δυτική παράδοση». Έψαξε να βρει κάποιο βιβλίο σ' ένα από τα πάνω ράφια. «Πρόκειται για μια μαρτυρία του σερ Άρθουρ Γκριμπλ, ο οποίος χρημάτισε αποικιακός κυβερνήτης στα νησιά Γκίλμπερτ πριν όχι πολλά χρόνια. Είχε επισκεφτεί την κοραλλιογενή ατόλη —πως τη 'λέγαν; α, ναι!— Μπουταριτάρι, όπου έλεγαν ότι ζούσε ένας άνθρωπος ο οποίος μπορούσε να καλεί τα δελφίνια».

Στο μεταξύ ο Ουίλελμ είχε βρει το βιβλίο που έψαχνε και το ξεφύλλιζε ψάχνοντας.

«Ο Γκριμπλ γράφει, για να δούμε... εδώ είναι: ''Σ' ένα όνειρο το πνεύμα του βγήκε από το κορμί του, αναζήτησε το λαό των δελφινιών στον οίκο τους πέρα από το δυτικό ορίζοντα και τα προσκάλεσε σε χορό και συμπόσιο στο χωριό Κούμα. Αν πρόφερε τα λόγια της πρόσκλησης σωστά (και πολύ λίγοι κατείχαν το μυστικό τους) τα δελφίνια θα τον ακολουθούσαν με κραυγές χαράς στην επιφάνεια''.

»Λοιπόν ο Γκριμπλ του ζήτησε να το κάνει. Το μέρος ήταν βυθισμένο σε νεκρική σιγαλιά εκείνο το απομεσήμερο κάτω από τις φοινικιές, όπως το

περιγράφει. Τα παιδιά είχαν μαζευτεί κάτω από τ' αχυρένια στέγαστρα, οι γυναίκες έπλεκαν γιρλάντες από λουλούδια ενώ οι άντρες γυάλιζαν σιωπηλοί τα τελετουργικά στολίδια τους από κοχύλια. Τα αναγκαία φαγώσιμα του συμποσίου περίμεναν έτοιμα σε καλάθια. ''Ξαφνικά'' —για μια στιγμή να το βρω— ''μια πνιχτή κραυγή ακούστηκε από το καλύβι του ονειρευτή. Τον είδα να πετάγεται έξω και να στέκεται για μερικές στιγμές, με τα δάχτυλά του να γδέρνουν τον αέρα'', γράφει ο Γκριμπλ, ''και να βγάζει έναν αλλόκοτο διαπεραστικό ήχο σαν κουτάβι. Τα λόγια που επαναλάμβανε ήταν *Τεϊράκι! Τεϊράκι*, που σημαίνουν *Εγέρθητι! Εγέρθητι!* Οι φίλοι μας έρχονται από τη δύση... Ας πάμε κάτω να τους προϋπαντήσουμε''.

»''Μια ομαδική κραυγή υψώθηκε από το χωριό και όλοι χύθηκαν στην ακρογιαλιά της ατόλης, προς τη μεριά του ωκεανού. Εκει ξανοίχτηκαν σε γραμμή και βούτηξαν στα ρηχά, όλοι στολισμένοι με τις γιρλάντες που είχαν πλέξει εκείνο το απόγευμα. Όταν το νερό έφτανε πια ως το στήθος τους, εμφανίστηκαν τα δελφίνια, πλησιάζοντας γοργά και με παιχνιδιάρικα σάλτα προς το μέρος μας. Όλοι γύρω ξεφώνιζαν σαν μανιακοί. Όταν τα δελφίνια έφτασαν στην άκρη της ξέρας έκοψαν ταχύτητα, ξανοίχτηκαν και άρχισαν να κόβουν βόλτες πάνω κάτω μπροστά στην ανθρώπινη παράταξη. Ύστερα χάθηκαν απότομα''».

Ο Δρ Ουίλελμ ακούμπησε το βιβλίο στο τραπέζι, κάθησε πάλι και αποτέλειωσε τον καφέ του.

«Στην αρχή ο Γκριμπλ νόμισε ότι είχαν φύγει. Αλλά μια στιγμή αργότερα ο ονειρευτής έδειξε προς τα κάτω μουρμουρίζοντας, ''Ο βασιλιάς από τη Δύση έρχεται να με ανταμώσει''. Και εκεί, ούτε

δέκα μέτρα μακριά, εμφανίστηκε η σιλουέτα ενός πελώριου δελφινιού, ''πλέοντας σαν λαμπερή σκιά στο διάφανο πράσινο νερό. Πίσω του ακολουθούσε ένα ολόκληρο σκιερό κοπάδι από αυτά τα ζώα''.

»Τα δελφίνια φαίνονταν σαν υπνωτισμένα. Ο αρχηγός τους ζύγωσε αργά στα πόδια του ονειρευτή. ''Καθώς πλησιάζαμε στα σμαραγδένια ρηχόνερα, οι κοιλιές των πλασμάτων άρχισαν ν' αγγίζουν την άμμο. Τότε άρχισαν να κουνούν απαλά τα πτερύγιά τους σαν να ζητούσαν βοήθεια. Οι άντρες έσκυψαν και αγκάλιασαν τα μεγάλα κυλινδρικά κορμιά, ανασηκώνοντας και βοηθώντας τα να περάσουν τις ξέρες. Τα πλάσματα δεν έδειξαν σημάδια ανησυχίας. Συμπεριφέρονταν σαν η μοναδική τους επιθυμία τους να ήταν να φτάσουν στην ακτή''.

»Όταν το νερό έφτανε πια μονάχα στο ύψος των μηρών, οι άντρες μαζεύτηκαν γύρω από τα δελφίνια, δέκα ή και παραπάνω για το καθένα. ''Σηκώστε!'' φώναξε τότε ο ονειρευτής και τα πελώρια μαύρα κορμιά μισοτραβηχτά, μισοσηκωτά, μεταφέρθηκαν δίχως αντίδραση στην ακρογιαλιά. Εκεί αφέθηκαν καταγής, εκείνα τα όμορφα, μεγαλόπρεπα πλάσματα, εντελώς ήρεμα, ενώ ολόγυρά τους γινόταν χαλασμός κόσμου».

Τα γυαλιά του Ουίλελμ αντικαθρέφτιζαν τις δίδυμες φλόγες των κεριών από το τραπέζι, έτσι που ήταν αδύνατο να διακρίνεις τα μάτια του. Έπιασα τον εαυτό μου ν' αναρωτιέται κατά πόσο αυτή η απίθανη αφήγηση είχε αποτελέσει και την αληθινή βάση της πίστης του στη δυνατότητα τηλεπαθητικης επικοινωνίας του ανθρώπου με τα δελφίνια.

«Άντρες, γυναίκες και παιδιά», συνέχισε εκείνος, «πηδώντας και χορεύοντας με ξεφωνητά που έφταναν ως τα ουράνια, έβγαλαν τις γιρλάντες

τους και τις πέταξαν γύρω από τ' ακίνητα κορμιά, σε μια ξαφνική και φοβερή φρενίτιδα κομπασμών και πειραγμάτων. ''Ο νους μου'', γράφει ο Γκριμπλ, ''ακόμη νιώθει αποτροπιασμό στη σκέψη εκείνης της τελευταίας σκηνής — τους ανθρώπους να παραληρούν και τα δελφίνια, τόσο θριαμβευτικά ασάλευτα''. Λοιπόν, ποια είναι η γνώμη σας γιά όλα αυτά;» με ρώτησε κλείνοντας το βιβλίο*.

«Θα έλεγα», αποκρίθηκα, «ότι εκείνοι οι νησιώτες είχαν τα δελφίνια ως το επίκεντρο κάποιου είδους θρησκευτικής τελετουργίας και ότι στα δελφίνια άρεσε η όλη διαδικασία. Νομίζω ότι σαν ιδέα θα ενθουσίαζε τους χίππις γείτονές μας».

«Ως προς το τελευταίο, κάνετε λάθος», με διαβεβαίωσε σοβαρά η Τζόζεφιν Γκίλμαν. «Εκείνοι οι τύποι που έχουν κατασκηνώσει πέρα στην ακρογιαλιά μισούν τα δελφίνια. Ή, αν δε τα μισούν, σίγουρα τα φοβούνται».

4

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε νοτερή και συννεφιασμένη. Έτρωγα το πρωινό μου στη λιακωτή βεράντα του διαμερίσματός μου, με θέα προς τ' ακατάπαυστα γκριζοπράσινα κύματα του Ειρηνικού που έσπαζαν σε μια στενή λουρίδα αμμουδιάς, όταν είδα τον Δρα Ουίλελμ να σεργιανίζει στην ακρογιαλιά, κάνοντας τον τακτικό πρωινό του περίπατο. Κάποια στιγμή πρόσεξα ότι δεν ήταν πια μόνος. Ένας γραφικός τύπος βάδιζε στην άμμο προς

---

* Πρόκειται για το βιβλίο *Patern of Islands* by Sir Arthur Grimble.

Γ.Μ.

το μέρος του —ένας άντρας με μπότες, μούσι, γούνα και ένα τεράστιο, ζωηρό κόκκινο μπερέ. Κατά κάποιο τρόπο, μου θύμισε κάποια χοντροφτιαγμένη καρικατούρα της πασίγνωστης προτομής του συνθέτη Βάγκνερ. Ήταν ένας από τους χίππις!

Κάποιο ένστικτο, ίσως η περιέργεια, μ' έκανε να καταβροχθίσω βιαστικά τ' αυγά και τη φρυγανιά που μου είχε φέρει σε δίσκο η οικονόμος η οποία ερχόταν με το χάραμα. Ύστερα όρμησα έξω από την πλαϊνή πόρτα του οικήματος, θέλοντας ν' ακούσω εκείνη τη κουβέντα που άρχιζε κάτω από τα ξεφτισμένα ασημόγκριζα σύννεφα καθώς ο Ουίλελμ συναντιόταν με τον παράξενο επισκέπτη του.

Η στάση του εργοδότη μου φαινόταν ψυχρή και εχθρική καθώς άκουγε σε ό,τι του έλεγε ο μουσάτος. Πριν με δουν έκοψα το βήμα μου και τους πλησίασα αδιάφορα σαν είχα βγει τυχαία για περίπατο. Μέχρι που έφτασα κοντά τους το μόνο που άκουγα ήταν το σουσούρισμα των κυμάτων που έγλειφαν την άμμο σχεδόν ως τα πόδια μας.

«Καλημέρα, κύριε Ντορν», γρύλισε ο Ουίλελμ απότομα, προφανώς διόλου ευχαριστημένος που μ' έβλεπε να ξεφυτρώνω έτσι. «Ίσως θα θέλατε να γνωρίσετε τον κύριο Αλόνζο Γουαίητ από δω, μια και τον έχουμε για γείτονα. Ο κύριος Γουαίητ είναι αρχιερέας, ή όπως αλλιώς το λένε, εκείνου του χίππικου κοινόβιου πιο κάτω στην παραλία».

«Προσωπικά δεν αποδέχομαι τίτλους για τον εαυτό μου», βιάστηκε να πει ο άλλος. «Απλώς οι μαθητές μου με τιμούν με τον τίτλο του *γκουρού*, του πνευματικού διδασκάλου, επειδή τυχαίνει να έχω αναλώσει περισσότερο χρόνο απ' ό,τι εκείνοι στις πνευματικές ενασχολήσεις. Αλλά δεν επιδιώκω ούτε αποδέχομαι καμιά εξέχουσα θέση ανάμεσά

τους. Είμαστε όλοι συνταξιδιώτες στο θείο δρόμο αναζήτησης της αλήθειας». Η φωνή του ακούστηκε υπόκωφη, βαθιά, παράξενα επιβλητική· και τα λόγια του, αν και εκκεντρικά, φαίνονταν πιο ευγενικά και καλλιεργημένα απ' όσο περίμενα.

«Ωραία και καλά όλα αυτά», πετάχτηκε ο Ουίλελμ εκνευρισμένα, «αλλά η δική σας αναζήτηση της αλήθειας φαίνεται να βρίσκεται σε πορεία σύγκρουσης με τη δική μου».

«Εγώ απλώς θέλω να σας προειδοποιήσω —κάτι που άλλωστε έκανα και στο παρελθόν— ότι η εργασία μας με τα δελφίνια μπορεί ενδεχομένως ν' αποδειχτεί πολύ επικίνδυνη, τόσο για σας όσο και για άλλους. Θα πρέπει να εγκαταλείψετε αυτές τις έρευνες και ν' αφήσετε λεύτερα τα ζώα πριν συμβεί κανένα μεγάλο κακό».

«Και σε ποια στοιχεία στηρίζετε αυτή την εντυπωσιακή προφητεία σας;» ρώτησε σαρκαστικά ο Ουίλελμ. «Αν έχετε την καλοσύνη να τα επαναλάβετε για χάρη του κυρίου Ντορν, γιατί εγώ τα έχω ξανακούσει».

Η σπηλαιώδης φωνή του Γουαίητ έγινε ακόμη πιο βαθιά. «Όπως ίσως θα ξέρετε, η Ένωση Πνευματικής Ανακάλυψης* πειραματίζεται με ουσίες διεύρυνσης του νου —όχι ναρκωτικά, με την ακριβή έννοια του όρου— με τις οποίες επιτυγχάνονται διαισθητικές και ενορατικές καταστάσεις απρόσιτες για το συνηθισμένο μυαλό. Μπορεί να μην ανήκουμε στη συγκεκριμένη Ένωση, αλλά κι εμείς υ-

---

* Πρόκειται για την αδελφότητα που ίδρυσε ο Δρ Τίμοθυ Λήρυ, πρώην καθηγητής του Χάρβαρντ.

Γ.Μ.

ποστηρίζουμε ότι παρόμοιες καταστάσεις αποτελούν αληθινές εκστατικές εμπειρίες, ισότιμες ή και ανώτερες από εκείνες που ανέκαθεν έπαιζαν ζωτικό ρόλο σε όλες τις ανατολικές θρησκείες, και τις οποίες η σύγχρονη επιστήμη καλά θα έκανε ν' αναγνωρίσει και να ερευνήσει».

«Αυτά που λέτε ανήκουν μάλλον στο χώρο του κυρίου Ντορν παρά στο δικό μου», τον έκοψε νευρικά ο Ουίλελμ. «Αυτός ασχολείται με την παραψυχολογία. Εγώ δεν έχω ιδέα απ' αυτά τα πράγματα, αλλά τίποτε απ' όσα είπατε δε μου φαίνεται και πολύ πειστικό».

«Εκείνο που δεν κατάλαβα», παρατήρησα στο μουσάτο *γκουρού*, «είναι τι σχέση έχουν όλα αυτά με τα δελφίνια».

«Τα όνειρα και τα οράματά μας σκιάζονται τώρα τελευταία από την παρουσία πελώριων, λευκών απειλητικών μορφών που περνούν και σκεπάζουν τα ιερά χρωματικά σύμβολα και τις ζωντανές μαντάλα που οδηγούν προς την ανώτερη πνευματική τελείωση», εξήγησε ο Γουαίητ με την καμπανιστή φωνή του. «Πρόκειται για κραδασμούς που προέρχονται από τα πλάσματα που έχετε μαντρωμένα εδώ, εκείνα που εσείς αποκαλείτε δελφίνια, αλλά εμείς τα ξέρουμε μ' ένα παλαιότερο όνομα. Αυτά τα πλάσματα είναι διαβολικά, πανίσχυρα και διαβολικά. Όσο προχωρούν τα πειράματά σας, το ίδιο επιδεινώνωνται και οι ενοχλητικές παρεμβολές. Αυτοί οι κραδασμοί είναι τρομερά καταστροφικοί, όχι μονάχα για το νου αλλά και για το σώμα. Για το δικό σας καλό, σας ικετεύω να σταματήσετε πριν είναι πολύ αργά».

«Αν αυτά που κάνουμε χαλούν τις ονειροβασίες σας», παρατήρησε ο Ουίλελμ με σχεδόν ολοφάνερη περιφρόνηση, «γιατί δεν τα μαζεύετε να πάτε κάπου αλλού, εκτός ακτίνας επιρροής;»

Ο ψηλός μουσάτος άντρας ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε πέρα προς τον ορίζοντα. «Είμαστε υποχρεωμένοι να παραμείνουμε και να συγκεντρώσουμε τις ψυχικές μας δυνάμεις για να καταπολεμήσουμε τους κακούς κραδασμούς», εξήγησε ήρεμα. «Υπάρχουν ορισμένες ψυχικές ασκήσεις και τελετές που μπορούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε στον έλεγχο ή την εκτροπή του κινδύνου, αλλά μονάχα για λίγο. Εδώ που τα λέμε, σχεδιάζουμε μια τέτοια τελετή γι' απόψε. Αλλά η μόνη ασφαλής διέξοδος για σας είναι να λευτερώσετε εκείνα τα αρχαία, δαιμονικά σοφά πλάσματα και να εγκαταλείψετε τα πειράματά σας».

Ο Γουαίητ στεκόταν σοβαρός αγναντεύοντας πέρα προς τη θάλασσα. Έφτιαχνε έτσι μια αλλόκοτη, δυσοίωνη και κατά κάποιο τρόπο —παρά το τεράστιο μπερέ και την κυματιστή γούνινη γκελεμπία του— αξιοπρεπή μορφή.

5

«Λες και ο τύπος βγήκε από κάποια σκηνή χολλυγουντιανού θρίλλερ επιστημονικής φαντασίας», μουρμούρισε οργισμένα ο Ουίλελμ καθώς με συνόδευε προς την πίσω πόρτα, διασχίζοντας το απέραντο, ψηλοτάβανο κεντρικό εργαστήριο. Δε φαινόταν να μπορεί να βγάλει από τη σκέψη του εκείνη τη συνάντηση στην παραλία· τον είχε ταράξει περισσότερο απ' όσο μπορούσα να εξηγήσω. Όσο για μένα, είχα δει τον Γουαίητ σαν έναν ακόμη τυπικό Καλιφορνέζο παλαβό, αν και πιο έξυπνο από το

μέσο όρο, και αμφέβαλλα αν θα είχαμε κανένα αληθινό πρόβλημα μαζί του.

«Έχετε δει τα μαγνητόφωνά μας, τόσο για ατμοσφαιρικές όσο και υποβρύχιες εγγραφές», είπε τελικά ο Ουίλελμ, αλλάζοντας κουβέντα. «Τώρα θα πρέπει να σας δείξω πού χρησιμοποιούνται τα περισσότερα και πού θα είναι επικεντρωμένη η δική σας δουλειά».

Το πίσω μέρος του εργαστηρίου έβλεπε προς την ακτή. Κοντά στην άκρη του νερού υπήρχε ένα μικρότερο, δίχως παράθυρα κτίριο — μακρύ, χαμηλό και ασπροσοβατισμένο όπως και τ' άλλα. Ο Ουίλελμ με οδήγησε ως εκεί και άνοιξε τη βαριά μετάλλινη πόρτα μ' ένα κλειδί που έβγαλε από την τσέπη του.

Τον περισσότερο εσωτερικό χώρο έπιανε μια σκαφτή δεξαμενή που θύμιζε μικρή στεγασμένη πισίνα. Το στενό πεζούλι στις τρεις πλευρές γύρω από τη δεξαμενή ήταν γεμάτο με ηλεκτρικούς πίνακες ελέγχου, ακουστικά, μικρόφωνα και άλλα τέτοια μαραφέτια που συνδέονταν με τα κεντρικά μαγνητόφωνα και κομπιούτερ του κυρίως εργαστηρίου. Το μεγαλύτερο μέρος του τοίχου του κτιρίου που έβλεπε προς τον ωκεανό καταλάμβανε ένα είδος συρόμενης πύλης ή υδατοφράχτη. Όπως έμαθα αργότερα, η πύλη αυτή άνοιγε προς έναν όρμο που επικοινωνούσε με τον ωκεανό, έτσι ώστε το νερό της δεξαμενής να καθαρίζεται και ν' ανανεώνεται κάθε φορά που χρειαζόταν.

Εκτυφλωτικές λάμπες φθορισμού έλουζαν με το άπλετο φως τους την αστραφτερή επιφάνεια της πισίνας, στέλνοντας κυματιστούς στρόβιλους από ανακλώμενο φως σε κάθε γωνιά της αίθουσας. Ένα σιγανός συριχτός ήχος ακουγόταν από τα καλοριφέρ ατμού τα οποία ρυθμίζονταν με θερμοστάτες και κρατούσαν σταθερή και ελεγχόμενη τη θερμοκρασία τόσο του αέρα όσο και του νερού.

Αλλά εκείνη τη στιγμή τίποτε απ' όλα αυτά δεν απασχόλησε ιδιαίτερα την προσοχή μου —γιατί αντίκριζα επί τέλους τον πρωταγωνιστή του πειράματος: μια στιλπνή, πελώρια και ωστόσο χαριτωμένη μορφή. Με πιτσιλωτά γκρίζα ράχη και μουντά ασπριδερή κοιλιά, το πλάσμα είχε ένα μακρύ ρύγχος οπλισμένο με άφθονα δόντια και βαθιά, πανέξυπνα μάτια. Τη στιγμή εκείνη έπλεε ακίνητο στο ρηχό νερό, μονάχα με τα πτερύγιά του ν' αναδεύονται αργά.

Και το δελφίνι δεν ήταν μόνο, γιατί μοιραζόταν την πισίνα του με την Τζόζεφιν Γκίλμαν. Η κοπέλα φορούσε ένα ζωηροκόκκινο μαγιό που αναδείκνυε το εντυπωσιακό κορμί της με συναρπαστικό τρόπο. Ειλικρινά, έπιασα τον εαυτό μου να χαζεύει περισσότερο την Τζόζεφιν παρά τον υδρόβιο σύντροφό της.

«Γεια». Ο χαιρετισμός της Τζόζεφιν ήταν φιλικός, αλλά έκρυβε στον τόνο του κάποια συγκαλυμμένη ειρωνία, σαν να είχε απόλυτη επίγνωση των κρυφών μου σκέψεων.

«Τους τελευταίους δυόμιση μήνες η Τζο ζει σχεδόν μόνιμα σε τούτη την πισίνα», εξήγησε ο Δρ Ουίλελμ. «Ο σκοπός είναι να πετύχει μια όσο γίνεται στενότερη ψυχοεπαφή με τον Φλιπ —αυτός είναι το δελφίνι— και να ενθαρρύνει την όποια ενδεχόμενη προσπάθεια επικοινωνίας από μέρους του».

«Φλιπ», παρενέβη η Τζόζεφιν, «είναι, βέβαια, το χαϊδευτικό του Φλίππερ, από το δελφίνι που πρωταγωνιστούσε σ' εκείνη την παλιά κινηματογραφική και τηλεοπτική σειρά που υπήρξε και η πρώτη

ένδειξη ότι το κοινό είχε συνειδητοποιήσει την εξυπνάδα αυτών των ζώων».

Η Τζο γέλασε, σκαρφαλώνοντας με σβελτάδα έξω από το νερό για να καθήσει στην άκρη της δεξαμενής. «Κατά βάση ο Φλίππερ της ταινίας δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα είδος θαλάσσιας Λάσσυ». Η κοπέλα άπλωσε το χέρι για μια μεγάλη πετσέτα μπάνιου και τυλίχτηκε μ' αυτή. «Είναι κανένας για καφέ;» ρώτησε. «Κάνει λίγη ψύχρα σήμερα για τέτοια πρωινά μπανάκια».

Ενώ η Τζο γέμιζε τα φλιτζάνια από την καφετιέρα που ήταν σ' ένα τραπεζάκι, ο Ουίλελμ μ' ενημέρωνε με στοιχεία σχετικά με το δελφίνι.

«Ο Φλιπ αποτελεί τυπικό δείγμα ενός *Tursiops truncata*, αν και κάπως μικρότερο από το μέσο όρο — που φτάνει γύρω στα δυο μέτρα. Ο εγκέφαλος τους ζυγίζει 1700 γραμμάρια κατά μέσο όρο, δηλαδή 350 παραπάνω από τον ανθρώπινο, με περίπου την ίδια κυτταρική πυκνότητα.

»Φιλοξενούμε τούτο το φιλαράκο για κάτι παραπάνω από χρόνο τώρα και μόλο που βγάζει κάθε γνωστό για δελφίνι ήχο —γαβγίσματα, γρυλίσματα, κρότους, ξυσίματα και σφυρίγματα, ως και μιμήσεις της ανθρώπινης φωνής— στάθηκε αδύνατο να εντοπίσουμε κάποια γλωσσική δομή. Και όμως τα πλάσματα αυτά πρέπει να μιλούν μεταξύ τους. Το ενδιαφέρον μου για τη δελφινολογία ξεκίνησε από μια αναφορά σχετικά με κάτι έρευνες με ηχοβολιστικά μηχανήματα που είχαν κάνει σκάφη του πολεμικού ναυτικού κοντά στο νησί Πονάπε, στο Νότιο Ειρηνικό. Τα διαγράμματα έδειχναν ότι υπήρχε μια πειθαρχική τάξη στις υποβρύχιες κινήσεις των δελφινιών για αποστάσεις χιλιομέτρων. Και κάτι ακόμη πιο σημαντικό: εμφάνιζαν σχηματι-

σμούς ή σύνολα κινήσεων μαθηματικής ακρίβειας που έμοιαζαν είτε σαν περίπλοκο παιχνίδι είτε σαν κάποιο είδος τελετουργίας».

«Μπορεί», τον διέκοψα αστειολογώντας, «να έκαναν πρόβες για εκείνη την τελετή που τόσο εντυπωσίασε τον κυβερνήτη Γκριμπλ».

«Όπως και να 'χει», παρατήρησε η Τζο, αφήνοντας κάτω το φλιτζάνι της και σιάζοντας έναν ιμάντα του μαγιό της, « εγώ επί δέκα εβδομάδες δεν κατάφερα να σκοράρω ούτε πόντο με το φίλο μας τον Φλιπ. Τώρα ελπίζουμε ότι εσείς θα βρείτε κάποιο τρόπο να συντονίσετε τους δυο μας στο σωστό μήκος κύματος. Χώρια απ' αυτό, θα πρέπει να μας δώσετε και κάποια ιδέα για το πώς γίνεται και τι κάνουμε όταν προσπαθούμε να πετύχουμε τηλεπαθητική επικοινωνία. Ειλικρινά, εγώ δεν έχω και πολύ εμπιστοσύνη σε όλα αυτά, αλλά αν ο Φρεντ θέλει να το δοκιμάσει, είμαι πρόθυμη να συνεργαστώ με όσο γίνεται λιγότερες επιφυλάξεις».

Φέρνοντας στη μνήμη κάτι που έγραφε στο πρωτοποριακό βιβλίο του ο Δρ Λίλλυ για τα δελφίνια, ρώτησα τον Ουίλελμ, «Δοκιμάσατε να εμφυτέψετε ηλεκτρόδια στον εγκέφαλο του πλάσματος για πειράματα διέγερσης του κέντρου ηδονής;»

«Έχουμε προχωρήσει πολύ πέρα απ' όλα αυτά», με διαβεβαίωσε ανυπόμονα ο Ουίλελμ. «Είναι γνωστό από χρόνια ότι τα δελφίνια μαθαίνουν σχεδόν αμέσως —όσο κανένα άλλο ζώο— τα πιο πολύπλοκα κόλπα προκειμένου να διεγείρουν αυτό το κέντρο. Εξάλλου, είναι κάπως χοντροκοπιά —κάτι σαν ηλεκτρικός αυνανισμός, ή σαν μια δόση από εκείνο το LSD που τόσο εκτιμούν οι φίλοι μας στην ακρογιαλιά. Είναι μειωτικό για ένα πλάσμα που είναι κατά βάση ίσο μ' εμάς —αν όχι και ανώτερο».

Ενώ γινόταν αυτή η συζήτηση, την προσοχή μου άρχισε λίγο λίγο να τραβά το ίδιο το ζώο, που έπλεε εκεί στο νερό δίπλα μας. Ήταν φανερό ότι παρακολουθούσε την κουβέντα μας, αν και υπέθεσα ότι το έκανε δίχως να καταλαβαίνει τίποτα από τα νοήματα. Το μοναδικό ορατό μάτι του στη βαθιά κατσαρωτή κόχη πίσω από το μάλλον απειλητικό ρύγχος πετούσε με ζωηρό ενδιαφέρον από τον ένα στον άλλο της συντροφιάς μας. Έπιασα, μάλιστα, τον εαυτό μου να διαβάζει ανθρώπινες εκφράσεις στο βλέμμα: ιδιοκτησιακό ενδιαφέρον όταν στρεφόταν προς την Τζόζεφιν Γκίλμαν, ανεκτική θυμηδία όταν γύριζε προς τον Δρα Ουίλελμ και όταν κοίταζε εμένα — τι; Δυσφορία, εχθρότητα, ζήλεια; Αλλά τι είδους φαντασιώσεις ήταν αυτές που έκανα κάτω από τα δυνατά φώτα ενός επιστημονικού εργαστηρίου;

«Θα πρέπει να γνωριστείτε καλύτερα με τον Φλιπ», άκουσα τον Ουίλελμ να λέει. «Αν ο στόχος είναι να μας βοηθήσετε να μάθουμε να καταλαβαίνουμε τα δελφινέζικα, εσείς κι αυτός θα πρέπει να γίνετε καλοί φίλοι».

Την προσοχή μου τράβηξε κάποια αναταραχή στο νερό· ο Φλιπ είχε στρίψει απότομα προς τ' αριστερά και απομακρυνόταν μισοβυθισμένος, βγάζοντας ταυτόχρονα τον πρώτο ήχο που είχα ακούσει από δελφίνι: ένα οξύ κοροϊδευτικό σφύριγμα.

6

Εκείνο το βράδυ μετά το δείπνο η Τζόζεφιν Γκίλμαν κι εγώ βγήκαμε για έναν περίπατο στην ακρογιαλιά κάτω από ένα φεγγάρι που ξεμύτιζε μονάχα σποραδικά πίσω από φευγάτα σύννεφα. Ο Δρ Ουίλελμ ήταν στο γραφείο του γράφοντας σημειώσεις ενώ η επιστάτισσα και μαγείρισσα, η τελευταία που έφευγε από το προσωπικό κάθε βράδυ, ήδη ταξίδευε προς το Σαν Σιμεόν με το Λαντ Ρόβερ του Ινστιτούτου.

Διαπίστωσα ότι κι εγώ δεν ήξερα ποια ήταν τα συναισθήματά μου για την Τζο. Όταν την είχα δει στην πισίνα με το δελφίνι εκείνο το πρωί την είχα βρει εξαιρετικά ελκυστική, δίνοντάς μου την αίσθηση ότι βρισκόταν στο φυσικό της στοιχείο. Αλλά στο δείπνο, ντυμένη με φιγουράτη βραδινή τουαλέτα που για κάποιο λόγο δεν της ταίριαζε διόλου, ένιωσα να με απωθεί πάλι μ' εκείνη τη μουντή επιδερμίδα και τα πεταχτά, αγέλαστα μάτια της.

«Αύριο θ' αρχίσουν τα υπνωτικά πειράματα», της υπενθύμισα καθώς πλησιάζαμε με το πάσο μας προς την ακρογιαλιά όπου έσκαζαν τα κύματα. «Είσαι σίγουρη ότι το θέλεις αυτό; Στο κάτω κάτω, λες ότι δεν έχεις καμιά εμπιστοσύνη σ' αυτή την προσέγγιση και ότι μπορεί να έχει αρνητικές επιπτώσεις στην όλη προσπάθεια».

«Θα κάνω αυτό που ο Φρεντ κρίνει καλύτερο και θα πάω με τα νερά του, για την ώρα τουλάχιστον. Έχω γίνει πολύ ξεφτέρι σ' αυτό, μέσα σε κάποια όρια βέβαια. Ήξερες ότι κάποτε με είχε ζητήσει σε γάμο; Αλλά εκεί έκρινα ότι το πράγμα ξεπερνούσε τα όρια και πάτησα πόδι».

«Δεν το ήξερα», μουρμούρισα, αμήχανος από την απότομη τροπή της κουβέντας σε προσωπικά θέματα.

«Νομίζω ότι βασικά τα κίνητρά του ήταν πρακτικά. Η πρώτη γυναίκα του είχε πεθάνει, εργαζόμαστε μαζί και μοιραζόμαστε τα ίδια ενδιαφέροντα. Χώρια απ' αυτό, έπρεπε να μένουμε και τις νύχτες

μαζί, επιβλέποντας τη δουλειά ακόμη και επί εικοσιτετράωρης βάσης αν χρειαζόταν — ναι, ο γάμος θα ήταν μια βολική λύση, αλλά απάντησα αρνητικά».

«Πώς πρωτοξεκίνησε το ενδιαφέρον σου για — δεν ξέρω αν είναι η σωστή λέξη— τη δελφινολογία;» τη ρώτησα, θέλοντας ν' αλλάξω κουβέντα. Είχαμε φτάσει στο σημείο όπου τα κύματα αποσύρονταν με συριχτό ήχο, αφήνοντας πίσω τους μακριές γραμμές από αφρούς που φέγγιζαν με αχνούς ιριδισμούς στο σύθαμπο.

«Η αλήθεια είναι ότι ανέκαθεν με γοήτευε η θάλασσα και τα πλάσματα που ζουν σ' αυτή. Παλιά στο σπίτι μου στη Βοστώνη ξόδευα το μισό χρόνο μου στο ενυδρείο —είτε εκεί είτε κάτω στο λιμάνι».

«Η οικογένειά σου είναι από τη Βοστώνη».

«Όχι από καταγωγής; Ο πατέρας μου ήταν αξιωματικός του πολεμικού ναυτικού και μετά το θάνατο της μητέρα μου ζήσαμε κάμποσα χρόνια εκεί. Η δική του οικογένεια κατάγεται από ένα ξεπεσμένο παλιό ψαροχώρι που λέγεται Ίνσμουθ, πέρα μετά το Μάρμπλχεντ. Οι Γκίλμαν είναι από τις παλιές φαμίλιες της περιοχής. Για πάνω από διακόσια χρόνια ασχολούνταν με τη φαλαινοθηρία και το εμπόριο των Ανατολικών Ινδιών και φαντάζομαι ότι από αυτούς κληρονόμησα το ενδιαφέρον μου για την ωκεανολογία».

«Πηγαίνεις συχνά για επισκέψεις εκεί;»

«Όσο παράξενο κι αν σου φανεί, δεν έχω πάει ποτέ. Σχεδόν ολόκληρη η πόλη έγινε στάχτη πριν γεννηθώ, στη δεκαετία του '20. Ο πατέρας μου έλεγε ότι ήταν ένα ψόφιο, καταθλιπτικό μέρος και πριν χρόνια μ' έβαλε να του υποσχεθώ ότι ποτέ δε θα πατούσα το πόδι μου εκεί — αν και δεν ξέρω ακριβώς γιατί. Αυτό συνέβη αμέσως μετά την τελευταία του επίσκεψη εκεί· στο επόμενο ταξίδι του χάθηκε στη θάλασσα, έχοντας εξαφανιστεί από το κατάστρωμα του αντιτορπιλικού του οποίου ήταν κυβερνήτης. Κανένας δεν κατάλαβε ποτέ πώς έγινε· ο καιρός ήταν εντελώς μπουνάτσα».

«Δεν ένιωσες ποτέ καμιά περιέργεια για τους λόγους που τον έκαναν να θέλει να σε κρατήσει μακριά από αυτό το —πώς το είπες;— Ίνσβιλ;»

«Ασφαλώς και μου κίνησε την περιέργεια, ιδίως μετά το θάνατό του. Έτσι έψαξα στις εφημερίδες της περιόδου της μεγάλης φωτιάς — οι βιβλιοθήκες της Βοστώνης δεν είχαν σχεδόν τίποτε άλλο για το Ινσμουθ— και βρήκα ένα δημοσίευμα που μπορεί να είχε κάποια σχέση με το αίνιγμα. Ήταν γεμάτο εξωφρενικούς υπαινιγμούς για το πώς πριν από χρόνια οι κάτοικοι του Ινσμουθ γυρίζοντας από τις Νότιες Θάλασσες είχαν φέρει μαζί τους κάποια ράτσα από μιγάδες αγρίους και μαζί τους ξεκίνησαν κάποια δαιμονολατρεία. Χάρη σ' αυτή, λέει, μπορούσαν να βρίσκουν βυθισμένους θησαυρούς και απέκτησαν μια υπερφυσική δύναμη να εξουσιάζουν τον καιρό. Το δημοσίευμα άφηνε να εννοηθεί ότι οι άντρες είχαν ζευγαρώσει με τις ιέρειες —ή ό,τι άλλο ήταν— από την Πολυνησία και ότι αυτός ήταν ένας από τους λόγους που τους απέφευγαν και τους μισούσαν όλοι οι γείτονές τους».

Το μυαλό μου πέταξε στο μαυριδερό δέρμα και τα παράξενα μάτια της Τζόζεφιν και αναρωτήθηκα...

Θα είχαμε απομακρυνθεί σχεδόν δυο χιλιόμετρα από το Ινστιτούτο όταν προσέξαμε ξαφνικά ότι το σκοτάδι μπροστά έσπαζε από κάτι αχνές αναλα-

μπές, σαν κάποια φωτιά να έκαιγε πέρα στη νότια ακρογιαλιά. Ταυτόχρονα, κάτι σαν σιγανό μουρμουρητό ή αργή ψαλμωδία έφτασε ως τ' αυτιά μας, ερχόμενο από την ίδια κατεύθυνση. Εντελώς αναπάντεχα, ένα διαπεραστικό υστερικό ουρλιαχτό που ξεχείλιζε από συγκλονιστική έκσταση, έσκισε το νυχτερινό αέρα. Ήταν απίστευτης διάρκειας, πότε γεμάτο τρόμο, πότε ειρωνικό και πότε άμυαλα ζωώδες. Και ο ήχος δυνάμωνε και χαμήλωνε με μια φρενίτιδα που δεν μπορεί να σήμαινε παρά μονάχα παραλήρημα ή τρέλα πέρα από κάθε ανθρώπινο —ή και μη ανθρώπινο— όριο.

Δίχως συνειδητή σκέψη ή βούληση, η Τζόζεφιν κι εγώ βρεθήκαμε σφιχταγκαλιασμένοι, να φιλιώμαστε σε μια αποχαλίνωση πάθους που ήταν σαν αντίλαλος εκείνου του οργιαστικού σαματά που έφτανε από την πλαζ.

Φαίνεται ότι οι χίππις είχαν βάλει μπροστά εκείνη την τελετή που είχαν πει για να εξορκίσουν τα κακόβουλα πλάσματα από τη θάλασσα.

7

Οι επόμενες λίγες μέρες είναι ευκολότερο να συνοψισθούν μέσω αποσπασμάτων από το συστηματικό ημερολόγιο που άρχισα να κρατώ από την έναρξη των πειραμάτων μας με στόχο την τηλεπαθητική επαφή με τη δελφίνι Φλιπ μέσω της ύπνωσης ενός ανθρώπινου υποκειμένου:

20 Απριλίου. Τούτο το πρωί υπέβαλα την Τζόζεφιν σε ελαφρά ύπνωση και διαπίστωσα ότι είναι σχεδόν ιδανικά δεκτικό υποκείμενο. Της υπέβαλα μεθυπνωτικές εντολές που θα

την κρατούσαν σε πλήρη επιφυλακή και ετοιμότητα, συγκεντρωμένη στο μυαλό του δελφινιού έτσι ώστε να πιάσει τα τυχόν μηνύματα που θα εκπέμπονταν από αυτό. Όταν την ξύπνησα μπήκε πάλι στην δεξαμενή με τον Φλιπ και πέρασε εκεί όλη την υπόλοιπη μέρα, παίζοντας με το δελφίνι τα παιχνίδια των αριθμών που είχαν επινοήσει μαζί.

Είναι εντυπωσιακό να βλέπει κανείς πόσο αφοσιωμένο τής είναι το ζώο· την ακολουθεί παντού στη δεξαμενή και διαμαρτύρεται με δυνατά γαβγίσματα και βελάσματα κάθε φορά που εκείνη βγαίνει έξω. Ο Φλιπ δέχεται την τροφή του, ωμά ολόκληρα ψάρια, μονάχα από τα χέρια της.

Ρώτησα τον Δρα Ουίλελμ κατά πόσο υπήρχε κάποιος κίνδυνος από εκείνα τα θηριώδη σαγόνια με τις εκατοντάδες δόντια, που έκοβαν τα ψάρια σαν πελώρια, θανάσιμα ψαλίδια. Με διαβεβαίωσε ότι δεν υπήρχε τέτοιος φόβος, γιατί ποτέ στην ιστορία ή τους θρύλους δεν είχε αναφερθεί περίπτωση δελφινιού που να έχει επιτεθεί ή έστω να έχει τραυματίσει τυχαία άνθρωπο. Ύστερα μου επανέλαβε κάποιο απόσπασμα από τον Πλούταρχο —οι γνώσεις του Ουίλελμ είναι τεράστιες, αν και κάπως μονόπλευρες— που αργότερα έψαξα και το βρήκα στη βιβλιοθήκη. Ήταν το εξής:

«Στο δελφίνι και μόνο, περισσότερο από κάθε άλλο πλάσμα, η Φύση έχει χαρίσει εκείνο που αναζητούν οι καλύτεροι από τους φιλοσόφους: την ανιδιοτελή φιλία»...

22 Απριλίου. Ακόμη κανένα αποτέλεσμα. Ο Ουίλελμ θέλει να δοκιμάσω με βαθύτερη ύπνωση και ισχυρότερες υποβολές. Πιο συγκεκριμένα, πρότεινε να διατηρήσω τη Τζόζεφιν σε κατάσταση ύπνωσης για περιόδους μιας μέρας ή και παραπάνω, αφήνοντάς της μονάχα την αναγκαία βούληση για να κρατά το κεφάλι της έξω από το νερό της δεξαμενής. Όταν διαμαρτυρήθηκα ότι κάτι τέτοιο θα ήταν επικίνδυνο, επειδή υπήρχε φόβος να χάσει για κάποιο λόγο τον έλεγχο και να πνιγεί, ο Ουίλελμ με κοίταξε παράξενα και είπε, «Ο Φλιπ δε θ' άφηνε ποτέ να συμβεί κάτι τέτοιο».

25 Απριλίου. Σήμερα, μην έχοντας πετύχει κανένα θετικό αποτέλεσμα ως τώρα, συμφώνησα να δοκιμάσω το δεύτερο επίπεδο του σχεδίου του Ουίλελμ, εφόσον σ' αυτό συμφώνησε και η Τζο. Έτσι την υπνώτισα στο χείλος της πισίνας, ενώ ο Φλιπ παρακολουθούσε με περιέργεια την όλη διαδικασία. (Νομίζω ότι αυτό το πλάσμα δε με συμπαθεί, αν και δε δυσκολεύτηκα να πιάσω φιλικές σχέσεις με τ' άλλα δελφίνια στη μεγαλύτερη δεξαμενή της βόρειας ακτής.) Αφού εντύπωσα όσο γινόταν πιο βαθιά στο υποσυνείδητό της την εντολή να είναι πολύ προσεκτική στο νερό, την άφησα να ξαναμπεί στη δεξαμενή για λίγες ώρες.

Σε ύπνωση η συμπεριφορά της θυμίζει βέβαια άτομο που υπνοβατεί ή είναι σε λήθαργο. Απλώς κάθεται στην άκρη της πισίνας ή κολυμπά αργά στο νερό μ' έναν αφηρημένο τρόπο. Ο Φλιπ φαίνεται ν' απορεί και να θυ-

μώνει που η κοπέλα δεν παίζει τότε τα συνηθισμένα παιχνίδια μαζί του.

Ύστερα από καμιά ώρα προσπάθειας και ενώ βοηθούσα την Τζο να βγει από τη δεξαμενή, είδα το δελφίνι να περνά από δίπλα μου σαν σφαίρα. Ήμουν σίγουρος ότι σκόπευε να καρφώσει τα δόντια του στο μπράτσο μου, κάνοντάς μου έτσι την αμφίβολη τιμή να είμαι ο πρώτος άνθρωπος που δαγκώθηκε από δελφίνι, αλλά την τελευταία στιγμή φάνηκε ν' αλλάζει γνώμη κι έστριψε απότομα. Απομακρύνθηκε αφήνοντας οργισμένους κρωγμούς και γρυλίσματα, με το ορατό από τη μεριά μου μάτι του να με αγριοκοιτάζει κακόβουλα...

27 Απριλίου. Ο Δρ Ουίλελμ θέλει ν' αυξήσουμε το χρόνο που η Τζο παραμένει στη δεξαμενή σε κατάσταση ύπνωσης. Αυτό επειδή όταν ξύπνησε χτες είπε ότι θυμόταν κάποιες αόριστες, παράξενες εικόνες που μπορεί να ήταν τηλεπαθητικές εντυπώσεις ή μηνύματα. Εγώ είμαι σχεδόν σίγουρος ότι πρόκειται μάλλον για ψευδομνήμες, πλασμένες από το υποσυνείδητό της για να ικανοποιήσει τον Δρα Ουίλελμ· έτσι αντέδρασα μάλλον έντονα στην ιδέα εντατικοποίησης αυτής της φάσης του πειράματος.

Εκείνα τα όργια των χίππιδων στην πλαζ νότια από δω επαναλαμβάνονται σχεδόν κάθε νύχτα και κρατούν ως τις πρωινές ώρες. Οι τρεις μας έχουμε αρχίσει να νιώθουμε την έλλειψη του ύπνου και τα νεύρα μας είναι πολύ τεντωμένα, ιδίως της Τζο, που εξαντλείται

εύκολα ύστερα από τις πολύωρες περιόδους της ύπνωσης.

28 Απριλίου. Σήμερα το πρωί ο Ουίλελμ με ζόρισε πάλι. Του δήλωσα ότι δεν μπορούσα ν' αναλάβω την ευθύνη για τις τυχόν δυσάρεστες συνέπειες. «Όχι, ασφαλώς όχι», με διαβεβαίωσε. «Εγώ είμαι ο μόνος υπεύθυνος για ό,τι συμβεί σε τούτο το Ινστιτούτο». Ύστερα μου έδειξε ένα είδος φορητής εξάρτυσης από καραβόπανο που είχε εγκαταστήσει στη δεξαμενή. Η Τζο θα μπορούσε να φορά αυτή την εξάρτυση και να κινείται ελεύθερα στο νερό, δίχως να κινδυνεύει να πνιγεί ενώ θα ήταν σε κατάσταση ύπνωσης. Έτσι υποχώρησα και συμφώνησα να δοκιμάσουμε την ιδέα, τουλάχιστον για λίγο.

30 Απριλίου. Όλα εξελίχτηκαν ομαλά και δίχως κανένα πρόβλημα· τουλάχιστον η Τζο και ο Ουίλελμ είναι πεπεισμένοι ότι αυτά που αποκαλούν «μυνήματα« γίνονται ολοένα πιο καθαρά και συγκεκριμένα. Για μένα, τα όσα ανακαλεί στη μνήμη της η Τζο με τη βοήθεια ελαφράς ύπνωσης είναι σκέτες ασυναρτησίες ή φαντασιώσεις, που ανακατεύονται ίσως μ' εκείνες τις περίεργες φήμες σχετικά με την ιδιαίτερη πατρίδα του πατέρα της, το Ίνσμουθ, για τις οποίες μου είχε μιλήσει παλιότερα. Όπως και να 'χει, οι δυο τους θέλουν να συνεχίσουμε την προσπάθεια για κανά δυο μέρες ακόμη και δεν έφερα αντίρρηση σ' αυτό, μια και δε φαίνεται να υπάρχει κανένας αληθινός κίνδυνος.

8

«Κανένας αληθινός κίνδυνος!»

Εάν, όταν έγραφα αυτά τα λόγια, είχα έστω και την παραμικρή υποψία των όσων ξέρω τώρα, θα διέκοπτα το πείραμα την ίδια στιγμή. Ναι, είτε θα το σταματούσα αμέσως είτε θα εγκατέλειπα εκείνο τη παραθαλάσσιο προκεχωρημένο φυλάκιο στα σύνορα του αγνώστου, που από τη μια μεριά το απειλούσαν οι δεισιδαιμονίες κάποιων παλαβών και από την άλλη η ξεροκέφαλη επιστημονική υπεροψία. Αλλά μόλο που υπήρχαν όλες οι σχετικές ενδείξεις, τόσο φανερές όταν τις βλέπει κανείς εκ των υστέρων, εκείνη την εποχή δεν έβλεπα τίποτα· απλώς ένιωθα να με διακατέχει μια νεφελώδης και ακαθόριστη ανησυχία. Έτσι δεν έκανα το παραμικρό για να προλάβω τα πράγματα και γι' αυτό νιώθω συνυπεύθυνος των όσων έγιναν.

Αργά το βράδυ της 30ής Απριλίου, λίγο μετά το γράψιμο των παραπάνω στο ημερολόγιό μου, ο Δρ Ουίλελμ κι εγώ ξυπνήσαμε ο καθένας στο δωμάτιό του από ένα ξεφωνητό. Μόλο που ήταν αχνό και πνιχτό από την απόσταση, καταλάβαμε ότι ήταν η φωνή της Τζο και όχι κάποιο από τα ζωώδη ουρλιαχτά των αποκτηνωμένων από τα ναρκωτικά γειτόνων μας.

Αν με ρωτήσετε τώρα γιατί εκείνο το βράδυ είχαμε αφήσει την Τζο Γκίλμαν μόνη στη δεξαμενή με το δελφίνι θα παραδεχτώ ότι φαίνεται σαν εγκληματική αμέλεια ή σαν ασυγχώρετη βλακεία. Αλλά ο Ουίλελμ κι εγώ τη φυλάγαμε με βάρδιες την προηγούμενη νύχτα ενώ έπλεε μισοβυθισμένη φορώντας την εξάρτυσή της και ονειρευόταν τα παράξενα όνειρά της κάτω από το εκτυφλωτικό φως

των λαμπτήρων νέον. Η εξάρτυση κρατούσε το κεφάλι και το στήθος της έξω από το νερό ενώ ο Φλιπ, επιπλέοντας νωχελικά στη δεξαμενή, φαινόταν σαν να λαγοκοιμόταν κι αυτός (αν και τα δελφίνια δεν κοιμούνται ποτέ, επειδή είναι αναγκασμένα να βγαίνουν στην επιφάνεια ν' αναπνεύσουν, όπως και οι φάλαινες). Έτσι τούτη τη δεύτερη νύχτα, ύστερα και από δική της επίμονη παρότρυνση, ο Ουίλελμ κι εγώ είχαμε πάει για φαγητό και μετά για λίγη χαλάρωση στα δωμάτιά μας.

Το ουρλιαχτό, που έκανε και τους δυο μας να πεταχτούμε από εκείνο το βαρύ λήθαργο που είχαμε πέσει ύστερα από τόση αϋπνία, ακούστηκε γύρω στις δέκα το βράδυ. Το δωμάτιο του Δρα Ουίλελμ βρισκόταν πιο κοντά από το δικό μου στο κυρίως εργαστήριο· έτσι, παρά τη μεγαλύτερη ηλικία και τα επιπλέον κιλά του, κατάφερε να φτάσει πρώτος στη βαριά σιδερένια πόρτα της παράκτιας δεξαμενής. Πλησιάζοντας στο κτίριο, τον είδα να παλεύει με την κλειδαριά, με χέρια που έτρεμαν. Ξαφνιάστηκα όταν γύρισε και μου είπε με σφυριχτή ανάσα: «Περίμενε εδω!»

Δε μου δόθηκε καν χρόνος ν' αντιδράσω, γιατί μπήκε μέσα και έκλεισε αμέσως την πόρτα πίσω του. Η κλειδαριά ασφάλιζε αυτόματα και επειδή μονάχα ο Ουίλελμ και ο αρχιτεχνικός των εργαστηρίων —τώρα χιλιόμετρα μακριά στο Σαν Σιμεόν— είχαν κλειδί, αναγκάστηκα να συμμορφωθώ με τη διαταγή.

Μπορώ να ξαναφέρω στη μνήμη μου και ν' αναβιώσω με την κάθε ανάγλυφη λεπτομέρεια όλους τους φόβους και τις αγωνίες εκείνης της αναμονής. Θυμάμαι το συριχτό πάφλασμα των κυμάτων

που δυνάμωνε μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα καθώς σηκωνόταν καινούριος άνεμος και το μισοφέγγαρο που έλαμπε ειρωνικά ατάραχο πάνω από το σιωπηλό, δίχως παράθυρα, φασματικά λευκό κτίριο.

Είχα κοιτάξει το ρολόι μου καθώς έτρεχα στην ακτή και μπορώ να διαβεβαιώσω ότι είχαν περάσει ακριβώς δέκα λεπτά από τη στιγμή που ο Δρ Ουίλελμ έκλεισε πίσω του την πόρτα μέχρι που την άνοιξε πάλι. Τρίζοντας, η πόρτα σύρθηκε αργά στο πλάι, με το άνοιγμα της ένα παραλληλόγραμμο πλημμυρισμένο με σκληρό, εκτυφλωτικό φως.

«Βοήθησέ με να τη μεταφέρουμε», μουρμούρισε ο Ουίλελμ από μέσα και απομακρύνθηκε πάλι.

Μπήκα στο χώρο. Ο Ουίλελμ είχε τραβήξει την αναίσθητη Τζο Γκίλμαν έξω από το νερό και την είχε τυλίξει με κάμποσες από τις μεγάλες ρόμπες του μπάνιου που υπήρχαν πάντοτε διαθέσιμες πλάι στην δεξαμενή. Κοιτάζοντας πέρα από το ασάλευτο κορμί της, ξαφνιάστηκα βλέποντας την εξάρτυση της Τζο να πλέει κομματιασμένη ανάμεσα στα στραφταλίσματα του νερού. Υπήρχαν ακόμη και κουρέλια από το κόκκινο μαγιό της ανάκατα με τους ιμάντες και το σκισμένο καραβόπανο της εξάρτυσης. Πιο πέρα διέκρινα και τη σκιερή σιλουέτα του δελφινιού, του Φλιπ· ήταν εντελώς βυθισμένος και παράξενα ασάλευτος σε μια μακρινή γωνιά της δεξαμενής.

«Να τη μεταφέρουμε στο δωμάτιό της», μουρμούρισε ο Ουίλελμ καθώς σηκώναμε την Τζο. Παραπατώντας και σκοντάφτοντας στη μαλακιά άμμο, φτάσαμε στο κτίριο με τα υπνοδωμάτια, ανοίξαμε την πόρτα, μπήκαμε στο διαμέρισμα της Τζο (εγώ δεν είχα ξαναπάει, εκεί αλλά ο Ουίλελμ φαινό-

ταν να ξέρει το δρόμο) και την ξαπλώσαμε τελικά, έτσι τυλιγμένη όπως ήταν, στο στενό πτυσσόμενο κρεβάτι.

«Θα καλέσω γιατρό», μουρμούρισα, κάνοντας να κινηθώ προς την πόρτα.

«Όχι, περίμενε!» γρύλισε απότομα ο Ουίλελμ, ρυθμίζοντας το φως του μικρού πορτατίφ δίπλα στο κρεβάτι. «Δεν έπαθε καμιά ζημιά —έστω και ως ζωολόγος, ξέρω αρκετή ιατρική για να μπορώ να το διαπιστώσω αυτό. Πετάξου να φέρεις ένα μαγνητόφωνο από το εργαστήριο. Νομίζω ότι εξακολουθεί να είναι υπνωτισμένη και ίσως μπορεί να μας πει τι συνέβη».

«Μα είδες—» άρχισα να λέω.

«Είδα μονάχα ό,τι είδες κι εσύ», μ' έκοψε αμέσως ο Ουίλελμ, κοιτάζοντάς με βλοσυρά πίσω από γυαλιά που αντανακλούσαν σαν καθρέφτες το χαμηλωμένο φως του πορτατίφ. «Τη βρήκα να κρατιέται από την άκρη της δεξαμενής όταν μπήκα εκεί, ημιαναίσθητη, εκτός εξάρτυσης και —άντε φέρε το μαγνητόφωνο, άνθρωπέ μου!»

Γιατί υπάκουσα έτσι τυφλά, είναι κάτι που εξακολουθώ να μην το καταλαβαίνω. Όπως και να' χει, διέσχισα πάλι σκοντάφοντας την αμμουδιά, με το κλειδί του Ουίλελμ στο χέρι, και μετά διάλεξα ένα φορητό μαγνητόφωνο από τα καλοεξοπλισμένα ερμάρια οργάνων και συσκευών του κεντρικού εργαστηρίου.

Όταν γύρισα με το μαγνητόφωνο στο δωμάτιο της Τζόζεφιν, είδα ότι ο Δρ Ουίλελμ είχε καταφέρει να της φορέσει μια αταίριαστη πλισέ ρόμπα δωματίου και την είχε ξαπλώσει κάτω από τα σεντόνια. Ήδη της έκανε με μηχανικές κινήσεις μασάζ στους

καρπούς, κοιτάζοντας ανήσυχα το πρόσωπό της. Τα μάτια της ήταν ακόμη κλειστά και η ανάσα της δύσκολη και ακανόνιστη.

«Είναι σε κατάσταση ύπνωσης ή σοκ;» με ρώτησε νευρικά.

«Είτε το ένα είτε το άλλο, ή μπορεί και τα δυο», απάντησα ξερά. «Στο σημείο αυτό, τα συμπτώματα θα ήταν παρόμοια».

«Τότε ετοίμασε το μηχάνημα».

Σύντομα διαπίστωσα ότι κρατούσε ακόμη η βαθιά ύπνωση στην οποία είχα υποβάλει την Τζο Γκίλμαν εκείνο το πρωί. Κατάφερα ν' αποσπάσω κάποια θετική αντίδραση από μέρους της προσφεύγοντας στις λέξεις-κλειδιά που χρησιμοποιούσα για να πετύχω ταχεία ύπνωση — κάτι τόσο εύκολο αυτές τις μέρες που σχεδόν απορούσα κι εγώ.

«Τζο, με ακούς; Πες μας τι σου συνέβη», την παρότρυνα μαλακά. Το χρώμα άρχισε να ξαναγυρίζει στο πρόσωπό της· ύστερα άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό και το κορμί της συσπάστηκε κάτω από τα σκεπάσματα. Για τα όσα επακολούθησαν έχω τη μαρτυρία όχι μονάχα της μνήμης μου, αλλά και το δακτυλογραφημένο αντίγραφο που ετοιμάσαμε τη άλλη μέρα από την ταινία του μαγνητοφώνου, το μικρόφωνο του οποίου ο Δρ Ουίλελμ κρατούσε τώρα δίπλα στο μαξιλάρι της με αγωνιώδη προσμονή.

Παραλείποντας μερικά από τα επαναλαμβανόμενα λόγια της καθώς και τις δικές μας παροτρύνσεις, δίνω εδώ μια συνοπτική απόδωση των όσων ακούσαμε από τα μωλωπισμένα χείλη εκείνης της σχεδόν λιπόθυμης γυναίκας, ενώ στριφογύριζε ανήσυχα στο κρεβάτι της σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Ήταν κοντά μεσάνυχτα παραμονής Πρωτομα-

γιάς και λίγα μέτρα πιο πέρα στραφτάλιζαν τα φεγγαροφώτιστα νερά του Ειρηνικού.

«Πρέπει να ξεφύγω... πρέπει να ξεφύγω και να συνενώσω τις δυνάμεις. Εκείνοι που περιμένουν στη υδάτινη Αρλυά (Ισπανική λέξη;), εκείνοι που περιδιαβαίνουν τις χιονισμένες ερημιές του Λενγκ, εκείνοι που σφυρίζουν και καραδοκούν στο ζοφερό Καντάθ —όλοι θα εγερθούν και όλοι θα ενωθούν ξανά για να υμνήσουν τον Μέγα Χλούλου (Ισπανικά;), τον Σουμπ-Νιγκουράθ και Εκείνον που το Όνομα δεν Επιτρέπεται να Αναφερθεί...

»Θα με βοηθήσεις, ω συντρόφισσα που ανασαίνεις αέρα, εσύ που συγκατέχεις τη ζεστασιά, που διαφυλάττεις το σπέρμα της τελευταίας σποράς και του ατέλειωτου τρύγου... Ο (εδώ δυσπρόφερτο όνομα, ίσως Υ'χα-νθλέι) θα τελέσει τους γάμους μας, οι πράσινοι λαβύρινθοι θα φιλοξενήσουν τη νυφική μας παστάδα, οι σιωπηλοί περιπατητές του σκοταδιού θα μας καλοσωρίσουν με μεγάλα ξεφαντώματα και χορούς με τα πολυαρθρωτά τους πόδια... τ' αρχαία, αστραφτερά μάτια τους δείχνουν αγαλλίαση... Και θα ζήσουμε αιώνια ανάμεσα σε θαύματα και μεγαλεία...»

Ύστερα η κοπέλα άφησε ένα πνιχτό βογγητό και φάνηκε σαν ν' αγωνιζόταν να ξυπνήσει. Οι φόβοι μου είχαν αποκρυσταλλωθεί σε βεβαιότητα. «Είναι υστερική», ψιθύρισα.

«Όχι —όχι, δεν είναι υστερική», γρύλισε ο Δρ Ουίλελμ, προσπαθώντας να μιλήσει σιγανά παρά τον ενθουσιασμό του. « Δεν είναι υστερική. Διέσπασε το φράγμα. Δεν καταλαβαίνεις τι συμβαίνει εδώ; Δεν βλέπεις ότι απλώς επαναλαμβάνει ιδέες και εικόνες που λαμβάνει απ' έξω; Δεν το καταλαβαίνεις; Τα όσα μόλις ακούσαμε αποτελούν την

προσπάθειά της να εκφράσει στ' αγγλικά τα όσα έζησε σήμερα — την πιο εκπληκτική εμπειρία που γνώρισε ποτέ άνθρωπος: την επικοινωνία μ' ένα άλλο νοήμον είδος ζωής!»

9

Από την υπόλοιπη νύχτα θυμάμαι ελάχιστα. Το διπλό σοκ από την υστερική κρίση της Τζο Γκίλμαν —γιατί ακόμη αυτή την εξήγηση έδινα όχι μόνο στις ασυνείδητες ασυναρτησίες της, αλλά και στην αρχική της κραυγή, καθώς και στη διαφυγή της από την εξάρτυση ασφαλείας— και την παράλογη ερμηνεία που έδινε σ' αυτά τα συμβάντα ο εργοδότης μου, με είχε παραλύσει εντελώς. Έτσι, όταν η Τζο βυθίστηκε σταδιακά σε φυσιολογικό ύπνο, βιάστηκα να ζητήσω συγγνώμη από τον Δρα Ουίλελμ και γύρισα τρικλίζοντας στο δωμάτιό μου. Ήταν ήδη σχεδόν μεσάνυχτα και βυθίστηκα σε δέκα ώρες αδιάλειπτου —αν όχι και αδιατάραχτου— ύπνου.

Την άλλη μέρα ξαφνιάστηκα πολύ όταν στην καντίνα όπου έτρωγε το προσωπικό βρέθηκα αντιμέτωπος μ' ένα τείχος βουβαμάρας. Θα μπορούσε κανείς να το αποκαλέσει και συνομωσία σιωπής σχετικά με τα όσα είχαν συμβεί την προηγούμενη νύχτα. Η Τζο, ακόμη χλωμή και ταραγμένη, μπροστά στους άλλους τεχνικούς περιέγραφε την εμπειρία σαν «πείραμα με LSD». Όσο για τον Δρα Ουίλελμ, αυτός έκανε αόριστα λόγο για κάποια αποτυχημένη φάση του «Σχεδίου Δελφίνι» που είχε εγκαταλειφθεί.

Όπως και να 'χει, η Τζο διέκοψε τις παλιές στενές σχέσεις της με τον Φλιπ. Εδώ που τα λέμε, δεν την ξανάδα ούτε μια φορά στο κτίριο με τη δεξαμε-

νή — με μόνη εξαίρεση ένα συγκεγκεκριμένο, τελικό περιστατικό, τα γεγονότα του οποίου σχεδόν δυσκολεύομαι ν' αποδεχτώ ακόμη και σήμερα.

Ξαφνικά όλες οι ερευνητικές προσπάθειες φάνηκαν ν' αναπροσανατολίζονται βιαστικά και να επικεντρώνονται πλέον στις υπερπλήρεις δεξαμενές των νεαρών δελφινιών στη βόρεια ακτή. Εκεί με κάλεσαν να ερμηνεύσω κάτι ηχοβολιστικούς χάρτες και διαγράμματα που κατέγραφαν τη μορφολογία υποβρύχιων κινήσεων και που υποτίθεται ότι μπορεί να σήμαιναν —ή μπορεί και όχι— την ύπαρξη κάποιας τηλεπαθητικής επικοινωνίας ανάμεσα σε επί μέρους ζώα ή κοπάδια, είτε ελεύθερων είτε σ' αιχμαλωσία.

Μόλο που αυτός ο αναπροσανατολισμός της έρευνας ήταν αρκετά φυσικός και ευλογοφανής, για κάποιο λόγο δεν κατάφερε να με πείσει. Μου φάνηκε ότι ήταν απλώς μια απόπειρα συγκάλυψης, από μέρους όχι μόνο του Ουίλελμ αλλά και της Τζόζεφιν. Ήταν σαν να ήθελαν να κρύψουν κάποιο φόβο, μια αβεβαιότητα ή και κάτι άλλο που μου διέφευγε. Ίσως μερικά ακόμη αποσπάσματα από το ημερολόγιό μου μπορούν να δείξουν πιο καθαρά τις ανησυχίες μου κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

7 Μαΐου. Η Τζο εξακολουθεί να παραμένει απόμακρη και όλο υπεκφυγές μαζί μου. Σήμερα ενώ δουλεύαμε μαζί κωδικοποιώντας για το κομπιούτερ πρότυπα κινήσεων των δελφινιών, η φωνή της έσβησε ξαφνικά, σταμάτησε τη δουλειά και έμεινε ασάλευτη ατενίζοντας με απλανές βλέμμα κάπου στο άπειρο. Κούνησα το χέρι μου μπροστά στα μάτια της και κατάλαβα ότι δεν έβλεπε τίποτα, αλλά είχε

περιπέσει σε υπνωτική καταληψία. Τελικά κατάφερα να τη συνεφέρω με τις ίδιες λέξεις-κλειδιά που χρησιμοποιούσαμε όταν ήταν σε κανονική ύπνωση.

Το γεγονός με θορύβησε, γιατί κάτι τέτοιες ακούσιες υπνώσεις μπορεί να ήταν σύμπτωμα κάποιας βαθύτερης ψυχικής διαταραχής, για την οποία μονάχα εγώ θα ήμουν υπεύθυνος επειδή είχα υποχωρήσει στις αλόγιστες απαιτήσεις του Δρα Ουίλελμ. Όταν ξύπνησε ωστόσο, το μόνο που παραδέχτηκε ήταν ένας πονοκέφαλος και ότι την είχε πάρει για λίγο ο ύπνος. Δεν την πίεσα να μου πει περισσότερα τότε.

8 Μαΐου. Η προηγούμενη καταχώρηση γράφτηκε αργά το απόγευμα. Επειδή κατά τη διάρκεια του δείπνου η Τζο φαινόταν τελείως εντάξει, αποφάσισα να την επισκεφτώ στο δωμάτιό της αργότερα για να κουβεντιάσουμε σοβαρά σχετικά με την επικίνδυνη κατάσταση που είχε περιπέσει. Αλλά όταν έφτασα στην πόρτα του διαμερίσματός της ξαφνιάστηκα ακούγοντας φωνές από το εσωτερικό, σαν να γινόταν κάποια ψιθυριστή κουβέντα εκεί μέσα.

Στάθηκα εκεί για μερικές στιγμές, αναποφάσιστος, μην ξέροντας αν έπρεπε να χτυπήσω ή όχι. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι, αν και η κουβέντα που άκουγα ήταν χωρισμένη στις συνήθεις ανταλλαγές φράσεων μιας συζήτησης, με στάσεις και μεταλλαγές στο ρυθμό και το τέμπο των επιμέρους φωνών, στην πραγματικότητα η χροιά πρόδιδε ότι υπήρχε

ένας και μόνο ομιλητής: η Τζόζεφιν Γκίλμαν και κανείς άλλος!

Έπαθα σοκ. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Μήπως η κατάστασή της είχε εξελιχτεί σε σχιζοφρενία; Ή μήπως το μυαλό της έπιανε στ' αλήθεια τηλεπαθητικά μηνύματα; Και αν ναι, από ποιον; Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω λόγια στον ψιθυριστό ειρμό της ομιλίας. Προσεκτικά, δοκίμασα το πόμολο της πόρτας. Ήταν κλειδωμένη, έτσι απομακρύνθηκα πατώντας στα νύχια, διασχίζοντας τον εξωτερικό διάδρομο σαν να ήμουν κλέφτης ή κοινός ωτακουστής...

10 Μαΐου. Εξακολουθώ να μην μπορώ να πιστέψω ότι τα όσα είπε η Τζο στο μαγνητόφωνο μετά την υποτιθέμενη υστερική κρίση της ήταν πραγματικά μνήμες τηλεπαθητικής μετάδοσης από τον Φλιπ· και παρά τα όσα είπε ο Δρ Ουίλελμ εκείνη τη νύχτα, δεν ξέρω κατά πόσο το πιστεύει κι αυτός. Έχω μελετήσει ξανά και ξανά το δακτυλογραφημένο κείμενο της απομαγνητοφώνησης και νομίζω ότι εντόπισα κάποιο χρήσιμο στοιχείο. Κάτι σε μια από τις φράσεις που είχε πει η Τζο μου φάνηκε ακαθόριστα γνώριμο: « Τ' αρχαία, αστραφτερά μάτια τους δείχνουν αγαλλίαση». Έχοντας υπόψη την εντυπωσιακή μνήμη του Ουίλελμ, του ανέφερα τη φράση και τη γνώρισε στη στιγμή: «Ναι, είναι από ποίημα του Γέητς*. Το θυμήθηκα σχεδόν αμέσως».

* Ουίλλιαμ Μπάτλερ Γέητς, (1865-1939) νομπελούχος ιρλανδός ποιητής — είναι ο αδελφός «Daemon est Deus Inversus» της αδελφότητας της Χρυσής Αυγής. Γ.Μ.

«Μα τότε αυτό πρέπει να σημαίνει ότι το υποτιθέμενο τηλεπαθητικό μήνυμα ή τουλάχιστον κάποια μέρη του, πρέπει να προέρχονται από τη δική της υποσυνείδητη μνήμη ενός ποιήματος».

«Ίσως. Αλλά μην ξεχνάς ότι ήταν ο Γέητς που έγραψε το στίχο για ἐκείνη τη δελφινοσκισμένη και ταλανισμένη από τους ήχους των γκονγκ θάλασσα'. Που ξέρεις, μπορεί και να είναι ο αγαπημένος τους ποιητής».

Αυτή η επιπολαιότητα μ' εκνεύρισε. «Δρ Ουίλελμ», τον έκοψα οργισμένα, «πιστεύεις πραγματικά ότι εκείνη η μαγνητοφώνηση ήταν τηλεπαθητική μετάδοση από τον Φλιπ;»

Σοβάρεψε αμέσως. « Δεν ξέρω, Ντορν. Ίσως την απάντηση να μην τη μάθουμε ποτέ. Έτσι υπέθεσα στην αρχή, αλλά ίσως και να έκανα λάθος. Σχεδόν ελπίζω να έκανα λάθος — ήταν πολύ ανησυχητική εμπειρία. Αλλά για ένα είμαι σίγουρος: είχες δίκιο· εκείνη η συγκεκριμένη μέθοδος προσέγγισης είναι πολύ επικίνδυνη, τουλάχιστον μ' ένα τόσο νευρικά ευαίσθητο άτομο όσο η Τζο. Ίσως να σκαρφιστούμε κάποια άλλη, ασφαλέστερη μέθοδο για να συνεχίσουμε αργότερα την έρευνα με ύπνωση, αλλά τώρα δεν βλέπω πώς. Είμαστε τυχεροί που δεν έπαθε καμιά σοβαρή ζημιά».

«Ούτε και γι' αυτό μπορούμε να είμαστε σί-

γουροι», παρατήρησα. «Έχει αρχίσει να υπνωτίζεται από μόνη της».

Ο Ουίλελμ δεν είπε τίποτα...

20 Μαΐου. Είναι παραπάνω από μια εβδομάδα τώρα που δεν έχω δει την Τζο να βυθίζεται σε κάποια από εκείνες τις υπνωτικές καταστάσεις της κατά τη διάρκεια της μέρας. Όμως πάντοτε μας αφήνει νωρίς το βράδυ, με τη δικαιολογία ότι νιώθει κουρασμένη, έτσι δεν ξέρουμε τι μπορεί να συμβαίνει τη νύχτα. Κάμποσα βράδια κοντοστάθηκα σκόπιμα έξω από την πόρτα της και κάποια φορά μου φάνηκε σαν ν' άκουσα πάλι εκείνη την παράξενη πνιχτή συζήτηση, αλλά πιο σιγανή ή πιο απόμακρη.

Η έρευνα έχει εκφυλιστεί τώρα σε κάτι το μηχανικό και το περίεργα ψεύτικο. Δε νομίζω να κάνουμε καμιά πρόοδο, ούτε και υπάρχει πια τίποτα που να κάνει χρήσιμη την παρουσία μου εδώ. Ο Ουίλελμ φαίνεται να έχει χάσει όλο τον παλιό ενθουσιασμό και τη ζωντάνια του. Έχει αδυνατίσει και δείχνει πιο γέρος και φοβισμένος, σαν να περιμένει με αγωνία κάτι...

24 Μαΐου. Χτες βράδυ καθόμουν ως αργά έξω στη βεράντα αγναντεύοντας προς τον ωκεανό, που ήταν αθέατος επειδή δεν είχε φεγγάρι. Θα ήταν γύρω στις εννιά όταν μου φάνηκε ότι είδα μια άσπρη μορφή να κινείται στην αμμουδιά κοντά στην άκρη της θάλασσας, με κατεύθυνση νότια προς το κεντρικό εργαστήριο. Νιώθοντας να με κυριεύει μια

περίεργη ανησυχία, σηκώθηκα και την ακολούθησα.

Ήταν βέβαια η Τζο, υπνωτισμένη ή σε κατάσταση υπνοβασίας. (Ήταν πραγματικά σαν σκηνή από φιλμ φρίκης και ας κάγχαζε ο Ουίλελμ!) Την έπιασα από το μπράτσο και κατάφερα να την οδηγήσω πίσω στο κτίριο. Η πόρτα του διαμερίσματός της ήταν ανοιχτή και την έβαλα στο κρεβάτι δίχως καμιά δυσκολία. Ωστόσο, όταν επιχείρησα να την ξυπνήσω με τις συνηθισμένες υπνωτικές μεθόδους, δεν τα κατάφερα. Ύστερα από λίγο, πάντως, ο ύπνος της φάνηκε να γίνεται φυσιολογικός κι έτσι την άφησα εκεί, φροντίζοντας μονάχα να κλειδώσω την πόρτα του χωλ.

Ο Ουίλελμ δούλευε ως αργά στο γραφείο του, αλλά δεν έκρινα σκόπιμο να του κάνω λόγο για το συμβάν. Δεν ξέρω, ίσως να μην το πω ούτε και στην ίδια την Τζο· μπορεί να της τάραζε ακόμη περισσότερο τα ήδη ευαίσθητα νεύρα της.

Καταλαβαίνω ότι έχω αρχίσει να νιώθω κάποια ξεχωριστη συμπάθεια γι' αυτή, ιδίως μετά από εκείνο το δήθεν «πείραμα με LSD», αλλά κατά κάποιο στοργικό, προστατευτικό τρόπο — διαφορετικό από το αρχικό σαρκικό πάθος που είχε ξυπνήσει μέσα μου. Και το γεγονός αυτό με κάνει να διαισθάνομαι ότι κάτι πρέπει να κάνουμε για να τη βοηθήσουμε. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι να καλέσουμε έναν ψυχίατρο, αλλά ο Ουίλελμ επιμένει ότι δεν υπάρχει λόγος για κάτι τέτοιο και ξέρω ότι η Τζο θα συμφωνήσει μαζί του.

Χρειάζεται συνεχής επαγρύπνηση από μέ-

ρους μου για περισσότερα στοιχεία· ίσως έτσι μπορέσω να πείσω τους δυο τους ότι υπάρχει άμεση ανάγκη για ένα τέτοιο βήμα. Τις τελευταίες λίγες εβδομάδες οι χίππις είχαν περιορίσει τις νυχτερινές τους τελετουργίες, αλλά χτες βράδυ βγαίνοντας από το δωμάτιο της Τζο τους άκουσα ν' αρχίζουν πάλι εκείνες τις απόκοσμες ψαλμωδίες και τις κραυγές ενώ από τη βεράντα μου διέκρινα τις ανταύγειες από τη μακρινή φωτιά τους στην παραλία.

Και πάλι δεν κοιμήθηκα καλά.

10

Ήταν μετά τα μέσα Ιουνίου, δίχως να έχει σημειωθεί καμιά αλλαγή στη φορτισμένη, αλλά συγκεχυμένη ατμόσφαιρα στο Ινστιτούτο, όταν είχα μια συγκλονιστική συζήτηση με τον χίππυ γκουρού, τον Αλόνζο Γουαίητ.

Το φεγγάρι αρμένιζε λαμπερό εκείνο το βράδυ στον ουρανό. Καθόμουν όπως συνήθως στη τζαμωτή βεράντα, πίνοντας ένα τελευταίο μπράντυ και προσπαθώντας για εκατοστή φορά να βάλω σε κάποια τάξη τις σκέψεις και τις ιδέες μου. Όπως συνήθως η Τζο Γκίλμαν είχε αποσυρθεί για ύπνο νωρίς και ο Δρ Ουίλελμ είχε πεταχτεί στην πόλη για κάτι αγορές, έτσι είχα μείνει ουσιαστικά μόνος στο Ινστιτούτο. Ίσως ο Γουαίητ με κάποιο τρόπο το είχε μάθει αυτό, γιατί ήρθε γραμμή από την αμμουδιά στην πόρτα μου, με το γούνινο μανδύα ν' ανεμίζει μελαγχολικά γύρω στα πόδια του, αν και το διαμέρισμά μου δεν είχε αναμμένο κανένα φως. Σηκώθηκα διστακτικά να τον δεχτώ.

Κάθησε στην πάνινη πολυθρόνα που του πρόσφερα, αρνήθηκε ένα ποτό και έβγαλε αφηρημένα το βρόμικο κόκκινο μπερέ από το ακούρευτο κεφάλι του. Στο αμυδρό φως από τη λάμπα θυέλλης που είχα ανάψει, τα σκοτεινά μάτια του φαίνονταν απόμακρα και εσωστρεφή· αναρωτήθηκα αν ο τύπος είχε πάρει ναρκωτικά.

«Κύριε Ντορν», άρχισε ο επισκέπτης μου, μ' εκείνη την καμπανιστή φωνή που θυμόμουν, «ξέρω ότι σαν άνθρωπος της επιστήμης δεν μπορείτε να επιδοκιμάσετε ή να καταλάβετε αυτό που επιδιώκουμε να πετύχουμε οι σύντροφοί μου κι εγώ. Ωστόσο επειδή ειδικεύεστε σ' ένα χώρο ερευνών που αφορά στις λιγότερο γνωστές όψεις του ανθρώπινου νου, ελπίζω ότι ίσως με ακούσετε με περισσότερη κατανόηση απ' όσο ο Δρ Ουίλελμ ως τώρα.

»Είμαι κι εγώ επιστήμων, ή ήμουν κάποτε — μη χαμογελάτε! Ήμουν βοηθός καθηγητής στην έδρα κλινικής ψυχολογίας ενός μικρού εκπαιδευτικού ιδρύματος της Μασσαχουσέττης, το Πανεπιστήμιο του Μισκατόνικ, που μάλλον δε θα το έχετε ακουστά. Βρίσκεται σε μια παλιά αποικιακή πόλη, το Άρκαμ, πολύ ξεπεσμένη πια, αλλά πολύ πιο φημισμένη κάποτε, την εποχή των μαγισσών του Σέηλεμ.

»Τώρα, όσο απίθανη κι αν φαίνεται η σύμπτωση —αν πρόκειται στ' αλήθεια για σύμπτωση— είχα γνωρίσει εξ όψεως τη συνεργάτιδά σας, την Τζόζεφιν Γκίλμαν, την εποχή που ήταν φοιτήτρια εκεί. Αμφιβάλλω αν εκείνη θα θυμάται καν τ' όνομά μου και θα ήταν μάλλον απίθανο να με αναγνώριζε ποτέ με την εμφάνιση που έχω τώρα». Ο Γουαίητ έκανε μια αδιάφορη κίνηση με τους ώμους, ρίχνοντας

ένα βλέμμα στο εκκεντρικό του ντύσιμο και μετά συνέχισε.

«Πιθανώς να μη θυμάστε το σκάνδαλο που ξέσπασε και είχε σαν αποτέλεσμα να χάσω τη δουλειά μου, ίσως γιατί το θέμα αποσιωπήθηκε γενικά και μονάχα ελάχιστα φύλλα του κίτρινου τύπου δημοσίευσαν κάτι. Υπήρξα ένας από τους πρώτους εκείνους μάρτυρες της επιστήμης —ή της δεισιδαιμονίας, αν προτιμάτε· αλλά δεισιδαιμονία τίνος;— που έχασαν τη δουλειά τους επειδή έκανε πειράματα με τους φοιτητές τους εκείνες τις πρώτες μέρες των ερευνών γύρω από το LSD. Όπως και άλλοι σαν εμένα, που όμως έγιναν πιο διάσημοι και οι οποίοι συχνά εκμεταλλεύτηκαν για προσωπικό κέρδος ή δόξα τις ανακαλύψεις τους, ήμουν πεπεισμένος ότι οι ουσίες διεύρυνσης του νου πρόσφεραν στην ανθρωπότητα μια πύλη προς ένα νέο κόσμο ψυχικής και μεταφυσικής εμπειρίας.

»Πάντοτε αναρωτιώμουν εκείνες τις μέρες αν η σχετική εμπειρία περιοριζόταν μονάχα στην ομορφιά ή συμπεριλάμβανε στα πλαίσιά της και τον τρόμο. Ήμουν ατόφιος επιστήμονας τότε, ή έτσι μου άρεσε να πιστεύω, και για μένα καθετί το υπαρκτό ήταν και καλό —ή τουλάχιστον η ουδέτερη πρώτη ύλη για την πρόοδο της ανθρώπινης νόησης. Δυστυχώς, είχα πολλά να μάθω ακόμη.

»Το σχετικό με τα ψυχοφάρμακα ‘αντεργκράουντ’ του Πανεπιστημίου του Μισκατόνικ ήταν κάπως διαφορετικά από τ' άλλα. Βλέπετε, η σχολή διαθέτει μια από τις πιο σημαντικές συλλογές παλιών και σπάνιων βιβλίων για τις πλέον παράξενες μορφές θρησκευτικής λατρείας. Αν σας αναφέρω, για παράδειγμα, τη μεσαιωνική αραβική πραγματεία που λέγεται *Νεκρονομικόν* στη λατινική της

μετάφραση, ίσως να μην την έχετε ακουστά· μάθετε ωστόσο ότι το αντίτυπο του Μισκατόνικ είναι ανεκτίμητο. Είναι ένα από τα τρια επισήμως γνωστά που υπάρχουν ακόμη — τα άλλα δυο φυλάσσονται στις βιβλιοθήκες του Χάρβαρντ και του Παρισιού.

»Σ' αυτά τα βιβλία γίνεται λόγος για μια πανάρχαιη μυστική αδελφότητα ή μορφή λατρείας που πρεσβεύει ότι η Γη και ολόκληρο το γνωστό σύμπαν εξουσιάζονταν κάποτε από τιτάνιους ξένους εισβολείς οι οποίοι είχαν έρθει από κάπου έξω από το χώρο και το χρόνο, πολύ πριν ο άνθρωπος εμφανιστεί στον πλανήτη. Αυτά τα πλάσματα ήταν τόσο εντελώς ξένα προς τη μοριακή ύλη και την πρωτοπλασμική ζωή που, από κάθε πρακτική άποψη, ήταν για μας υπερφυσικές οντότητες — υπερφυσικές και κακόβουλες».

Μπορεί ο Γουαίητ να ήταν κάποτε πανεπιστημιακός δάσκαλος, σκέφτηκα, αλλά κρίνοντας από τον πομπώδη τόνο και το λεξιλόγιό του θα ήταν ένας ακόμη καλύτερος σαν παλιός σαιξπηρικός ηθοποιός ή λαϊκός ιεροκήρυκας. Ακόμη και η φορεσιά του συνέβαλλε σ' αυτή την εντύπωση.

«Σε κάποια εποχή», συνέχισε ο γενειοφόρος *γκουρού*, «αυτοί οι άρπαγες νικήθηκαν και εξορίστηκαν από κάποιους ακόμη πιο ισχυρούς κοσμικούς αντιπάλους οι οποίοι, τουλάχιστον από τη δική μας περιορισμένη σκοπιά, θα φαίνονταν σαν καλοί. Ωστόσο οι νικημένοι Παλιοί δεν ήταν δυνατό να σκοτωθούν, ούτε και ν' αποδεκτούν αγόγγιστα την ήττα τους. Έτσι εξακολουθούν να ζουν, φυλακισμένοι, αλλά δίχως και να πάψουν ποτέ ν' αγωνίζονται να ξαναγυρίσουν και ν' ανακτήσουν την εξουσία σε τούτο το χωροχρονικό σύμπαν, συνεχί-

ζοντας να επιδιώκουν τους πανάρχαιους και εντελώς ασύλληπτους σκοπούς τους.

»Σ' αυτά τα παλιά βιβλία καταγράφονται οι παραδόσεις που κληρονόμησε ο άνθρωπος από ανθρώπινα και προανθρώπινα ιερατεία που υπηρετούσαν αυτές τις φυλακισμένες οντότητες, οι οποίες πασχίζουν διαρκώς παρεμβαίνοντας μέσω των ονείρων να διαμορφώσουν και να επηρεάσουν τις σκέψεις μας. Προσπαθούν να σπρώξουν τους ανθρώπους στην τέλεση ορισμένων πράξεων και τελετών οι οποίες βοηθούν τις εξωγήινες οντότητες να συντηρηθούν, να ισχυροποιηθούν και, κάποτε, να λευτερωθούν από τα μισητά τους δεσμά.

»Και όλα αυτά συνεχίζονται μέχρι και σήμερα και έχουν έμμεσα επηρεάσει τη μισή ιστορία της ανθρώπινης επιστήμης και θρησκείας. Και, βέβαια, υπάρχουν και αντίπαλες αδελφότητες που επιδιώκουν να παρεμποδίσουν την επιστροφή των Παλιών και να εξουδετερώσουν τις προσπάθειες των οπαδών τους.

»Για να μην τα πολυλογώ, οι οραματισμοί που προκλήθηκαν από το ΛΣΔ στους φοιτητές του Μισκατόνικ, μαζί με τα όσα μάθαμε χάρη σε ορισμένα πειράματα και τελετουργίες που βρήκαμε στα παλιά βιβλία, επαλήθευσαν αυτή την απίστευτη μυθολογία με πολύ τρομερό τρόπο. Ακόμη και τώρα κανείς δε θα μπορούσε να με πείσει ν' αποκαλύψω σε οποιονδήποτε άνθρωπο μερικά από τα όσα είδα στα οράματά μου, ούτε καν να κάνω κάποια νύξη για τους τόπους που ταξίδεψε το πνεύμα μου σε περιόδους αστρικής απόσχισης. Μερικά από τα μέλη της ομάδας μας που είχαν αποτολμήσει κάποια τολμηρά βήματα εξαφανίστηκαν, ενώ άλλα έπαθαν ψυχικές διαταραχές, συνοδευόμενες από ορισμένες σωματικές παραμορφώσεις που έκαναν αναγκαία τη μόνιμη απομόνωση των θυμάτων. Τα συμβάντα αυτά, σας διαβεβαιώ, δεν οφείλονταν σε κανέναν ανθρώπινο παράγοντα, άσχετα τι προτίμησαν να πιστέψουν οι αρχές.

»Μόλο που δεν υπήρξε κανένα στοιχείο για ανάμειξη σε παράνομες δραστηριότητες, η ομάδα μας ανακαλύφθηκε και διώχτηκε από το πανεπιστήμιο, ενώ εγώ έχασα τη δουλειά μου. Ύστερα απ' αυτό μερικοί από μας ήρθαμε εδώ και σχηματίσαμε μια κοινότητα αφιερωμένη στην εξουδετέρωση των σχεδίων των διαβολικών πιστών ν' απελευθερώσουν τους Μεγάλους Παλιούς. Μια τέτοια εξέλιξη θα είχε σαν συνέπεια το θάνατο ή την εξαθλίωση όλων όσων δεν είχαν ορκιστεί να τους υπηρετήσουν. Στόχος των τωρινών μας προσπαθειών είναι να πετύχουμε την πνευματική γνώση και την αυτοπειθαρχία μέσω της ελεγχόμενης χρήσης ψυχεδελικών ουσιών. Πιστέψτε με, έχουμε δει παραπάνω απ' όσα χρειάζονται για τις φρικαλεότητες αυτού του χώρου και είμαστε αλληλέγγυοι με τους εχθρούς των Παλιών. Δυστυχώς, υπάρχουν και αντίπαλες ομάδες, μερικές ακριβώς εδώ στην Καλιφόρνια, που εργάζονται σε παράλληλους δρόμους επιδιώκοντας ακριβώς τ' αντίθετα αποτελέσματα».

«Ενδιαφέρουσα ιστορία», τον έκοψα ανυπόμονα, εκνευρισμένος από όλα αυτά που τα άκουγα σαν παλαβές φλυαρίες, «αλλά τι σχέση έχουν όλα αυτά με την έρευνά μας εδώ ή με το γεγονός ότι είχατε γνωρίσει τη δεσποινίδα Γκίλμαν όταν ήταν φοιτήτρια;»

«Η οικογένεια της Τζόζεφιν κατάγεται από το Ίνσμουθ», εξήγησε ο Γουαίητ με σκοτεινό τόνο. «Εκείνη η καταραμένη πόλη υπήρξε κάποτε ένα από

τα κέντρα αυτής της κοσμικής συνωμοσίας. Πριν από τον εμφύλιο πόλεμο Βορείων και Νοτίων, οι ναυτικοί από το Ίνσμουθ επιστρέφοντας από τα εμπορικά τους ταξίδια στο Νότιο Ειρηνικό έφερναν μαζί τους παράξενες μορφές λατρείας — παράξενα δόγματα, παράξενες δυνάμεις και παράξενες, παραμορφωμένες γυναίκες της Πολυνησίας για συζύγους τους. Αργότερα, ακόμη πιο παράξενα όντα αναδύθηκαν από την ίδια τη θάλασσα απαντώντας στο κάλεσμα που είχε γίνει με ορισμένες τελετουργίες και θυσίες.

»Τα πλάσματα αυτά, μισοανθρώπινα και μισοαμφίβια αγνώστου βατραχόμορφου είδους, έζησαν στην πόλη και ζευγάρωσαν με τους ανθρώπους της, με αποτέλεσμα να γεννηθούν έτσι τερατώδη υβρίδια. Σχεδόν όλοι οι κάτοικοι του Ίνσμουθ μολύνθηκαν από αυτή την εξωανθρώπινη κληρονομιά και όταν μεγάλωναν, πολλοί έφευγαν για να ζήσουν κάτω από το νερό στις απέραντες πέτρινες πόλεις οι οποίες είχαν κατασκευαστεί εκεί από τις ράτσες που υπηρετούν τον Μεγάλο Κθούλου».

Επανέλαβα κομπιάζοντας το περίεργο όνομα· κάποιο καμπανάκι χτυπούσε στη μνήμη μου. Όλα αυτά θύμιζαν παράξενα τόσο εκείνα που μου είχε πει η Τζο όσο και τα παραληρηματικά λόγια της στο μαγνητόφωνο, που ο Ουίλελμ μισοπίστευε ότι αντιπροσώπευαν ένα μήνυμα από το μυαλό κάποιας υποβρύχιας ράτσας.

«Ο Κθούλου», συνέχισε σκυθρωπά ο Γουαίητ, «είναι η δαιμονική θεότητα που βρίσκεται φυλακισμένη στο κάστρο της στην προανθρώπινη πόλη της Ρ'λυέ, βυθισμένη από τη δύναμη των εχθρών του κάπου στην μέση του Ειρηνικού πριν γεωλογικούς αιώνες. Ο Κθούλου κοιμάται αλλά και ονει-

ρεύεται αδιάκοπα τη μέρα που θα λευτερωθεί, τότε που θα ξανακυριαρχήσει στη γη. Και με το πέρασμα των αιώνων τα όνειρά του έχουν δημιουργήσει και ελέγχουν εκείνες τις υποθαλάσσιες ράτσες με την κακόβουλη νοημοσύνη που αποτελούν τους υπηρέτες του».

«Δεν μπορεί να εννοείτε τα δελφίνια!» φώναξα.

«Αυτά, αλλά και άλλα πλάσματα — μερικά με τέτοια όψη που μονάχα ναυαγοί που βρίσκονταν σε παραλήρημα τα είδαν κι έζησαν. Αυτά υπήρξαν ο πυρήνας των θρύλων για τις μυθικές ύδρες και άρπυιες, για τη Μέδουσα και τις γοργόνες, για τη Σκύλλα και την Κίρκη, που τρομοκρατούσαν τον άνθρωπο από την αυγή την ιστορίας και ακόμη πιο πριν.

»Τώρα μπορείτε να καταλάβετε γιατί διαρκώς παρότρυνα τον Δρα Ουίλελμ να εγκαταλείψει αυτή την προσπάθεια, έστω κι αν έχει φτάσει πιο κοντά στην επιτυχία απ' όσο νομίζει. Αλλά ανακατεύεται με πράγματα πιο τρομερά απ' όσο φαντάζεται όταν επιδιώκει να επικοινωνήσει με τους Αβυσσαίους, με αυτούς τους υπηρέτες της ανόσιας φρικαλεότητας που ονομάζεται Κθούλου.

»Και κάτι πιο χειρότερο —η κοπέλα μέσω της οποίας επιδιώκει την επικοινωνία ανήκει στη γενιά των Γκίλμαν του Ίνσμουθ. Όχι, μη με διακόπτετε! Αυτό το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή που την είδα στο πανεπιστήμιο· τα σημάδια είναι αναμφισβήτητα, έστω κι αν δεν είναι ακόμη πολύ προχωρημένα: τα γουρλωτά, ψαρίσια μάτια, το τραχύ δέρμα γύρω από το λαιμό όπου με τα χρόνια θ' αρχίσουν βαθμιαία ν' αναπτύσσονται τ' ανοίγματα για τα βράγχια. Κάποια μέρα θα εγκαταλείψει τη στεριά, όπως και οι πρόγονοί της, και θα πάει να

ζήσει σαν αγέραστο αμφίβιο κάτω από τα νερά στις ντυμένες με φύκια πόλεις των Αβυσσαίων, τις οποίες βλέπω φευγαλέα αλλά καθημερινά, τόσο στα οράματα όσο και στους εφιάλτες μου.

»Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση —υπάρχει κάποια κρυφή δύναμη επιρροής που έφερε σ' επαφή αυτή την κοπέλα, που σχεδόν έχει πλήρη άγνοια της φοβερής της κληρονομιάς, σε τόσο στενή και ανίερη επαφή μ' ένα πλάσμα που μπορεί να σβήσει και τις όποιες ελάχιστες ελπίδες της για να ξεφύγει από την τερατώδη κληρονομική μοίρα της!»

11

Έκανα ό,τι μπορούσα για να ηρεμήσω τον Αλόνζο Γουαίητ. Τον διαβεβαίωσα ότι όλες οι απόπειρες για υπνωτική επαφή μεταξύ της Τζο και του Φλιπ είχαν τελειώσει και ότι μάλιστα η κοπέλα είχε εκδηλώσει μια σαφή αντιπάθεια προς το ζώο. Ωστόσο απέφυγα να του ανέφερω για τις άλλες αινιγματικές όψεις της υπόθεσης, μερικές από τις οποίες φαίνονται να συνταιριάζουν παράξενα μ' εκείνη την τρελή σαλάτα από δεισιδαιμονίες και παραισθήσεις που είχε προσπαθήσει να με κάνει να χάψω.

Ο Γουαίητ δε φάνηκε να πείθεται ιδιαίτερα από τις διαβεβαιώσεις μου, αλλά ήθελα να τον ξεφορτωθώ για να μπορέσω να σκεφτώ ξανά και με την ησυχία μου τα πράγματα από την αρχή. Προφανώς όλη αυτή η ιστορία του ήταν εκτός πραγματικότητας, αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο ίδιος την πίστευε. Και αν, όπως ισχυριζόταν, την πίστευαν και άλλοι, τότε ίσως αυτό να εξηγούσε ως ένα σημείο τις τόσες περίεργες συμπτώσεις και το σχεδόν λο-

γικό νήμα που φαινόταν να συνδέει τόσα πολλά άσχετα και αβέβαια πράγματα.

Αλλά όταν ο Γουαίητ αναχώρησε, το τελικό μου συμπέρασμα ήταν ότι υπήρχαν ακόμη μερικά κομμάτια που έλειπαν από το παζλ. Έτσι όταν η Τζο Γκίλμαν χτύπησε στην πόρτα μου λίγο πριν τις έντεκα, όχι μόνο ξαφνιάστηκα (ύστερα από εκείνο το επεισόδιο υπνοβασίας ποτέ πια δεν έβγαινε νύχτα) αλλά και χάρηκα που θα μου δινόταν η ευκαιρία να της κάνω μερικές ερωτήσεις.

«Δε μ' έπιανε ύπνος και είχα διάθεση για λίγη κουβέντα», εξήγησε η Τζο, μ' ένα μάλλον ψεύτικα ανέμελο ύφος ενώ καθόταν στην ίδια πάνινη πολυθρόνα που είχε χρησιμοποιήσει ο Γουαίητ. «Ελπίζω να μη σ' ενοχλώ». Δέχτηκε ένα μπράντυ με σόδα που της πρόσφερα και άναψε τσιγάρο. Έτσι ξαφνικά και ξεκάρφωτα μου πέρασε από το νου το πόσο κλασικά γνώριμη ήταν τούτη η σκηνή: μια κοπέλα με τη ρόμπα της στο παραθαλάσιο διαμέρισμα ενός εργένη... ποτό... τσιγάρο... Αλλά η κουβέντα μας δεν ακολούθησε το αναμενόμενο ρομαντικό κανάλι· απεναντίας μιλήσαμε για ηχοβολιστικά διαγράμματα και νευρωνικές πυκνότητες, για υπερηχητικές δονήσεις και μαγνητοταινίες κομπιούτερ, καθώς και για την επίδραση της θερμοκρασίας του νερού στις συνήθειες ζευγαρώματος των δελφινιών.

Παρατηρούσα την Τζο προσεκτικά για τυχόν ενδείξεις μετάπτωσης σ' εκείνη την αυθυπνωτική κατάσταση κατά την οποία έπιανε κουβέντα με τον εαυτό της, αλλά δεν διέκρινα τίποτα. Αντίθετα, θα έλεγα ότι έδειχνε μάλλον πιο φυσιολογική απ' ό,τι την είχα δει εδώ και πολλές εβδομάδες. Από την άλλη μεριά εκνευρίστηκα όταν συνειδητοποίησα ό-

τι παρατηρούσα πολύ πιο έντονα από άλλοτε εκείνες τις σωματικές ιδιομορφίες της που ο ηλίθιος ο Γουαίητ τις είχε αποδώσει σ' ένα κληρονομικό στοιχείο της καταγωγής της που ήταν βιολογικά αδύνατο να υπάρχει.

Η κουβέντα μας ήταν εντελώς ουδέτερη μέχρι που σε μια σύντομη σιωπή εκμεταλλεύτηκα την ευκαιρία για να της κάνω μια από τις ερωτήσεις που είχαν αρχίσει να με βασανίζουν: «Πες μου, Τζο, πώς έτυχε ν' ακούσεις αρχικά με τις μελέτες του Δρα Ουίλελμ και πώς τα κατάφερες να δουλέψεις μαζί του;»

«Ήταν αμέσως μετά τον πνιγμό του πατέρα μου. Ο θάνατός του με ανάγκασε να παρατήσω τις μεταπτυχιακές σπουδές μου στη Μασσαχουσέττη και ν' αρχίσω να δουλεύω για να βγάλω το ψωμί μου. Είχα ακούσει για τις έρευνες του Φρεντ και βέβαια με είχαν γοητέψει από την πρώτη στιγμή, αλλά ποτέ δε μου είχε περάσει από το μυαλό η σκέψη να ζητήσω εδώ δουλειά —μέχρι που μου το πρότεινε ο θείος Τζόζεφ».

«Αδερφός του πατέρα σου;»

«Ναι, ένας παράξενος μικροκαμωμένος γεράκος· όταν ήμουν μικρή πάντα μου έδινε την εντύπωση ότι έμοιαζε με βάτραχο. Τους έξι μήνες της χρονιάς τους βγάζει στο παλιό πατρογονικό μας στο Ίνσμουθ και τους άλλους έξι στη Βοστώνη. Φαίνεται να διαθέτει άφθονο χρήμα, αν και προσωπικά δεν το έχω δει ποτέ. Ο πατέρας μου τον ρώτησε κάποτε πειραχτικά τι δουλειά έκανε για να ζει και ο θείος Τζο γέλασε, απαντώντας στο ίδιο ύφος ότι ψάρευε από ναυάγια σπανιόλικα δουβλόνια

»Τέλος πάντων, λίγες εβδομάδες αφότου παράτησα τις σπουδές μου κι επέστρεψα στη Βοστώνη,

ο θείος Τζο μου έδειξε ένα άρθρο σχετικά με τις έρευνες του Δρα Ουίλελμ για τα δελφίνια —νομίζω ότι ήταν στο Σαϊεντίφικ Αμέρικαν. Ο Τζο ήξερε, βέβαια, για τις σπουδές μου στην ωκεανογραφία και μου είπε ότι γνώριζε κάποιο σπουδαίο όνομα σ' αυτό το χώρο, που θα μπορούσε να μου δώσει μια καλή συστατική επιστολή. Και θα πρέπει να ήταν πράγματι καλή, γιατί σε λιγότερο από έξι εβδομάδες βρισκόμουν κιόλας εδώ. Αυτό συνέβη πριν δυο χρόνια και παραπάνω».

Αν ο Αλόνζο Γουαίητ ήθελε να προσθέσει έναν ακόμη κρίκο στην παλαβή θεωρία του για σκοτεινές συνωμοσίες, εδώ υπήρχε φρέσκο και ιδανικό ακατέργαστο υλικό!

«Ξέρεις», συνέχισε η Τζο με φαινομενικά αδιάφορη ανεμελιά, «τις προάλλες σου είχα πει ότι ο Δρ Ουίλελμ μου ζήτησε να τον παντρευτώ. Αυτό συνέβη πριν έξι μήνες. Εκείνη την εποχή δε με είχε ενθουσιάσει η ιδέα, αλλά τώρα μάλλον εύχομαι να είχα πει το ναι».

«Γιατί; Μη μου πεις ότι φοβάσαι μήπως μείνεις γεροντοκόρη! Πού ξέρεις, μπορεί να έχω κι εγώ κάποιες καλές ιδέες κατά νου».

«Δεν είναι αυτό». Η φωνή της παρέμεινε ήρεμη και ανέμελη όσο και πριν. «Ο λόγος είναι ότι — αρχίζοντας περίπου από την περίοδο που ο Φρεντ Ουίλελμ μ' έσωσε από εκείνο το 'πείραμα με LSD' στη δεξαμενή του δελφινιού— είμαι έγκυος. Τουλάχιστον αυτό είναι το συμπέρασμα των υπολογισμών του γυναικολόγου στο Σαν Σιμεόν».

12

«Εννοείς ότι το έκανε ο Φρεντ;» Η ερώτησή μου

ακούστηκε χαζή, αδέξια· σαν κάτι που θα μπορούσε να κουβεντιάζει ένα υποθετικό ζευγάρι της ακρογιαλιάς σε κάποια κακόγουστη λαϊκή επιθεώρηση, μοστράροντας την καλιφορνέζικη «Νέα Ηθική».

«Βγάλε συμπέρασμα μόνος σου», απάντησε η Τζο με νευρικό γελάκι. «Η δουλειά έγινε είτε από σένα είτε από τον Φρεντ. Δε θυμάμαι το παραμικρό μέχρι που ξύπνησα το άλλο πρωί νιώθοντας σαν πολυδουλεμένος σάκος προπόνησης πυγμάχου».

«Ο Ουίλελμ έμεινε μόνος μαζί σου για τουλάχιστον δέκα λεπτά πριν με αφήσει να μπω στο ενυδρείο», παρατήρησα. «Και έμεινε πάλι μόνος μαζί σου στο διαμέρισμα όταν έφυγα για ύπνο τρεις ώρες αργότερα. Εγώ δεν έμεινα στιγμή μόνος μαζί σου εκείνο το βράδυ».

«Κάτι τέτοιο κατάλαβα κι εγώ απ' όσα μου αναφέρατε οι δυο σας την άλλη μέρα. Εξάλλου, σ' εσένα ποτέ δεν είχα πει όχι — ίσως απλώς επειδή δε μου το ζήτησες».

«Τζο», μουρμούρισα, αφήνοντας την καρέκλα μου· αλλά δεν ήξερα τι να πω μετά.

«Όχι, όπως κι αν έχει, ας το ξεχάσουμε», μουρμούρισε. «Ό,τι κι αν πήγαινες να πεις, είναι πολύ αργά. Πρέπει να το σκεφτώ κάτω από εντελώς διαφορετικό πρίσμα τώρα».

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Νομίζω ότι θα παντρευτώ τον Φρεντ — δηλαδή, αν ενδιαφέρεται ακόμη. Ύστερα βλέπουμε. Δεν είναι μόνο ο εαυτός μου που πρέπει να σκέφτομαι τώρα και νομίζω ότι ένας γάμος θα ήταν η σωστή κίνηση —η μοναδική κίνηση— για την ώρα».

Δεν είπαμε πολλά παραπάνω. Η Τζο ένιωσε ξαφνικά νύστα και τη συνόδεψα ως το διαμέρισμά της.

Μετά βγήκα για μια βόλτα στην ακρογιαλιά. Ένας δυνατός άνεμος σηκώθηκε γύρω στα μεσάνυχτα και τα σύννεφα σκέπασαν το όποιο φεγγάρι υπήρχε. Ένιωθα μουδιασμένος· ως τώρα δεν ήξερα ή τουλάχιστον δεν είχα ομολογήσει στον εαυτό μου ποια ήταν τα συναισθήματά μου για την Τζο. Ναι, ήμουν ερωτευμένος μαζί της. Αλλά αν εκείνος ο γερο-σάτυρος, ο Ουίλελμ, την είχε γκαστρώσει ενώ ήταν ακόμη υπνωτισμένη, τότε ίσως το σχέδιό της να ήταν το καλύτερο για όλους.

Αλλά πόσο αταίριαστη φαινόταν μια τέτοια πρόστυχη πράξη για τον Ουίλελμ! Ο αγαθός ενθουσιώδης επιστήμονας με τα πατρικά ψαρά μαλλιά και το αστείο σουλούπι πιγκουίνου — σύμφωνοι, θα μπορούσε να ξεμυαλιστεί και να ζητήσει σε γάμο μια νέα κοπέλα, ιδίως όταν αυτή είχε τα ίδια ενδιαφέροντα με τα δικά του. Αυτό, ναι, θα μπορούσε να γίνει. Αλλά να κάνει μια τόσο ποταπή πράξη σαν εκείνη που υποψιαζόταν η Τζο; Θα έπρεπε να είναι τρελός.

Άκουσα το Λαντ Ρόβερ ν' ανηφορίζει τον αμμώδη δρόμο· ο Δρ Ουίλελμ επέστρεφε. Θα μου ήταν δύσκολο να τον αντικρίσω αύριο. Ίσως, μάλιστα, να ήταν η καλύτερη στιγμή να του υποβάλλω την παραίτησή μου, αν και δεν είχα άλλες μελλοντικές προοπτικές. Ίσως να κατάφερνα να ξαναπάρω πίσω την παλιά μου δουλειά. Όπως και να 'χε, κανένας δε με χρειαζόταν πια εδώ, αυτό ήταν φως φανάρι.

Επέστρεψα στο δωμάτιό μου και κατέβασα μερικά ακόμη μπράντυ. Πριν πέσω για ύπνο, πρόσεξα ότι οι χίππις είχαν βάλει μπροστά ένα ακόμη από τ' αχαλίνωτα όργιά τους εκεί κάτω στη νότια ακτή. Από τα όσα μου είχε αναφέρει ο Γουαίτ, έκαναν

αυτές τις τελετές τους για να διατηρήσουν τούτο τον ωραίο, νορμάλ και λογικό κόσμο μας ασφαλή για τους ωραίους, νορμάλ και λογικούς ανθρώπους.

Αλλά υπήρχαν ακόμη τέτοιοι στις μέρες μας;

13

Δε νομίζω να είχα κοιμηθεί ούτε μια ώρα όταν κάτι μ' έκανε να τιναχτώ πάνω, σε πλήρη εγρήγορση τώρα. Μπορεί να ήταν κάποιος θόρυβος ή ίσως και κάποιου είδους νοητικό μήνυμα —(όσο ειρωνικό κι αν φαίνεται, επειδή αυτός ήταν ο χώρος μελέτης μου, ποτέ ως τώρα δε μου είχε τύχει να συναντήσω, πόσο μάλλον να ζήσω ο ίδιος, κάποια απόλυτα πειστική περίπτωση τηλεπαθητικής επικοινωνίας).

Όπως και να 'χε, το σίγουρο ήταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, δεν είχα καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Και αν μάντευα σωστά, ήξερα και πού επικεντρωνόταν το πρόβλημα: στην ακτή δίπλα στο κεντρικό εργαστήριο.

Ντύθηκα βιαστικά και όρμησα έξω στη μαλακιά αμμουδιά. Ο άνεμος, που τώρα φυσούσε με σχεδόν θυελλώδη ένταση, είχε σαρώσει τα σύννεφα μπροστά από τη λεπτή φέτα του φεγγαριού, που τώρα έλαμπε ψυχρό στην ακρογιαλιά και στραφτάλιζε σ' έναν ωκεανό σαν από σουφρωμένο ασημόχαρτο. Μπορούσα να διακρίνω δυο μορφές που κινούνταν προς το δίχως παράθυρα κτίριο στις άκρες του νερού, όπου ακόμη παρέμενε σε απομόνωση ο Φλιπ, το παραμελημένο δελφίνι του παλιού πειράματος. Οι μορφές συναντήθηκαν και μπήκαν στο κτίριο

μαζί, ύστερα από μια στιγμή καθυστέρησης με την κλειδαριά.

Καθώς έτρεχα στο κατόπι τους, οι σπιλάδες του ανέμου έφερναν ως τ' αυτιά μου σκόρπιους ήχους από την τελετή των χίππις. Μπορούσα να ξεχωρίσω τύμπανα και κύμβαλα που χτυπούσαν ξέφρενα, καθώς κι εκείνη τη γνώριμη πνιχτή ψαλμωδία και το διαπεραστικό μακρόσυρτο ουρλιαχτό έκστασης ή τρόμου, ή και τα δυο μαζί.

Το σκληρό λευκό φως από τις λάμπες φθορισμού ξεχυνόταν τώρα από την ανοιχτή πόρτα που οδηγούσε στη δεξαμενή των δελφινιών και καθώς πλησίαζα άκουσα έναν άλλο ήχο από μέσα: το θόρυβο μιας μηχανής και το βουητό ενός ηλεκτρικού μοτέρ. Ο Δρ Ουίλελμ σήκωνε την πόρτα του υδατοφράχτη προς τον ωκεανό, εκείνη που χρησιμοποιούσαν κατά καιρούς για ν' αλλάζουν το νερό της δεξαμενής ενώ οι βοηθοί του εργαστηρίου συγκρατούσαν τον Φλιπ. Τώρα δεν υπήρχε κανένας να τον συγκρατεί. Μήπως ο Ουίλελμ σκόπευε να τον αφήσει λεύτερο, ικανοποιώντας ίσως κάποιες αόριστες, καθυστερημένες τύψεις συνείδησης;

Αλλά όταν έφτασα λαχανιασμένος στην ανοιχτή πόρτα κατάλαβα ότι κάτι πιο σοβαρό συνέβαινε. Σε μια φευγαλέα ματιά πριν η καταιγίδα ρίξει τις ηλεκτρικές γραμμές μας, πρόλαβα να δω την όλη απίστευτη σκηνή. Η πελώρια συρόμενη πόρτα του υδατοφράχτη ήταν εντελώς σηκωμένη τώρα και τ' αφρισμένα κύματα χύνονταν στην λουσμένη στο φως δεξαμενή, σπάζοντας με σφοδρότητα στα τοιχώματά της και πλημμυρίζοντας την εξέδρα παρατήρησης και τα πολύπλοκες συσκευές της.

Το δελφίνι, βάζοντας τους πανίσχυρους μυώνες του να δουλέψουν κόντρα στο ισχυρό ρεύμα, απο-

μακρυνόταν ασταθερά προς την ανοιχτή θάλασσα. Από τον Δρα Ουίλελμ δε φαινόταν ούτε ίχνος· αλλά στην πλατιά, στιλπνή ράχη του μεγάλου κήτους, με το γυμνό κορμί της μισοσκεπασμένο από τα βρεγμένα, σκόρπια μαλλιά της, καθόταν στητή η Τζόζεφιν Γκίλμαν. Πήγαινε καβάλα στο παράξενο άτι της, θυμίζοντας το αρχαίο ελληνικό γλυπτό του αγοριού με το δελφίνι, εκείνο το αινιγματικό έμβλημα του γάμου της γης με τον ωκεανό.

Ύστερα τα φώτα έσβησαν, αλλά η αντάρα από τα κύματα συνέχιζε ν' αντιβουίζει στη δεξαμενή και οι μακρινές φρενιτιώδεις ψαλμωδίες αποκορυφώνονταν σ' ένα μανιακό κρεσέντο που κράτησε για απίστευτη, ατέλειωτη ώρα.

Δε θυμάμαι τίποτε άλλο.

14

Το σώμα της Τζόζεφιν δε βρέθηκε ποτέ· ούτε και είχα λόγους να περιμένω κάτι τέτοιο. Όταν το άλλο πρωί έφτασαν οι τεχνικοί των εργαστηρίων, επιδιόρθωσαν τις κομμένες γραμμές και ανέβασαν πάλι τη θύρα του υδατοφράχτη. Από κάτω βρέθηκε το συνθλιμμένο πτώμα του Δρα Ουίλελμ. Η πόρτα είχε πέσει όταν κόπηκε το ρεύμα, λιώνοντας τον Ουίλελμ ενώ προσπαθούσε ν' ακολουθήσει στη θάλασσα το φανταστικό ζευγάρι που είχε λευτερώσει.

Στο τακτοποιημένο γραφείο του Δρα Ουίλελμ, όπου είχα πρωτοσυναντήσει τη Τζόζεφιν Γκίλμαν το βράδυ της άφιξής μου, υπήρχε ένας χοντρός φάκελος που απευθυνόταν σε μένα. Περιείχε ένα δακτυλογραφημένο γράμμα και μια μπομπίνα μαγνητοφώνου. Αυτό το φάκελο τον βρήκα ο ίδιος και

δεν τον έδειξα στην αστυνομία, που φαίνεται να πιστεύει στο παραμύθι μου, ότι ο Ουίλελμ και η Τζόζεφιν παρασύρθηκαν στη θάλασσα όταν ο υδατοφράχτης άνοιξε τυχαία κατά τη διάρκεια ενός πειράματος.

Ιδού τι έγραφε το γράμμα:

Αγαπητέ μου Ντορν,

Όταν θα διαβάζεις αυτά τα λόγια θα είμαι νεκρός, αν είμαι τυχερός. Πρέπει ν' αφήσω τους δυο τους να επιστρέψουν στους βυθούς του ωκεανού όπου και ανήκουν. Γιατί βλέπεις, τώρα πιστεύω σε όλα όσα μου είχε πει εκείνος ο περίεργος τύπος, ο Αλόνζο Γουαίητ.

Σου είχα πει ψέματα κάποτε όταν με ρώτησες αν είχα εμφυτέψει ηλεκτρόδια στο εγκέφαλο του πειραματικού δελφινιού. Η αλήθεια είναι ότι το είχα κάνει σε προηγούμενο στάδιο της δουλειάς μου, όταν έκανα κάποιες μελέτες για το μηχανισμό σεξουαλικής διέγερσης του ζώου. Έτσι, όταν το πείραμα τηλεπαθητικής επικοινωνίας δε φάνηκε να καταλήγει πουθενά, έκανα την εγκληματική βλακεία να στείλω ένα σήμα που ερέθιζε το σεξουαλικό κέντρο του, σε μια αλόγιστη προσπάθεια να ενισχύσω τον ψυχικό δεσμό ανάμεσα στον άνθρωπο και το ζώο.

Αυτό συνέβη το απόγευμα της 30ής Απριλίου και μπορείς να μαντέψεις —έστω και απρόθυμα— τι έγινε εκείνο το βράδυ. Αποδέχομαι όλη την ευθύνη και την ενοχή, για τις οποίες θα εξιλεωθώ με το μόνο τρόπο που κρίνω σωστό. Όταν έφτασα στη δεξαμενή

πριν από σένα εκείνη τη φοβερή νύχτα, κατάλαβα με την πρώτη ματιά τι θα πρέπει να είχε συμβεί. Η Τζόζεφιν είχε ξεφύγει από την κομματιασμένη εξάρτηση, ήταν άσχημα μωλωπισμένη αλλά ακόμη υπνωτισμένη. Το μαγιό της είχε γίνει σχεδόν κουρέλια, αλλά την τύλιξα πρόχειρα με κάτι ρόμπες και κατάφερα να τη βολέψω στο κρεβάτι της δίχως να μυριστείς τι είχε στ' αλήθεια συμβεί. Η ύπνωσή της είχε κρατήσει, έτσι ποτέ δεν έμαθε την αλήθεια ούτε η ίδια. Από τη στιγμή εκείνη και μετά, βρισκόταν σε ολοένα και πιο συχνή τηλεπαθητική επαφή, αν όχι και υπό τον έλεγχο του πλάσματος στη δεξαμενή, έστω κι αν συνειδητά εκείνη το απέφευγε σκόπιμα.

Απόψε, όταν επέστρεψα από την πόλη, μου μίλησε για την εγκυμοσύνη της, αλλά στα μισά της κουβέντας της έπεσε στη συνηθισμένη υπνωτική της κατάσταση και επιχείρησε να βγει έξω στην ακτή. Την κλείδωσα στο δωμάτιό της και κάθησα να σου γράψω αυτά τα λόγια. Πιστεύω ότι έχεις το δικαίωμα να μάθεις την αλήθεια, έστω και αν ύστερα από τα αποψινά δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να γίνει πια.

Νομίζω ότι και οι δυο μας αγαπούσαμε την Τζόζεφιν, ο καθένας με τον τρόπο του, αλλά τώρα είναι πολύ αργά. Πρέπει να την αφήσω να πάει να βρει τους ομοίους της — ήδη είχε αρχίσει ν' αλλάζει, ξέρεις... και όταν θα γεννηθεί το μωρό... Λοιπόν, τέλος πάντων, μπορείς να φανταστείς τα υπόλοιπα.

Και εγώ ο ίδιος δε θα πίστευα ποτέ ούτε λέξη απ' όλα αυτά, αν δεν ήταν η μαγνητοται-

νία. Άκουσέ την και θα καταλάβεις τα πάντα. Δεν είχα καν σκεφτεί να το κάνω επί δυο εβδομάδες, τόσο ανόητος ήμουν. Ύστερα θυμήθηκα ότι για όλο το διάστημα που η Τζο παρέμενε υπνωτισμένη στη δεξαμενή μαζί με το δελφίνι, είχα δώσει εντολή τα μικρόφωνα να μένουν ανοιχτά καταγράφοντας το καθετί. Οι ταινίες αρχειοθετούνταν κατά ημερομηνία την επόμενη μέρα, αλλά ήταν μια τυπική διαδικασία και ποτέ δεν τις είχα ακούσει. Έτσι βρήκα την μπομπίνα της 30ής Απριλίου και αντέγραψα το απόσπασμα που εσωκλείω σ' αυτό το γράμμα.

Αντίο — και λυπάμαι.

Φρέντερικ Κ. Ουίλελμ

* * * *

Πέρασαν πολλές ώρες — ώρες ανείπωτης θλίψης και δυσπιστίας— πριν βρω το κουράγιο να πάρω ένα μαγνητόφωνο στο δωμάτιό μου και ν' ακούσω την ταινία που μου είχε αφήσει ο Ουίλελμ. Για μια στιγμή αναρωτήθηκα μήπως θα ήταν καλύτερα να την καταστρέψω δίχως να την ακούσω· πάντως, αργότερα, έσβησα την πρωτότυπη ταινία που ήταν αρχειοθετημένη στο κεντρικό εργαστήριο.

Αλλά η ανάγκη να μάθω την αλήθεια —ένα επιστημονικό προσόν που συχνά είναι ανθρώπινο ελάττωμα— με ανάγκασε ν' ακούσω αυτή την καταραμένη ταινία. Σήμαινε για μένα το τέλος κάθε ψυχικής γαλήνης ή ασφάλειας σε τούτη τη ζωή. Ελπίζω μόνο η Τζο και ο Φλιπ να έχουν βρει κάποια ικανοποίηση σ' εκείνο τον αλλόκοτο, ξενικό κόσμο που με τόσο σκοτεινά λόγια περιέγραψε ο γκουρού, ο Γουαίητ. Ελπίζω και ο Φρέντερικ Ουίλελμ

να βρήκε τη γαλήνη. Όσο για μένα, δεν περιμένω ούτε ελπίζω να βρω ποτέ το ένα ή το άλλο.

Ιδού τι κατέγραψα από εκείνη την ταινία αφού πέρασα πάμπολλες μαρτυρικές ώρες ακούγοντας και ξανακούγοντάς τη. Ο χρονικός κωδικός δείχνει ότι η εγγραφή έγινε στις 9:35 το βράδυ της 30ής του Απρίλη, λίγα λεπτά πριν η αγωνιώδης κραυγή της Τζόζεφιν κάνει τον Ουίλελμ και μένα να τρέξουμε καθυστερημένα για να τη σώσουμε από εκείνη την εκτυφλωτικά φωτισμένη αίθουσα όπου έλαβε χώρα ένα γεγονός ανείπωτης φρίκης:

«Αγάπη μου, μνηστή μου, πρέπει να με βοηθήσεις. Πρέπει να ξεφύγω και να συνενώσω τις δυνάμεις. Εκείνοι που περιμένουν στην υδάτινη Ρ'λυέ, εκείνοι που βαδίζουν στις χιονισμένες ερημιές του Λενγκ, εκείνοι που σφυρίζουν και καραδοκούν στο ζοφερό Καντάθ — όλοι θα εγερθούν και θα ενωθούν ξανά για να υμνήσουν τον Μέγα Κθούλου, τον Σουμπ-Νιγκουράθ, Εκείνον που το Όνομα δεν Επιτρέπεται να Αναφερθεί. Θα με βοηθήσεις, ω συντρόφισσα που ανασαίνεις αέρα, εσύ που συγκατέχεις τη ζεστασιά, που διαφυλάττεις το σπέρμα της τελευταίας σποράς και του ατέλειωτου τρύγου. Ο Υ'χα-νθλέι θα τελέσει τους γάμους μας, οι πράσινοι λαβύρινθοι θα φιλοξενήσουν τη νυφική μας παστάδα, οι σιωπηλοί περιπατητές του σκοταδιού θα μας καλοσωρίσουν με μεγάλα ξεφαντώματα και χορούς με τα πολυαρθρωτά τους πόδια... τ' αρχαία, αστραφτερά τους μάτια δείχνουν αγαλλίαση... Και θα ζήσουμε ανάμεσα σε θαύματα και μεγαλεία για πάντα...»

Απλώς μια επανάληψη, λέτε; Απλώς η πρώτη δόση από εκείνα τις ασυνάρτητες παλαβομάρες που η Τζόζεφιν επανέλαβε υπνωτισμένη μια ώρα αργότερα στο δωμάτιό της; Ένα ξεχείλισμα από ανάκατα απωθημένα συναισθήματα και φοβίες από το υποσυνείδητο μιας γυναίκας που ένιωθε έναν παράλογο φόβο για κάποιες οικογενειακές παραδόσεις από ένα αποτρόπαιο, εκφυλισμένο χωριό στην άλλη άκρη της χώρας;

Μακάρι να μπορούσα να το πιστέψω κι εγώ αυτό, αλλά δυστυχώς δε γίνεται. Γιατί αυτά τα εξωφρενικά λόγια στη μαγνητοταινία είχαν ειπωθεί όχι με τη φωνή μιας ανισόρροπης γυναίκας σε κατάσταση βαθιάς ύπνωσης, αλλά με τους απόλυτα χαρακτηριστικούς λαρυγγισμούς και τα βελάσματα της φωνής ενός δελφινιού, του απόκοσμου υπηρέτη ακόμη πιο απόκοσμων αφεντάδων — με τη φωνή των Αβυσσαίων των θρύλων, των προανθρώπινων (και ίσως στο άμεσο μέλλον, μετανθρώπινων) πανέξυπνων όντων, πίσω από την ήπια και καλόβολη όψη των οποίων κρύβεται μια απειλή για το ανθρώπινο γένος, μια απειλή που όλη η φονική ιδιοφυία του ανθρώπου δεν αρκεί για να εξουδετερώσει ή ν' αποτρέψει.

ΑΠΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ Σ' ΕΝΑ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

του Ρόμπερτ Μπλακ

Ένα διήγημα γραμμένο από το συγγραφέα του Ψυχώ δεν μπορεί παρά να είναι απαίσιο... δηλαδή καλό... δηλαδή απαίσια καλό...

Τέλος πάντων, είναι δύσκολο να βρεις το κατάλληλο επίθετο για μια ιστορία φρίκης. Όπως και να 'χει, διαβάζοντας τούτο το διήγημα για κάτι αποτρόπαιο που βγάζει βόμβους και βουερά κρωξίματα, το μυαλό μου πήγε στο παπαγαλάκι μου που ορύεται ακριβώς με αυτούς τους ήχους. Τώρα — επειδή πολύ θα ήθελα να έχω και κάποιο άλλο ζωάκι στο σπίτι μου αλλά το καταστατικό της πολυκατοικίας μας επιτρέπει μονάχα ωδικά πτηνά, αναρωτιέμαι αν θα μπορούσε κανείς να περάσει ένα σογκόθ σαν ωδικό πτηνό... Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς κανένας δεν ξέρει σε ποια ομοταξία ανήκουν τα σογκόθ.

Και όποιος έχει αντίρρηση —

Άραγε τι άλλο μπορεί να τρώει ένα σογκόθ;

Γ.Μ.

Το πρώτο απ' όλα που θέλω να γράψω σε τούτο το τετράδιο είναι ότι ποτέ μου δεν έκανα τίποτα κακό. Σε κανέναν άνθρωπο. Δεν έχουν δικαίωμα να με κρατούν έτσι κλεισμένο εδώ, όποιοι κι αν είναι. Ούτε και είναι σωστό να κάνουν αυτό που φοβάμαι ότι θα κάνουν.

Νομίζω ότι θα έρθουν πολύ σύντομα, γιατί είναι κιόλας εκεί έξω από πολλή ώρα. Σκάβουν, φαντάζομαι, σ' εκείνο το παλιό πηγάδι. Απ' ό,τι άκουσα, ψάχνουν, λέει, για κάποια πύλη. Όχι αληθινή πύλη, βέβαια, αλλά κάτι άλλο.

Έχω κάποια ιδέα τι εννοούν και φοβάμαι.

Θα κοίταζα από τα παράθυρα, αλλά βέβαια είναι καρφωμένα με σανίδες και δεν μπορώ να δω τίποτα.

Αλλά δυνάμωσα τη λάμπα και βρήκα τούτο δω το τετράδιο, έτσι θέλω να γράψω εδώ όλα όσα έγιναν. Ύστερα, αν μου δοθεί κάποια ευκαιρία, ίσως να καταφέρω να το στείλω σε κάποιον που θα μπορεί να με βοηθήσει. Ή μπορεί κάποιος να το βρει. Όπως και να 'χει, είναι καλύτερα να τα γράψω όσο

πιο σωστά μπορώ παρά να κάθομαι εδώ και να περιμένω. Να περιμένω να έρθουν *εκείνοι* για να με πάρουν.

Καλύτερα ν' αρχίσω με τ' όνομά μου. Με λένε Ουίλλυ Όσμπορν και τον περασμένο Ιούλιο έκλεισα τα δώδεκα. Δεν ξέρω πού γεννήθηκα.

Το πρώτο που θυμάμαι από τη ζωή μου είναι ότι έμενα πέρα κατά τη μεριά του Ρούντσφορντ, στα μέρη που ο κόσμος τα λέει « βουνοχώρια στην εξορία του Αδάμ». Μπορεί να είναι πολύ ερημικά εκεί πέρα, με πυκνά δάση ολόγυρα, όλο βουνά και λόφους που κανένας δεν ανεβαίνει ποτέ.

Η γιαγιά συνήθιζε να μου λέει ιστορίες γι' αυτά τα πράγματα τότε που ήμουν ακόμη πολύ μικρός. Ζούσαμε μαζί οι δυο μας, με τη γιαγιά, γιατί οι αληθινοί γονείς μου είχαν πεθάνει. Η γιαγιά ήταν εκείνη που μ' έμαθε να διαβάζω και να γράφω. Ποτέ μου δεν πήγα σε κανονικό σχολείο.

Η γιαγιά ήξερε όλων των λογιών τα πράγματα για τους λόφους και τα δάση και μου είχε πει μερικά πολύ παράξενα παραμύθια. Τουλάχισταν έτσι τα νόμιζα όταν ήμουν μικρός κι έμενα ακόμη μαζί της. Σκέτες ιστορίες, σαν αυτές που βρίσκεις στα βιβλία.

Μου έλεγε ιστορίες για *εκείνους* που κρύβονται στα βαλτοτόπια και ζούσαν εδώ πριν φτάσουν οι άποικοι ή και οι Ινδιάνοι. Μου έλεγε ακόμη ότι υπήρχαν κύκλοι στα βαλτοτόπια, καθώς και κάτι μεγάλες πέτρες που τις έλεγαν βωμούς και όπου *εκείνοι* έκαναν θυσίες σ' αυτά που λάτρευαν.

Η γιαγιά μου έλεγε ότι είχε ακούσει μερικές απ' αυτές τις ιστορίες από τη δική της γιαγιά —για το πώς *εκείνοι* κρύβονταν στα δάση και στα έλη επειδή δεν μπορούσαν να υποφέρουν το ηλιόφωτο και

το πώς οι Ινδιάνοι φρόντιζαν να τους αποφεύγουν. Μου έλεγε ακόμη ότι μερικές φορές οι Ινδιάνοι άφηναν αγόρια ή κορίτσια δεμένα σε δέντρα στο δάσος σαν προσφορές θυσίας, έτσι ώστε εκείνοι να μένουν ευχαριστημένοι και ήσυχοι.

Οι Ινδιάνοι ήξεραν αρκετά για *εκείνους* και προσπάθησαν να μην αφήσουν τους λευκούς να καταλάβουν πολλά ούτε και να εγκατασταθούν πολύ σιμά στους λόφους. Εκείνοι δεν δημιουργούσαν πολλούς μπελάδες, αλλά μπορεί και να το 'καναν αν τους στρίμωχναν πολύ. Έτσι οι Ινδιάνοι έδιναν κάποιες δικαιολογίες που απόφευγαν να ζουν εκεί, λέγοντας ότι τα μέρη δεν είχαν πολύ κυνήγι, ούτε μονοπάτια, και ότι έπεφταν πολύ μακριά από την ακτή.

Η γιαγιά μου έλεγε ότι γι' αυτό πολλά από εκείνα τα μέρη παρέμειναν ακατοίκητα μέχρι και σήμερα. Δεν υπήρχε τίποτα στα γύρω, μονάχα μερικά αγροτόσπιτα σκόρπια εδώ κι εκεί. Μου έλεγε ότι *εκείνοι* ήταν ακόμη ζωντανοί και ότι κάποιες νύχτες της Άνοιξης και του Φθινοπώρου μπορούσες να δεις φωτιές και ν' ακούσεις φωνές πέρα μακριά στις κορφές των λόφων.

Η γιαγιά μου είχε πει ότι είχα κάποια θεία Λούσυ κι ένα θείο Φρεντ που έμεναν εκεί πέρα καταμεσής στους λόφους. Έλεγε ότι ο μπαμπάς μου τους επισκεφτόταν συχνά πριν παντρευτεί και κάποτε, μιά νύχτα, κάπου κοντά στη γιορτή του Χάλλοουην, άκουσε *εκείνους* να χτυπούν ένα ταμπούρλο από κούφιο κούτσουρο. Αυτό έγινε πριν γνωρίσει τη μαμά και παντρευτούν, ύστερα εκείνη πέθανε στη γέννα μου και ο μπαμπάς έφυγε.

Άκουγα κάθε λογής ιστορίες τότε. Για μάγισσες και διαβόλους, για νυχτεριδάνθρωπους που

σου ρουφούν το αίμα και για στοιχειωμένα μέρη. Μου έλεγε ιστορίες για το Σέηλεμ και το Άρκαμ, γιατί δεν έχω πάει ποτέ σε πόλη και ήθελα πολύ να μάθω πώς ήταν. Και μου μίλησε για ένα μέρος που το λέγαν Ίνσμουθ, όλο παλιά σαπισμένα σπίτια όπου οι άνθρωποι έκρυβαν, λέει, φοβερά πράγματα στα κελάρια και τις σοφίτες τους. Η γιαγιά μου εξήγησε ακόμη και το γιατί στο Άρκαμ έσκαβαν τα μνήματα τόσο βαθιά. Έτσι που τα 'λεγε, θα νόμιζε κανείς ότι όλος αυτός ο τόπος ήταν γεμάτος στοιχειά.

Με τρόμαζε όταν μου έλεγε σαν τι έμοιαζαν μερικά από αυτά τα στοιχειά και τα ξωτικά αλλά, όσο επίμονα κι αν τη ρωτούσα, ποτέ δε δεχόταν να μου πει πώς έμοιαζαν *εκείνοι*. Έλεγε ότι δεν ήθελε να έχω πάρε δώσε με κάτι τέτοια πράγματα —ότι αρκετά κακό ήταν που αυτή και το σόι της ήξεραν αυτά που ήξεραν — σχεδόν πάρα πολλά για σωστούς και θεοφοβούμενους ανθρώπους. Ήμουν πολύ τυχερός, έλεγε, που δε χρειαζόταν να μπλεχτώ με τέτοια πράγματα, όπως κάποτε μια προγιαγιά μου από τη μεριά του πατέρα μου, η Μεχίταμπελ Όσμπορν, που την κρέμασαν σαν μάγισσα στις παλιές μέρες του Σέηλεμ.

Έτσι όλα αυτά ήταν για μένα σκέτες ιστορίες μέχρι πέρσυ, όταν η γιαγιά πέθανε και ο δικαστής Γκράμπινθορπ μ' έβαλε στο τρένο και μ' έστειλε να μείνω με τη θεία Λούσυ και το θείο Φρεντ στους ίδιους εκείνους λόφους για τους οποίους μου είχε πει τόσα και τόσα η γιαγιά.

Σίγουρα ξεκίνησα όλο ενθουσιασμό τότε και ο μηχανοδηγός με άφησε να κάνω όλο το ταξίδι μαζί του και μου εξηγούσε για τα μέρη που περνούσαμε και το καθετί.

Ο θείος Φρεντ με περίμενε στο σταθμό. Ήταν ψηλός και αδύνατος με μεγάλη γενειάδα. Φύγαμε μ' ένα σκεπαστό αμαξάκι από το μικρό σταθμό — δεν υπήρχαν σπίτια εκεί γύρω, ούτε τίποτα— και ο δρόμος έμπαινε σχεδόν αμέσως στο δάσος.

Ήταν πολύ παράξενο εκείνο το δάσος. Ήταν όλα τόσο σιωπηλά και ήσυχα! Μ' έκανε ν' ανατριχιάζω έτσι σκοτεινά και μοναχικά που ήταν. Φαινόταν σαν ποτέ κανείς να μην είχε μιλήσει δυνατά ή γελάσει, ή και χαμογελάσει, μέσα σ' εκείνο το δάσος. Δεν μπορούσα να φανταστώ άνθρωπο να μιλά εκεί παρά μονάχα ψιθυριστά.

Και όλα τα δέντρα ήταν πολύ γέρικα στο δάσος. Δεν υπήρχαν καθόλου ζώα ή πουλιά. Το μονοπάτι ήταν πνιγμένο στ' αγριόχορτα σαν να μην το χρησιμοποιούσαν και τόσο συχνά. Ο θείος Φρεντ οδηγούσε αρκετά γρήγορα. Σε μένα δε μιλούσε σχεδόν καθόλου, αλλά έδινε σ' εκείνο το γέρικο άλογο να καταλάβει.

Πολύ σύντομα μπήκαμε σε κάποιους λόφους, φοβερά ψηλούς. Ήταν κι αυτοί σκεπασμένοι με δάση και μερικές φορές έβλεπες να τους κατηφορίζουν ρυάκια. Αλλά δεν έβλεπα πουθενά σπίτια και ήταν παντού σκοτεινά σαν σούρουπο, όπου κι αν κοιτούσες.

Τελικά φτάσαμε και στο σπίτι της φάρμας —ένα μικρό, παλιό σπίτι με αχυρώνα σ' ένα ξέφωτο με δέντρα ολόγυρα, έτσι κάπως πολύ σκυθρωπά. Η θεία Λούσυ βγήκε να μας προϋπαντήσει. Ήταν μια συμπαθητική μεσόκοπη κυρία που με αγκάλιασε και κουβάλησε τα μπαγκάζια μου στο πίσω μέρος.

Αλλά όλα αυτά είναι άσχετα μ' εκείνα που κανονικά πρέπει να γράψω εδώ. Δεν ενδιαφέρει κανένα που όλη τούτη τη χρονιά την έζησα στο σπίτι μαζί

τους, τρώγοντας από τα όσα έβγαζε ο θείος Φρεντ από το κτήμα δίχως ποτέ να πηγαίνουμε στην πόλη. Δεν υπήρχαν άλλα κτήματα εκεί γύρω και το κοντινότερο ήταν κάπου έξι χιλιόμετρα μακριά. Ούτε και υπήρχε κανένα σχολειό —έτσι τα βράδια η θεία Λούσυ με βοηθούσε στο διάβασμα. Ποτέ δεν έπαιζα πολύ.

Στην αρχή φοβόμουν να μπω στο δάσος επειδή θυμόμουν τα όσα μου είχε πει η γιαγιά. Εξάλλου, από τον τρόπο που η θεία Λούσυ και ο θείος Φρεντ κλείδωναν τις πόρτες τα βράδια και δεν έμπαιναν ποτέ στο δάσος μετά το σούρουπο, ούτε καν το καλοκαίρι, καταλάβαινα ότι κάτι σκιάζονταν.

Αλλά ύστερα από λίγο καιρό συνήθισα στη ζωή του δάσους και δε μου φαινόταν πια τόσο άγριο. Τα πρωινά, βέβαια, έκανα διάφορες μικροδουλειές για το θείο Φρεντ, αλλά μερικές φορές τ' απογεύματα όταν εκείνος ήταν απασχολημένος, έβγαινα συχνά για βόλτες μόνος μου. Ιδίως προς το φθινόπωρο.

Και έτσι έτυχε ν' ακούσω ένα από εκείνα τα πράγματα. Ήταν στις αρχές του Οκτώβρη και βρισκόμουν στο λαγκάδι ακριβώς δίπλα στη μεγάλη πέτρα. Ήταν τότε που άρχισε ο θόρυβος. Κρύφτηκα πίσω από το βράχο πριν προλάβεις να πεις κίμινο.

Φοβήθηκα γιατί, όπως είπα, δεν υπάρχουν ζώα στο δάσος. Ούτε άνθρωποι, εκτός ίσως από το γέρο-Καπ Πρίτσετ, τον ταχυδρόμο που περνά μονάχα τ' απογεύματα της Πέμπτης.

Να σας πω τώρα γι' αυτό το θόρυβο. Ήταν αλαργινός στην αρχή, ένας ήχος σαν από κάτι υγρό που πέφτει από ψηλά. Θύμιζε κάπως το αίμα που έτρεχε με μικρά τινάγματα στον πάτο του κουβά

όταν ο θείος Φρεντ κρεμούσε από πάνω κάποιο σφαγμένο γουρούνι.

Κοίταξα ολόγυρα αλλά δεν κατάφερα να δω τίποτα, ούτε και μπόρεσα να καταλάβω από ποια μεριά ερχόταν ο θόρυβος. Κάποια στιγμή ο θόρυβος σταμάτησε για κάνα λεπτό και τώρα υπήρχε μονάχα το λυκόφωτο και τα δέντρα, όλα πλακωμένα από μια σιγαλιά θανάτου. Ύστερα ο θόρυβος άρχισε πάλι, πιο κοντινός τώρα και πιο δυνατός.

Έμοιαζε σαν πατημασιές πολλών ανθρώπων που έτρεχαν και περπατούσαν ταυτόχρονα, ζυγώνοντας προς το μέρος μου. Κλαδάκια έσπαζαν κάτω από τα πόδια τους και περνώντας έκαναν ένα σούσουρο στους θάμνους —όλα έτσι ανάκατα στο θόρυβο. Ζάρωσα πίσω από το βράχο κρατώντας ακόμη και την ανάσα μου.

Μπορούσα να καταλάβω πως το πράγμα που έκανε εκείνο το θόρυβο ήταν πολύ κοντά τώρα, κάπου εκεί στο λαγκάδι. Ήθελα να σηκώσω το κεφάλι και να κοιτάξω αλλά δεν τολμούσα να το κάνω, γιατί ο θόρυβος ήταν πολύ δυνατός και άγριος. Και εξάλλου υπήρχε και μια απαίσια μυρωδιά στον αέρα, σαν από κάτι ψόφιο που είχε μείνει θαμμένο για πολύ καιρό πριν ξαναβγεί στον ήλιο.

Εντελώς απότομα ο θόρυβος σταμάτησε πάλι και μπορούσα να καταλάβω πως ό,τι κι αν ήταν το πράγμα που τον έκανε, βρισκόταν στ' αλήθεια πολύ κοντά. Για μια στιγμή το δάσος ήταν τόσο σιωπηλό που ανατρίχιασα. Μετά ακούστηκε ο ήχος.

Ήταν φωνή, αλλά και δεν ήταν. Θέλω να πω, δεν έμοιαζε με ανθρώπινη φωνή, αλλά περισσότερο με βουητό ή με κόασμα, βαθύ και βουερό. Αλλά πρέπει να ήταν φωνή, γιατί έλεγε λόγια.

Δεν ήταν λόγια που μπορούσα να καταλάβω, αλ-

λά πάντως ήταν λόγια. Λόγια που μ' έκαναν να κρατήσω το κεφάλι σκυφτό, όχι μόνο γιατί φοβόμουν μήπως με δουν αλλά και γιατί φοβόμουν μήπως δω εγώ. Έμεινα εκεί ιδροκοπώντας και τρέμοντας. Η βρόμα μ' έκανε να θέλω να ξεράσω, αλλά εκείνη η φοβερή, βαθιά βουερή φωνή ήταν ακόμη χειρότερη. Επαναλάμβανε ξανά και ξανά κάτι σαν:

«Ε αχ σουμπ νίγκερ αθ νγκάα ρύλα νεμπ σογκόθ».

Ξέρω ότι αποκλείεται να τα γράψω όπως ακριβώς ήταν, αλλά τ' άκουσα αρκετές φορές για να τα θυμάμαι. Τα λόγια συνεχίζονταν ακόμη μέχρι που εκείνη η μπόχα έγινε αληθινά αβάσταχτη και φαντάζομαι ότι λιγοθύμησα. Όταν ξύπνησα, η φωνή είχε σταματήσει και είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει για τα καλά.

Έκανα τρέχοντας όλο το δρόμο ως το σπίτι εκείνη τη νύχτα, αλλά όχι πριν δω το μέρος όπου στεκόταν το πλάσμα όταν μιλούσε —και ήταν κι εγώ δεν ξέρω τι.

Κανένας άνθρωπος δε θα μπορούσε ν' αφήσει στη λάσπη χνάρια σαν από οπλές κατσίκας, σκεπασμένα με μια πράσινη μύξα που μύριζε αναγουλιαστικά —και τα πόδια δεν ήταν τέσσερα ή οχτώ αλλά καμιά *διακοσαριά*!

Δεν είπα τίποτα ούτε στη θεία Λούσυ ούτε στο θείο Φρεντ. Αλλά εκείνη τη νύχτα όταν πλάγιασα για ύπνο είχα τρομερά όνειρα. Έβλεπα ότι ήμουν πίσω στο λαγκάδι, μονάχα που τούτη τη φορά μπορούσα να δω το πλάσμα. Ήταν πελώριο και εντελώς μαύρο σαν κάρβουνο. Δεν είχε κανένα ιδιαίτερο σχήμα, εκτός από κάτι εξαρτήματα σαν μαύρα σκοινιά που οι άκρες τους ήταν σαν οπλές κατσίκας. Θέλω να πω, είχε μορφή που όμως άλλαζε

διαρκώς —με κορμί όλο εξογκώματα, που συστρεφόταν σαν σκουλήκι παίρνοντας συνεχώς και διαφορετικά σχήματα. Και υπήρχαν ένα σωρό στόματα παντού πάνω στο κορμί του, σαν σουφρωμένα φυλλομπούμπουκα σε κλαριά.

Αυτό είναι το πιο κοντινό που μπορώ να το παρομοιάσω. Τα στόματα ήταν σαν φύλλα, ενώ ολάκερο το πλάσμα έμοιαζε με δέντρο που ανασαλεύει στον άνεμο —σαν ένα μαύρο δέντρο με πολλά κλαδιά που σέρνονταν στο χώμα και με πολλές ρίζες που τέλειωναν σε οπλές. Και εκείνη η πράσινη μύξα, που έσταζε από τα στόματα και κυλούσε κάτω στα πόδια του, ήταν σαν χυμός δέντρου!

Θυμάμαι ότι την άλλη μέρα έψαξα σ' ένα βιβλίο που είχε η θεία Λούσυ στο κάτω πάτωμα. Ήταν μια μυθολογία. Σ' εκείνο το βιβλίο έγραφε για κάτι ανθρώπους που ζούσαν τα πολύ παλιά χρόνια στην Αγγλία και τη Γαλλία και τους έλεγαν Δρυίδες. Αυτοί λάτρευαν τα δέντρα και πίστευαν ότι ήταν ζωντανά. Ίσως εκείνο το πράγμα να ήταν σαν αυτά που λάτρευαν —κάτι που το λένε πνεύμα της φύσης.

Αλλά πώς θα μπορούσε να 'ναι κάτι τέτοιο, αφού οι Δρυίδες ζούσαν στην άλλη μεριά του ωκεανού; Τα σκεφτόμουν πολύ όλα αυτά για κάνα δυο μέρες και δεν ξαναβγήκα να παίξω σ' εκείνο το δάσος.

Τελικά σκέφτηκα ότι μπορεί τα πράγματα να είχαν γίνει κάπως έτσι.

Ίσως εκείνοι οι Δρυίδες να είχαν καταδιωχτεί από τα δάση τους στην Αγγλία και τη Γαλλία και μερικοί ήταν αρκετά έξυπνοι για να φτιάξουν καράβια και να περάσουν τον ωκεανό, όπως λένε ότι έκανε κι εκείνος ο Ληφ Έρικσον. Ύστερα μπορεί να ήρθαν να μείνουν σε τούτα τα απόμερα δάση και

να έδιωξαν τους Ινδιάνους τρομάζοντάς τους με τα μαγικά τους.

Θα ήξεραν πώς να κρυφτούν στα βαλτοτόπια και θα συνέχισαν να κάνουν τα ειδωλολατρικά τους μαγικά, καλώντας αυτά τα πνεύματα από τα βάθη της γης ή απ' όπου αλλού τα καλούσαν να έρθουν.

Παλιά οι Ινδιάνοι πίστευαν ότι λευκοί θεοί είχαν έρθει από τη θάλασσα πριν πολλά χρόνια. Μήπως αυτό σημαίνει με άλλα λόγια ότι ήταν οι Δρυίδες που έφτασαν εδώ; Μερικοί πολύ πολιτισμένοι Ινδιάνοι κάτω στο Μεξικό ή τη Νότια Αμέρικοί —τους λένε Αζτέκους ή Ίνκας, νομίζω— έλεγαν ότι ένας άσπρος θεός είχε φτάσει με καράβι και τους είχε μάθει πολλά μαγικά. Δε θα μπορούσε να είναι κανένας Δρυίδης;

Κάτι τέτοιο θα εξηγούσε και τις ιστορίες της γιαγιάς για *εκείνους*.

Αυτοί οι Δρυίδες κρυμμένοι στα βαλτοτόπια θα ήταν εκείνοι που χτυπούσαν τα ταμ ταμ και τα ταμπούρλα και που άναβαν τις φωτιές στους λόφους. Και θα καλούσαν από τα βάθη της γης *εκείνους*, τα πνεύματα των δέντρων ή ό,τι άλλο είναι. Ύστερα θα τους πρόσφεραν θυσίες. Οι Δρυίδες πάντοτε έκαναν θυσίες με αίμα, ακριβώς σαν τις παλιές μάγισσες. Μήπως και η γιαγιά δε μου είχε μιλήσει για ανθρώπους που ζούσαν κοντά στους λόφους και που εξαφανίζονταν για να μην τους ξαναδεί κανείς ποτέ;

Και ζούσαμε σ' ένα τέτοιο ακριβώς μέρος.

Και πλησίαζε η γιορτή του Χάλλοουην. Αυτή ήταν η μεγάλη μέρα, έλεγε πάντοτε η γιαγιά.

Άρχισα ν' αναρωτιέμαι —πόσος καιρός έμενε ακόμη;

Ένιωθα να τρέμουν τόσο τα φυλλοκάρδια μου που δεν το κουνούσα ρούπι από το σπίτι. Η θεία Λούσυ μου έφτιαξε ένα τονωτικό, λέγοντας ότι φαινόμουν αδιάθετος. Και μάλλον έτσι θα έδειχνα. Για να καταλάβετε, ένα απομεσήμερο, όταν άκουσα μια άμαξα ν' ανηφορίζει από το δρόμο του δάσους, έτρεξα και κρύφτηκα κάτω από το κρεβάτι.

Αλλά ήταν μονάχα ο Καπ Πρίτσετ με την αλληλογραφία. Ο θείος Φρεντ την παρέλαβε και γύρισε μέσα όλο ξαναμμένος, κρατώντας στα χέρια του ένα γράμμα.

Ήταν από τον ξάδερφο Όσμπορν που έγραφε ότι θα ερχόταν να μας δει. Ήταν συγγενής της θείας Λούσυ, είχε τις διακοπές του και θα ήθελε να μείνει μαζί μας για καμιά βδομάδα. Θα έφτανε με το ίδιο τρένο που είχε φέρει και μένα —το μοναδικό που περνούσε από εκείνα τα μέρη— το μεσημέρι της 25ης του Οκτώβρη.

Τις επόμενες λίγες μέρες επικρατούσε τόση ανακατωσούρα στο σπίτι που ξέχασα για λίγο όλες εκείνες τις παλαβές μου ιδέες. Ο θείος Φρεντ ετοίμασε το πίσω δωμάτιο για να κοιμάται ο ξάδερφος Όσμπορν κι εγώ τον βοηθούσα με τις μαραγκοδουλειές.

Στο μεταξύ οι μέρες μίκραιναν και τις νύχτες έκανε πια πολύ κρύο με δυνατούς ανέμους. Το πρωινό της 25ης του Οκτώβρη ξημέρωσε πολύ παγερό και ο θείος Φρεντ ντύθηκε καλά για να περάσει το δάσος. Σκόπευε ν' ανταμώσει τον ξάδερφο Όσμπορν το μεσημέρι και ο δρόμος ως το σταθμό ήταν σχεδόν δώδεκα χιλιόμετρα. Δεν ήθελε να με πάρει μαζί του κι εγώ δεν επέμεινα. Το δάσος ήταν γεμάτο τριζοβολητά και θροΐσματα από τον αγέρα

—θόρυβοι που μπορεί να προέρχονταν κι από άλλα πράγματα.

Τέλος πάντων, ο θείος έφυγε για το σταθμό ενώ η θεία Λούσυ κι εγώ μείναμε σπίτι. Εκείνη ετοίμαζε μαρμελάδες —δαμάσκηνα— για το χειμώνα κι εγώ έπλενα τα βάζα με νερό από το πηγάδι.

Νομίζω ότι θα έπρεπε να έχω πει δυο λόγια για εκείνα τα δυο πηγάδια. Το ένα ήταν καινούριο, με μεγάλη γυαλιστερή τρόμπα και κοντά στο σπίτι. Το άλλο, πέρα δίπλα στον αχυρώνα, ήταν παλιό και πέτρινο και η τρόμπα του είχε χαθεί. Ποτέ δεν άξιζε τίποτα αυτό το πηγάδι. Ο θείος Φρεντ είχε πει ότι το βρήκε εκεί όταν αγόρασε το κτήμα. Το νερό του ήταν πολύ γλοιώδες. Και είχε κάτι το περίεργο γιατί, ακόμη και δίχως τρόμπα, ήταν φορές που το νερό φαινόταν να ξεχειλίζει από το πηγάδι. Ο θείος Φρεντ δεν μπορούσε να το εξηγήσει και μερικά πρωινά έβλεπες το νερό να τρέχει από τα πλάγια. Ήταν ένα πράσινο, γλοιώδες υγρό που μύριζε απαίσια.

Αποφεύγαμε να πλησιάζουμε σ' αυτό το πηγάδι και ήμουν στο καινούριο ως το μεσημέρι, οπότε ο ουρανός άρχισε να συννεφιάζει. Η θεία Λούσυ ετοίμασε το φαγητό και στο μεταξύ άρχισε να βρέχει με το τουλούμι, με δυνατά αστραπόβροντα που φαίνονταν να έρχονται από τους μεγάλους λόφους στα δυτικά.

Σκέφτηκα ότι ο θείος Φρεντ και ο ξάδερφος Όσμπορν θα δυσκολεύονταν να φτάσουν σπίτι με τέτοια αντάρα, αλλά η θεία Λούσυ δε φάνηκε ν' ανησυχεί —απλώς μ' έστειλε να φροντίσω τα ζώα μας.

Γύρω στις πέντε άρχισε να σκοτεινιάζει, αλλά ακό[illegible]ί ο θείος Φρεντ. Στο μεταξύ η βροχή είχε σταματήσει αλλά οι βροντές συνέχιζαν να

μπουμπουνίζουν πέρα στους λόφους και τα βρεγμένα κλαδιά έσταζαν στο δάσος, κάνοντας έναν ήχο σαν γυναίκες που γελούσαν.

Ίσως ο δρόμος να είχε γίνει πολύ αδιάβατος για να προχωρήσουν. Μπορεί το αμαξάκι να είχε κολλήσει στη λάσπη. Μπορεί να είχαν αποφασίσει να περάσουν τη νύχτα τους στο σταθμό.

Εφτά η ώρα και το σκοτάδι απέξω ήταν πίσσα. Δεν ακούγονταν πια οι ήχοι της βροχής. Η θεία Λούσυ είχε αρχίσει ν' ανησυχεί για τα καλά τώρα. Μου είπε ότι έπρεπε να βγούμε και να κρεμάσουμε ένα αναμμένο φανάρι στο φράχτη δίπλα στο δρόμο.

Κατηφορίσαμε το μονοπάτι ως το φράχτη. Ήταν θεοσκότεινα και ο άνεμος είχε κοπάσει. Το καθετί ήταν ασάλευτο, όπως στα βαθύσκια του δάσους. Ένιωθα αρκετό φόβο καθώς κατηφόριζα το δρομάκι με τη θεία Λούσυ —ένιωθα σαν κάτι να παραμόνευε εκεί στο σιωπηλό σκοτάδι, καραδοκώντας να με αρπάξει.

Ανάψαμε το φανάρι και σταθήκαμε εκεί αγναντεύοντας κάτω προς τη σκοτεινή δημοσιά. «Τι είναι αυτό», ρώτησε ξαφνικά η θεία Λούσυ, πολύ ανήσυχα. Αφουγκράστηκα και άκουσα έναν απόμακρο ήχο σαν από γοργή τυμπανοκρουσία.

«Πλησιάζει άλογο και άμαξα», είπα σε λίγο και η θεία Λούσυ αναθάρρησε.

«Έχεις δίκιο», συμφώνησε σχεδόν αμέσως. Και είχα, γιατί το είδαμε. Το άλογο έτρεχε σαν τρελό, με το αμαξάκι να χοροπηδά σαν μπαλάκι πίσω του. Δε χρειαζόταν δεύτερη ματιά για να καταλάβουμε ότι κάτι κακό είχε συμβεί, γιατί το άλογο δε σταμάτησε στην αυλόπορτα αλλά συνέχισε ακράτητο προς τον αχυρώνα, με τη θεία Λούσυ και μένα να

τρέχουμε στη λάσπη ξοπίσω του. Το άλογο ήταν ιδρωμένο και αφρισμένο και όταν τελικά σταμάτησε δεν εννοούσε να σταθεί ήρεμα. Η θεία Λούσυ κι εγώ περιμέναμε να κατέβουν ο θείος Φρεντ και ο ξάδερφος Όσμπορν από το αμαξάκι, αλλά μάταια. Κοιτάξαμε μέσα.

Δεν υπήρχε ψυχή μέσα.

«Ω!» έσκουξε η θεία Λούσυ με πολύ δυνατή φωνή και μετά έπεσε λιπόθυμη. Χρειάστηκε να την κουβαλήσω πίσω στο σπίτι και να τη βάλω στο κρεβάτι.

Περίμενα σχεδόν όλη τη νύχτα δίπλα στο παράθυρο, αλλά ο θείος Φρεντ και ο ξάδερφος Όσμπορν είχαν εξαφανιστεί. Για πάντα.

Οι επόμενες λίγες μέρες ήταν φοβερές. Δεν υπήρχε τίποτε στο αμαξάκι που να δείχνει τι μπορεί να είχε συμβεί και η θεία Λούσυ δε με άφηνε να πάρω μόνος το δρόμο για την πόλη ή έστω να κατέβω ως το σταθμό περνώντας μέσα από το δάσος.

Το άλλο πρωί είχαμε βρει το άλογο πεθαμένο στον αχυρώνα και βέβαια θα ήμασταν αναγκασμένοι να πάμε με τα πόδια ως το σταθμό ή να περπατήσουμε εκείνα τα χιλιόμετρα ως το κτήμα των Ουώρρεν. Η θεία Λούσυ φοβόταν να πάει και σκιαζόταν να μείνει και είπε μονάχα πως καλύτερα θα ήταν όταν θα περνούσε ο Καπ Πρίτσετ να πάμε μαζί του ως την πόλη. Εκεί θα μπορούσαμε ν' αναφέρουμε το γεγονός και να μείνουμε μέχρι να μάθουμε τι είχε συμβεί.

Εγώ είχα τις δικές μου υποψίες για το τι είχε συμβεί. Η γιορτή του Χάλλοουην θα έφτασε σε πολύ λίγες μέρες και ίσως *εκείνοι* είχαν αρπάξει το θείο Φρεντ και τον ξάδερφο Όσμπορν. *Εκείνοι* ή οι Δρυίδες. Το βιβλίο της μυθολογίας έλεγε ότι οι

Δρυίδες, αν ήθελαν, μπορούσαν ακόμη και να σηκώσουν καταιγίδες με τα μαγικά τους.

Δε θα είχε νόημα να τα πω αυτά στη θεία Λούσυ. Έτσι κι αλλιώς, σχεδόν είχαν σαλέψει τα λογικά της από την ανησυχία και δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να κουνιέται συνέχεια πέρα δώθε στην πολυθρόνα της, μουρμουρίζοντας πάλι και πάλι, «Χάθηκαν», ή «Ανέκαθεν μου το 'λεγε ο Φρεντ» ή «Δεν οφελεί τίποτα, δεν οφελεί τίποτα». Έτσι ήμουν αναγκασμένος να ετοιμάζω εγώ το φαγητό και να φροντίζω μονάχος μου τα ζώα. Και τις νύχτες ήταν δύσκολο να κλείσω μάτι, γιατί διαρκώς έστηνα αυτί μήπως κι ακούσω τύμπανα. Ποτέ δεν άκουσα τίποτα τέτοιο, αλλά και πάλι ήταν καλύτερο από το να κοιμάμαι και να βλέπω εκείνα τα όνειρα.

Ήταν όνειρα μ' εκείνο το μαύρο πράγμα που ήταν σαν δέντρο και είτε τριγύριζε στο δάσος είτε ρίζωνε κατά κάποιο τρόπο σ' ένα μέρος για να προσευχηθεί με όλα εκείνα τα στόματά του —να προσευχηθεί σε κάποιο παλιό θεό στα έγκατα της γης.

Δεν ξέρω πώς μου εντυπώθηκε η ιδέα ότι έτσι προσευχόταν —κολλώντας με κάποιο τρόπο τα στόματά του στο χώμα. Ίσως ήταν επειδή είχα δει εκείνη την πράσινη μύξα στο δάσος. Αλλά την είχα δει στ' αλήθεια; Ποτέ δεν είχα ξαναπάει πίσω να σιγουρευτώ. Ίσως το καθετί να ήταν γεννημα του μυαλού μου —η ιστορία για τους Δρυίδες, για *εκείνους*, για τη φωνή που έλεγε «σογκόθ» και για όλα τα υπόλοιπα.

Αλλά, πάλι, τι είχαν γίνει ο ξάδερφος Όσμπορν και ο θείος Φρέντ; Και τι είχε τρομάξει τόσο το άλογο ώστε να ψοφήσει την άλλη μέρα;

Όλες αυτές οι σκέψεις τριγύριζαν αδιάκοπα στο κεφάλι μου, κυνηγώντας η μια την άλλη, αλλά

το μόνο που ήξερα ήταν ότι θα έπρεπε να φύγουμε από δω πριν φτάσει η νύχτα του Χάλλοουην.

Αυτό επειδή το Χάλλοουην έπεφτε Πέμπτη και ο Καπ Πρίτσετ θα ερχόταν τη μέρα εκείνη και θα φεύγαμε για την πόλη μαζί του.

Τη νύχτα της παραμονής έβαλα τη θεία Λούσυ να μαζέψει τα πράγματά μας για να είμαστε έτοιμοι και μετά έπεσα για ύπνο. Δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος και για πρώτη φορά ένιωσα κάπως καλύτερα.

Μονάχα εκείνα τα όνειρα ήρθαν ξανά. Ονειρεύτηκα ένα μπουλούκι από ανθρώπους να ζυγώνουν μουλωχτά μέσα στη νύχτα, να γλιστρούν από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της θείας Λούσυ και να την αρπάζουν. Την έδεσαν και την πήραν μαζί τους, φεύγοντας εντελώς αθόρυβα στο σκοτάδι, επειδή είχαν μάτια σαν της γάτας και δε χρειάζονταν φως για να βλέπουν.

Το όνειρο με τρόμαξε τόσο που τινάχτηκα αλαφιασμένος ό,τι είχε αρχίσει να χαράζει η αυγή. Αμέσως όρμησα κάτω να δω τι έκανε η θεία Λούσυ.

Είχε χαθεί.

Το παράθυρό της ήταν ορθάνοιχτο όπως ακριβώς το είχα δει στ' όνειρό μου και μερικές από τις κουβέρτες ήταν σκισμένες.

Το έδαφος ήταν σκληρό έξω από το παράθυρο και δεν είδα χνάρια ή οτιδήποτε. Αλλά η θεία Λούσυ είχε χαθεί.

Νομίζω ότι με πήραν τα κλάματα τότε.

Είναι δύσκολο να θυμηθώ τι ακριβώς έκανα μετά. Δεν είχα όρεξη να φάω πρωινό. Βγήκα έξω φωνάζοντας «Θεία Λούσυ», αλλά δεν περίμενα να πάρω καμιά απάντηση. Προχώρησα ως τον αχυρώνα και εκεί βρήκα την πόρτα ανοιχτή, με τις αγελάδες

να έχουν εξαφανιστεί από το στάβλο. Είδα κάνα δυο πατημασιές ν' απομακρύνονται από την αυλή και ν' ανηφορίζουν το δρόμο, αλλά σκέφτηκα ότι θα 'ταν επικίνδυνο να τις ακολουθήσω.

Κάποια ώρα αργότερα πήγα στο πηγάδι κι εκεί με πήραν πάλι τα κλάματα, γιατί το νερό και στο καινούριο πηγάδι ήταν όλο πράσινο και γλοιώδες όπως και στο παλιό.

Όταν το αντίκρισα αυτό κατάλαβα ότι είχα μαντέψει σωστά. Εκείνοι πρέπει να είχαν έρθει μέσα στη νύχτα, δίχως να προσπαθούν να κρυφτούν πια. Σαν να ένιωθαν πολύ σίγουροι για τον εαυτό τους.

Απόψε είναι η νύχτα του Χάλλοουην. Έπρεπε να φύγω από δω. Αν *εκείνοι* παρακολουθούσαν και παραμόνευαν, δε θα μπορούσα να βασίζομαι στον ερχομό του Καπ Πρίτσετ τούτο το απόγευμα. Θα έπρεπε να το ρισκάρω παίρνοντας το δρόμο και θα ήταν καλύτερα αν ξεκινούσα αμέσως, το πρωί, ενώ θα υπήρχε ακόμη αρκετό φως για να προλάβω να φτάσω στην πόλη. Έτσι έψαξα γύρω και βρήκα κάτι λίγα λεφτά που ο θείος Φρεντ είχε φυλαγμένα στο συρτάρι του γραφείου, καθώς και το γράμμα του ξαδέρφου Όσμπορν με τη διεύθυνσή του στο Κίνγκσπορτ. Εκεί θα έπρεπε να πάω, αφού πρώτα θα εξηγούσα στους ανθρώπους της πόλης τι είχε συμβεί. Κάποιος συγγενής μου θα έμενε εκεί.

Αναρωτήθηκα αν θα με πίστευαν στην πόλη όταν θα τους έλεγα για την εξαφάνιση του θείου Φρεντ και της θείας Λούσυ, για εκείνους που είχαν αρπάξει τις αγελάδες μας για να τις θυσιάσουν και για την πράσινη μύξα στο πηγάδι όπου κάτι είχε κάνει μια στάση για να πιει. Αναρωτήθηκα αν θα ήξεραν τίποτα για τα τύμπανα και τις φωτιές στους λόφους απόψε και αν θα οργάνωναν κανένα από-

σπασμα για να έρθουν απόψε προσπαθώντας να πιάσουν *εκείνους* και ό,τι άλλο σκόπευαν να καλέσουν με τα τύμπανα από τα βάθη της γης. Αναρωτήθηκα και αν στην πόλη ήξεραν τι πράγμα είναι το «σογκόθ».

Τέλος πάντων, όπως και να 'χε, δε σκόπευα να μείνω και να το ανακαλύψω μόνος μου. Έτσι μάζεψα τα μπογαλάκια μου και ετοιμάστηκα για φευγιό. Θα πρέπει να ήταν γύρω στο μεσημέρι και παντού ολόγυρα επικρατούσε σιγαλιά.

Προχώρησα στην πόρτα και βγήκα έξω, δίχως να μπω στον κόπο να κλειδώσω το σπίτι πίσω μου. Γιατί να το κάνω όταν δεν υπήρχε ψυχή για χιλιόμετρα ολόγυρα;

Τότε άκουσα το θόρυβο από πέρα στο δρόμο. Βήματα.

Κάποιος πλησίαζε από το δρόμο, μόλις πέρα από την επόμενη στροφή.

Στάθηκα σαν μαρμαρωμένος για μια στιγμή, περιμένοντας να δω, έτοιμος να το βάλω στα πόδια.

Ήταν ψηλός και αδύνατος και έμοιαζε κάπως με το θείο Φρεντ, μονάχα πολύ πιο νέος και δίχως γένια. Φορούσε ένα όμορφο κοστούμι από εκείνα της πόλης και ένα τσαλακωμένο καπέλο. Χαμογέλασε όταν με είδε και με πλησίασε σαν να ήξερε ποιος ήμουν.

«Γειά σου, Ουίλλυ», με χαιρέτησε.

Δεν είπα τίποτα, γιατί τα είχα χάσει εντελώς.

«Δε με γνώρισες;» ρώτησε. «Είμαι ο ξάδερφός σου, ο ξάδερφος Φρανκ Όσμπορν». Άπλωσε το χέρι του να του το σφίξω. «Αλλά, βέβαια, πού να με θυμάσαι», συνέχισε. «Την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε ήσουν ακόμη μωρό».

«Μα νόμιζα ότι θα ερχόσουν την περασμένη

βδομάδα», του είπα τελικά. «Σε περιμέναμε στις 25».

«Καλά, δεν πήρατε το τηλεγράφημά μου; Μου έτυχε κάποια έκτακτη δουλειά».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Το μόνο που φτάνει ως εδώ είναι ο ταχυδρόμος που έρχεται κάθε Πέμπτη. Ίσως το τηλεγράφημα να είναι ακόμη στο σταθμό».

Ο ξάδερφος Όσμπορν έκανε μια γκριμάτσα. «Εδώ που τα λέμε, μένετε στου διαόλου τη μάνα. Δεν υπήρχε ψυχή στο σταθμό το μεσημέρι όταν έφτασα. Έλπιζα ότι θα ερχόταν να με παραλάβει ο Φρεντ με το αμαξάκι του ώστε να γλιτώσω τον ποδαρόδρομο, αλλά δυστυχώς δε φάνηκε».

«Κι έκανες τόσο δρόμο με τα πόδια;»

«Ακριβώς».

«Και ήρθες με το τρένο;»

Ο ξάδερφος Όσμπορν έγνεψε καταφατικά.

«Τότε πού είναι η βαλίτσα σου;»

«Την άφησα στο σταθμό», εξήγησε. «Ήταν πολύς δρόμος για να τη σέρνω μαζί μου. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσε μετά ο Φρεντ να με πετάξει ως εκεί με το αμαξάκι για να την πάρω». Για πρώτη φορά τότε πρόσεξε τα δικά μου μπαγκάζια. «Για μια στιγμή —για πού το 'βαλες εσύ με τη βαλίτσα σου, φιλαράκο;»

Δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο από το να του διηγηθώ όλα όσα είχαν συμβεί.

Έτσι τον κάλεσα στο σπίτι, να καθήσουμε και να του εξηγήσω.

Μπήκαμε μέσα, εκείνος ετοίμασε λίγο καφέ κι εγώ έφτιαξα δυο σάντουιτς για να τσιμπήσουμε κάτι. Μετά του είπα για το θείο Φρεντ που είχε πάει στο σταθμό αλλά δεν ξαναγύρισε, καθώς και για

το άλογο και την εξαφάνιση της θείας Λούσυ. Δεν του ανέφερα, βέβαια, για εκείνη την ιστορία μ' εμένα στο δάσος, ούτε και είπα λέξη για εκείνους. Αλλά ομολόγησα ότι φοβόμουν και ότι σκόπευα να πάω με τα πόδια ως την πόλη πριν με προλάβει το σκοτάδι.

Ο ξάδερφος Όσμπορν με άκουγε, κουνώντας το κεφάλι του δίχως να λέει πολλά ή να με διακόπτει.

«Τώρα καταλαβαίνεις γιατί πρέπει να φύγουμε αμέσως», είπα τελειώνοντας. «Το πράγμα που πήρε εκείνους θα έρθει να πάρει κι εμάς και δε σκοπεύω να περάσω άλλη μια νύχτα εδώ».

Ο ξάδερφος Όσμπορν στάθηκε στα πόδια του. «Μπορεί και να 'χεις δίκιο, Ουίλλυ», είπε. «Αλλά μην αφήνεις τη φαντασία σου να οργιάζει, αγόρι μου. Προσπάθησε να ξεχωρίσεις τα γεγονότα από τις υποθέσεις. Η θεία και ο θείος σου εξαφανίστηκαν. Αυτό είναι γεγονός. Αλλά εκείνες οι άλλες ανοησίες για πλάσματα στο δάσος που αρπάζουν ανθρώπους —όλα αυτά είναι φαντασίες. Μου θυμίζουν εκείνες τις σαχλαμάρες που άκουγα στο σπίτι μου, στο Άρκαμ. Και για κάποιο λόγο φαίνεται να κυκλοφορούν περισσότερες σχετικές ιστορίες κάθε τέτοια εποχή, γύρω στο Χάλλοουην. Ακόμη και όταν έφευγα—»

«Συγνώμη, ξάδερφε Όσμπορν», τον διέκοψα, «αλλά δε μένεις στο Κίνγκσπορτ;»

«Ναι, βέβαια», απάντησε, «αλλά παλιότερα έμενα στο Άρκαμ και ξέρω καλά τους ανθρώπους σε τούτα τα μέρη. Δεν είναι άξιο απορίας που φοβήθηκες τόσο στο δάσος και άρχισες να φαντάζεσαι πολλά και διάφορα. Πάντως, θαυμάζω το θάρρος σου. Για δωδεκάχρονος, φέρθηκες πολύ ώριμα».

«Τότε ας φεύγουμε», του φώναξα. «Η ώρα πήγε

σχεδόν δυο και καλά θα κάνουμε να ξεκινήσουμε αμέσως αν δε θέλουμε να μας προλάβει η νύχτα στο δρόμο».

«Όχι ακόμη, παλικάρι μου», μ' έκοψε ο ξάδερφος Όσμπορν. «Θα ένιωθα τύψεις αν φεύγαμε δίχως να ρίξουμε μια ματιά στα πέριξ μήπως και ανακαλύψουμε κάτι σχετικά μ' αυτό το μυστήριο. Στο κάτω κάτω, πρέπει να καταλάβεις ότι δεν μπορούμε να ορμήσουμε έτσι ξαφνικά στην πόλη και να ξεφουρνίσουμε στο σερίφη κάποιες απίθανες ανοησίες για παράξενα πλάσματα στο δάσος που άρπαξαν τη θεία και το θείο σου. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν πρόκειται να πιστέψει σε τέτοια πράγματα. Μπορεί να νομίσουν ότι λέμε ψέματα και να μας πάρουν στην κοροϊδία. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, και να υποψιαστούν ότι είχες και κάποια σχέση μ' αυτή την —την εξαφάνιση της θείας και του θείου σου».

«Σε παρακαλώ», του φώναξα. «Πρέπει να φύγουμε, τώρα αμέσως».

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

Δεν είπα τίποτε άλλο. Θα μπορούσα να πω πολλά, για το τι είχα ονειρευτεί, ακούσει, δει και ήξερα —αλλά κατάλαβα ότι δε θα έβγαινε τίποτα έτσι.

Εξάλλου, υπήρχαν και μερικά πράγματα που δεν ήθελα να του τα πω, τώρα που είχα μιλήσει μαζί του. Ένιωθα πάλι φοβισμένος.

Πρώτα είχε ισχυριστεί ότι ήταν από το Άρκαμ και μετά, όταν τον ρώτησα, είπε ότι ήταν από το Κίνγκσπορτ, αλλά μου είχε φανεί σαν ψέμα.

Μετά είπε κάτι, ότι είχα φοβηθεί τότε στο δάσος, αλλά πώς θα μπορούσε να το ξέρει αυτό; Ποτέ δεν του είχα αναφέρει το παραμικρό για εκείνη την ιστορία.

Αν θέλετε να ξέρετε τι πίστευα πραγματικά, πίστευα ότι ελόγου του δεν ήταν διόλου ο ξάδερφος Όσμπορν.

Και αν δεν ήταν αυτός —τότε ποιος ήταν;

Στάθηκα όρθιος και βγήκα πάλι στο χωλ.

«Για που το 'βαλες, παλικάρι μου;» με ρώτησε.

«Για έξω».

«Θα έρθω μαζί σου».

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι με παρακολουθούσε. Δε σκόπευε να με αφήσει από τα μάτια του. Με πλησίασε και μ' έπιασε από το μπράτσο, τάχα πολύ φιλικά —αλλά δεν μπορούσα να ξεφύγω. Όχι, με κρατούσε γερά. Ήξερε ότι σκόπευα να πάρω δρόμο.

Τι θα μπορούσα να κάνω; Ήμουν μόνος με τούτο τον άνθρωπο σ' ένα σπίτι στο δάσος, με τη νύχτα να ζυγώνει —τη νύχτα του Χάλλοουην— και μ' *εκείνους* να καραδοκούν εκεί έξω.

Όταν βγήκαμε στην αυλή πρόσεξα ότι είχε κιόλας αρχίσει να σκοτεινιάζει, αν και ήταν ακόμη απόγευμα. Σύννεφα είχαν σκεπάσει τον ήλιο και ο αγέρας έκανε τα δέντρα ν' ανασαλεύουν και ν' απλώνουν τα κλαριά τους σαν να ήθελαν να με κρατήσουν εκεί. Έβγαζαν ένα θρόισμα λες και ψιθύριζαν μεταξύ τους για μένα και ο ψευτοξάδερφος Όσμπορν χάιδεψε κάπως το πρόσωπό του και φάνηκε ν' αφουγκράζεται. Ίσως και να καταλάβαινε τι έλεγαν τα δέντρα. Ίσως και να του έδιναν οδηγίες.

Ύστερα μου ήρθε σχεδόν να γελάσω, γιατί πραγματικά άκουγε σε κάτι που τώρα το άκουγα κι εγώ.

Ήταν ένας ρυθμικός ήχος στο δρόμο.

«Ο Καπ Πρίτσετ!», φώναξα χαρούμενος. «Είναι

ο ταχυδρόμος μας. Τώρα μπορούμε να πάμε με το αμάξι του στην πόλη».

«Άσε να του μιλήσω εγώ», μου είπε. «Για τη θεία και το θείο σου. Δεν υπάρχει λόγος να τον ανησυχήσουμε και δε θέλουμε κανένα σκάνδαλο, σωστά δε λέω; Εσύ τρέχα μέσα».

«Μα, ξάδερφε Όσμπορν», διαμαρτυρήθηκα. «Πρέπει να πούμε την αλήθεια».

«Ασφαλώς, παλικάρι μου. Αλλά τούτη είναι δουλειά για μεγάλους. Άντε μέσα τώρα και θα σου φωνάξω εγώ πότε να βγεις».

Μπορεί να το είχε πει πολύ ευγενικά, ακόμη και χαμογελαστά, αλλά ταυτόχρονα με τραβολογούσε πίσω προς τη βεράντα και το σπίτι, κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Έτσι στάθηκα εκεί στο σκοτεινό χωλ, ακούγοντας τον Καπ Πρίτσετ να σταματά και να του φωνάζει, κι εκείνον να πλησιάζει στο αμαξάκι και να μιλούν. Αλλά το μόνο που ξεχώριζα ήταν μουρμουρητά, πολύ σιγανά. Κρυφοκοίταξα από μια χαραματιά στην πόρτα και τους είδα. Ο Καπ Πρίτσετ του μιλούσε φιλικά, μάλιστα, και όλα φαίνονταν ωραία και καλά.

Μονάχα που κανα δυο στιγμές αργότερα ο Καπ Πρίτσετ κούνησε το χέρι του σε αποχαιρετισμό, τράβηξε τα γκέμια και το αμαξάκι του ξεκίνησε ξανά!

Τότε κατάλαβα ότι έπρεπε να το τολμήσω, άσχετα τι θα γινόταν μετά. Άνοιξα την πόρτα, όρμησα έξω με τη βαλίτσα μου και τα σχετικά, κατέβηκα το μονοπάτι και άρχισα να τρέχω στο δρόμο πίσω από το αμαξάκι. Ο ξάδερφος Όσμπορν προσπάθησε να με γραπώσει καθώς περνούσα από δίπλα του, αλλά του ξέφυγα μ' ένα τσαλιμάκι και φώναξα,

«Περίμενέ με, Καπ —έρχομαι κι εγώ —πάρε με μαζί σου ως την πόλη!»

Ο Καπ τράβηξε τα γκέμια του και κοίταξε πίσω, έτσι πολύ απορημένα. «Ουίλλυ!» είπε. «Νόμιζα ότι δεν ήσουν εδώ. Μου είπε ότι είχες φύγει μαζί με τον Φρεντ και τη Λούσυ—»

«Μη τον πιστεύεις», φώναξα. «Δε θέλει να με αφήσει να φύγω. Πάρε με ως την πόλη. Θα σου εξηγήσω εγώ τι έγινε στ' αλήθεια. Σε παρακαλώ, Καπ, πάρε με μαζί σου».

«Εντάξει, θα σε πάρω, Ουίλλυ. Σάλταρε εδώ δίπλα μου».

Δεν περίμενα να το πει δεύτερη φορά.

Στο μεταξύ ο ξάδερφος Όσμπορν ζύγωνε γοργά στο αμαξάκι. «Για μια στιγμή», είπε πολύ απότομα. «Δεν μπορείς να φύγεις έτσι. Σ' το απαγορεύω. Είσαι υπό την επίβλεψή μου».

«Μην τον ακούς!» έσκουξα. «Πάρε με μαζί σου, Καπ. Σε ικετεύω!»

«Πολύ καλά», είπε τότε ο ξάδερφος Όσμπορν. «Αφού επιμένεις να είσαι τόσο παράλογος, θα πάμε όλοι μαζί. Δεν μπορώ να σε αφήσω να φύγεις μόνος».

Και χαμογέλασε στον Καπ.

«Όπως βλέπεις, το παιδί δε στέκει καλά στο μυαλό του», του είπε. «Ελπίζω μόνο να μη σ' ενοχλήσει με τις φαντασιοπληξίες του. Ζώντας έτσι μοναχικά εδώ πέρα —καταλαβαίνεις— του έχει λασκάρει λίγο. Θα σου εξηγήσω πώς έχει το πράγμα στο δρόμο μας προς την πόλη».

Έκανε μια καρτερική κίνηση με τους ώμους του προς τον Καπ και κούνησε με νόημα το δάχτυλο στο κεφάλι του. Ύστερα χαμογέλασε πάλι και έκανε να σκαρφαλώσει δίπλα μας στο κάθισμα.

Αλλά ο Καπ δεν του ανταπόδωσε το χαμόγελο.

«Όχι, εσύ δε θα 'ρθεις», τον έκοψε. «Τούτος ο μικρός, ο Ουίλλυ, είναι καλό παιδί. Τον ξέρω. Την αφεντιά σου δεν την ξέρω. Και νομίζω ότι αρκετές εξηγήσεις μου έδωσες ήδη, καλόπαιδο, όταν μου έλεγες ότι ο Ουίλλυ είχε φύγει».

«Μα το έκανα μόνο και μόνο γιατί ήθελα ν' αποφύγω τις πολλές κουβέντες! Βλέπεις, με κάλεσαν ν' αναλάβω τη φροντίδα του μικρού. Είναι λίγο ανισόρροπος και—»

«Ανισόρροπο είναι το μάτι σου!» Ο Καπ έφτυσε μια δόση καπνού στα πόδια του ξάδερφου Όσμπορν. «Άντε γεια».

Ο ξάδερφος Όσμπορν έπαψε να χαμογελά. «Τότε επιμένω να έρθω κι εγώ μαζί σας», δήλωσε. Και έκανε να σκαρφαλώσει στο αμαξάκι.

Ο Καπ έχωσε αμέσως το χέρι κάτω από το σακάκι του και όταν το τράβηξε πάλι, κρατούσε ένα πελώριο πιστόλι.

«Κατέβα κάτω!» βρυχήθηκε. «Φίλε, τώρα μιλάς με τον εκπρόσωπο της Ταχυδρομικής Υπηρεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών και δεν μπορείς να με προστάξεις για τίποτα. Μπήκες; Άντε, σάλτα τώρα κάτω μη σου σπείρω τα μυαλά σ' όλο το δρόμο».

Ο ξάδερφος Όσμπορν κατέβασε κάτι μούτρα, να, αλλά έκανε πίσω από το αμαξάκι —και σβέλτα μάλιστα.

Με κοίταξε και έκανε μια κίνηση με τους ώμους του. «Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος, Ουίλλυ», μου είπε.

Ούτε που γύρισα να τον κοιτάξω. «Ντέι!» φώναξε ο Καπ στο άλογο και το αμαξάκι πήρε το δρόμο. Οι τροχοί του γύριζαν όλο και πιο γρήγορα ώσπου σε λίγο το σπίτι είχε χαθεί από τα μάτια μας. Ο Καπ

φύλαξε τότε το πιστόλι του και με χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Σταμάτα να τρέμεις έτσι, Ουίλλυ», μου είπε. «Είσαι ασφαλής τώρα. Δεν έχεις να φοβάσαι για τίποτα. Θα είμαστε στην πόλη σε μια ώρα ή κάτι παραπάνω. Ηρέμησε τώρα και πες τα όλα στο φίλο σου τον Καπ».

Έτσι του εξήγησα τι είχε συμβεί. Αυτό μας πήρε κάμποση ώρα. Στο μεταξύ συνεχίζαμε να διασχίζουμε το δάσος και πριν το καταλάβω μας είχε σχεδόν προλάβει η νύχτα. Ο ήλιος κατηφόρισε και κρύφτηκε πίσω από τους λόφους. Το σκοτάδι άρχισε να σέρνεται έξω από τα δέντρα που υψώνονταν δεξιά κι αριστερά μας στο δρόμο και τα φύλλα τους άρχισαν να θροΐζουν, ψιθυρίζοντας ποιος ξέρει τι στις μεγάλες σκιές που μας ακολουθούσαν.

Το άλογο πήγαινε κάνοντας κλιπ-κλοπ, αλλά σύντομα και άλλοι ήχοι άρχισαν να φτάνουν από μακριά. Μπορεί να ήταν βροντές, μπορεί να ήταν και κάτι άλλο. Αλλά στο μεταξύ το σκοτάδι ζύγωνε για τα καλά και απόψε ήταν η νύχτα του Χάλλοουην.

Ο δρόμος έκοβε μέσα από τους λόφους τώρα και ήταν σχεδόν αδύνατο να δεις πού θα σ' έβγαζε η κάθε επόμενη στροφή. Χώρια απ' αυτό, σκοτείνιαζε φοβερά γοργά.

«Θα 'λεγα ότι ο καιρός τα μαζεύει για βροχή», παρατήρησε ο Καπ, κοιτάζοντας ψηλά. «Ακούω μπουμπουνητά, νομίζω».

«Τύμπανα», είπα εγώ.

«Τύμπανα;»

«Ακούγονται συχνά τις νύχτες στους λόφους», εξήγησα. «Τα άκουγα όλο τούτο το μήνα. Είναι *εκείνοι*, που ετοιμάζονται για την τελετή του Σάμπαθ».

«Του Σάμπαθ;» Ο Καπ γύρισε και με κοίταξε διαπεραστικά. «Πού άκουσες εσύ να μιλούν για Σάμπαθ;»

Τότε του ανέφερα και άλλα σχετικά με τα όσα είχαν συμβεί. Του είπα όλα τα υπόλοιπα. Δεν έβγαζε κουβέντα όση ώρα με άκουγε και σε λίγο δε θα μπορούσε να μιλήσει έτσι κι αλλιώς, γιατί στο μεταξύ τ' αστροπελέκια βροντούσαν ασταμάτητα ολόγυρά μας και η βροχή άρχισε να μαστιγώνει το αμαξάκι, το δρόμο και το καθετί. Τώρα το σκοτάδι ήταν πίσσα απέξω και μπορούσαμε να βλέπουμε μονάχα όταν άστραφτε. Χρειαζόταν να γκαρίζω για να με ακούσει —να γκαρίζω εξηγώντας για τα πλάσματα που είχαν αρπάξει το θείο Φρεντ και μετά είχαν έρθει για να πάρουν και τη θεία Λούσυ, τα πλάσματα που είχαν κλέψει τα ζωντανά μας και μετά είχαν στείλει τον ξάδερφο Όσμπορν για να πάρει κι εμένα. Γκαρίζοντας αφηγήθηκα στον Καπ και για εκείνο που είχα ακούσει στο δάσος.

Στις λάμψεις των αστραπών μπορούσα να δω το πρόσωπο του Καπ. Δε χαμογελούσε ούτε με κοίταζε αυστηρά —φαινόταν να με πιστεύει. Και πρόσεξα ότι είχε βγάλει πάλι το πιστόλι του και κρατούσε τα γκέμια με το ένα χέρι, αν και τρέχαμε αρκετά. Το άλογο ήταν τόσο αλαφιασμένο που δε χρειαζόταν το καμτσίκι για να τρέξει.

Το παλιό αμαξάκι χοροπηδούσε και τραμπαλιζόταν ενώ η βροχή έπεφτε σφυρίζοντας με τον άνεμο και όλα ήταν σαν σε φοβερό εφιάλτη, αλλά ήταν κάτι αληθινό. Ήταν αληθινό όταν γκάριζα στον Καπ Πρίτσετ για εκείνη τη φορά στο δάσος.

«Το σογκόθ», του φώναξα. «Ξέρεις τι είναι το σογκόθ;»

Το χέρι του Καπ σφίχτηκε σαν τανάλια στο

μπράτσο μου και μετά μια αστραπή φώτισε και μπόρεσα να δω το πρόσωπό του. Το στόμα του έχασκε ορθάνοιχτο. Αλλά δεν κοίταζε εμένα· κοίταζε πέρα στο δρόμο, σε κάτι μπροστά μας.

Τα δέντρα σχεδόν αγκαλιάζονταν εκεί, με τα κλαδιά τους να φτιάχνουν κάτι σαν καμάρα πάνω από την επόμενη στροφή —και στο σκοτάδι φαίνονταν σαν να 'ταν ζωτανά· κουνούσαν, έστριβαν και άπλωναν τα κλαδιά τους για να μας κλείσουν το δρόμο. Μια αστραπή φώτισε πάλι και μπόρεσα να δω τα δέντρα καθαρά —καθώς και κάτι άλλο.

Κάτι μαύρο έφραζε το δρόμο μας, κάτι που δεν ήταν δέντρο. Κάτι πελώριο και μαύρο που απλώς έστεκε εκεί, περιμένοντας, με μπράτσα που απλώνταν σαν φίδια προς το μέρος μας.

«Σογκόθ!» ξεφώνισε ο Καπ. Αλλά μόλις και τον άκουσα γιατί τ' αστραπόβροντα χαλούσαν τον κόσμο τώρα, ενώ το άλογο άφησε ένα διαπεραστικό σκούξιμο και ένιωσα το αμαξάκι να μπατάρει απότομα προς το πλάι. Ύστερα το άλογο ορθώθηκε ξέφρενο στα πίσω πόδια του ενώ είχαμε πια σχεδόν πέσει πάνω στη μαύρη μάζα. Μια απαίσια μπόχα μου έσπασε τα ρουθούνια. Ο Καπ σήκωσε το πιστόλι του και ο πυροβολισμός ακούστηκε σχεδόν σαν βροντή και σχεδόν το ίδιο δυνατός όσο ο κρότος που κάναμε καθώς χτυπούσαμε πάνω στο μαύρο πράγμα.

Το καθετί έγινε ταυτόχρονα. Το αστροπελέκι, το άλογο που έπεφτε, ο πυροβολισμός και το τράκο μας, ενώ το αμαξάκι τουμπάριζε. Ο Καπ θα πρέπει να είχε τα χαλινάρια τυλιγμένα στο χέρι του, γιατί όταν το άλογο έπεσε και το αμαξάκι τουμπάρισε, τινάχτηκε μπροστά με το κεφάλι για να πέσει πάνω στο άλογο που σφάδαζε —και στο μαύρο

πράγμα που το είχε κιόλας αρπάξει. Εγώ ένιωσα να τινάζομαι στο σκοτάδι και να προσγειώνομαι στις λάσπες και τα χαλίκια του δρόμου.

Ανάμεσα στις βροντές και τα ξεφωνητά ξεχώριζε τώρα και άλλος ένας ήχος που τον είχα ξανακούσει άλλη μια φορά στο δάσος —ένας βουερός ήχος σαν φωνή.

Γι' αυτό ούτε που τόλμησα να γυρίσω να κοιτάξω πίσω. Γι' αυτό ούτε που σκέφτηκα τον πόνο μου από το πέσιμο —μονάχα τινάχτηκα πάνω και άρχισα να τρέχω πίσω στο δρόμο, όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Έτρεχα εκεί στη δημοσιά, μέσα στην καταιγίδα και το σκοτάδι, με τα δέντρα να συστρέφονται, να τρέμουν και να κουνούν τα κεφάλια τους καθώς μ' έδειχναν με τα κλαδιά τους και γελούσαν.

Πάνω από το χαλασμό των βροντών άκουσα το άλογο να ξεφωνίζει και τον Καπ να ουρλιάζει, αλλά και πάλι δε γύρισα το κεφάλι να κοιτάξω. Οι αστραπές έλαμπαν κι έσβηναν κι εγώ έτρεχα ανάμεσα στα δέντρα τώρα, γιατί ο δρόμος ήταν σκέτη λασπουριά που πάσχισε να με κρατήσει και ρουφούσε σαν βεντούζα τα πόδια μου. Ύστερα από λίγο άρχισα να ουρλιάζω κι εγώ, αλλά τα μπουμπουνητά δε μ' άφηναν ν' ακούσω τη φωνή μου. Και δεν ήταν μονάχα τα μπουμπουνητά. Άκουγα και τύμπανα να χτυπούν.

Εντελώς απρόσμενα ξεπετάχτηκα από τα δέντρα και βρέθηκα στους λόφους. Έτρεχα τώρα στην ανηφοριά ενώ τα τύμπανα ακούγονταν ολοένα και πιο δυνατά και σε λίγο μπορούσα να βλέπω καθαρά, όχι μονάχα όταν άστραφτε. Αυτό γιατί υπήρχαν αναμμένες φωτιές στο λόφο και οι ήχοι των τυμπάνων έρχονταν από κεί.

Χάθηκα σ' εκείνη την αντάρα· ο άνεμος στρίγκλιζε, τα δέντρα γελούσαν και τα τύμπαναν βροντούσαν. Αλλά σταμάτησα έγκαιρα. Κοντοστάθηκα όταν είδα τις φωτιές καθαρά· ήταν κόκκινες και πράσινες φωτιές που έκαιγαν ακόμη και μέσα σ' όλη εκείνη τη νεροποντή.

Είδα μια μεγάλη άσπρη πέτρα στο κέντρο ενός ανοιχτού χώρου στην κορφή του λόφου. Οι κόκκινες και πράσινες φωτιές ήταν ολόγυρα και πιο πίσω, έτσι ώστε καθετί ξεχώριζε ολοκάθαρα στο φόντο από τις φλόγες.

Υπήρχαν άνθρωποι γύρω από εκείνο το βωμό, άνθρωποι με μακριές γκρίζες γενειάδες και σουφρωμένα πρόσωπα, άνθρωποι που πετούσαν βρομερά πράγματα στις φωτιές για να τις κάνουν να λαμπαδιάζουν κόκκινες και πράσινες. Κρατούσαν μαχαίρια στο χέρι και μπορούσα ν' ακούσω τα ουρλιαχτά τους ακόμη και πάνω από την αντάρα της καταιγίδας. Πιο πίσω, καθισμένοι σταυροπόδι στο χώμα, κάποιοι άλλοι άνθρωποι κοπανούσαν σε κάτι τύμπανα.

Πολύ σύντομα κάτι άλλο φάνηκε ν' ανηφορίζει στο λόφο — ήταν δυο άνθρωποι που οδηγούσαν γελάδια. Κατάλαβα ότι ήταν τα δικά μας ζωντανά, που τα οδήγησαν ως το βωμό και εκεί εκείνοι με τα μαχαίρια τους έκοψαν το λαιμό για θυσία.

Όλα αυτά μπόρεσα να τα δω στις λάμψεις από τις αστραπές και στο φως από τις φωτιές, έχοντας λουφάξει στο χώμα για να μη με πάρει κανένα μάτι.

Αλλά ύστερα από λίγο δεν μπορούσα να δω πια και πολύ καθαρά, εξαιτίας εκείνων που έριχναν στη φωτιά. Έβγαζαν πολύ μαύρο ντουμάνι και όταν αυτός ο καπνός σηκώθηκε πυκνός, οι άνθρωποι άρχισαν να ψέλνουν και να προσεύχονται πιο δυνατά.

Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω λόγια, αλλά οι ήχοι έμοιαζαν σαν εκείνους που είχα ακούσει παλιότερα στο δάσος. Μόλο που δεν μπορούσα να δω καλά, μάντευα τι θα γινόταν μετά. Οι δυο που είχαν φέρει τα γελάδια κατηφόρισαν πάλι προς την άλλη πλαγιά του λόφου και όταν ξαναγύρισαν είχαν μαζί τους καινούρια σφαχτάρια για θυσία. Ο καπνός δε μ' άφηνε να δω καθαρά, αλλά τούτα τα νέα θυσιάσματα έστεκαν σε δυο πόδια, όχι σε τέσσερα. Παρ' όλα αυτά θα μπορούσα να έχω δει καλύτερα, μόνο που τώρα σκέπασα τα μάτια μου όταν είδα να σέρνουν τα θύματα στον άσπρο βωμό και να χρησιμοποιούν τα μαχαίρια τους. Ταυτόχρονα οι φλόγες και οι καπνοί θέριεψαν απότομα, τα τύμπανα βρόντησαν πιο άγρια και όλοι έψελναν και φώναζαν με δυνατή φωνή προς κάτι που περίμενε από την άλλη πλευρά του λόφου.

Το έδαφος άρχισε να τρέμει. Μέσα σ' εκείνη την καταιγίδα, τις βροντές και αστραπές, τις φωτιές, τους καπνούς και τις ψαλμωδίες, είχα σχεδόν χάσει τα μυαλά μου από το φόβο, αλλά για ένα πράγμα θα έπαιρνα όρκο —ότι η γη άρχισε να τρέμει. Έτρεμε και σειόταν ενώ εκείνοι καλούσαν κάτι και σε λίγο αυτό το κάτι ήρθε.

Ανέβηκε έρποντας τη λοφοπλαγιά ως το βωμό με τα θυσιάσματα, και ήταν το μαύρο πράγμα των ονείρων μου —το μαύρο, σκουληκίσιο, γλοιώδες σαν πηχτή μύξα, δεντρόσχημο πλάσμα του δάσους. Σερνόταν στην ανηφοριά κυλώντας σαν λάσους. Σερνόταν στην ανηφοριά κυλώντας σαν λάβα πάνω στις οπλές, τα στόματα και τα φιδίσια πόδια του. Και οι άνθρωποι έκαναν τεμενάδες μπροστά του και παραμέριζαν· και μετά έφτασε στο βω-

μό όπου κάτι σφάδαζε πάνω του, σφάδαζε και έσκουζε.

Το μαύρο πλάσμα φάνηκε κάπως σαν να ορθώνεται πάνω από το βωμό και μετά άκουσα κάτι βουερούς ήχους καθώς έσκυβε. Παρακολούθησα για κανα λεπτό μονάχα αλλά, ενώ κοιτούσα, το μαύρο πλάσμα άρχισε να φουσκώνει και να *μεγαλώνει.*

Αυτό με τέλειωσε. Δε μ' ένοιαζε τίποτε πια. Έπρεπε να το σκάσω από εκεί. Σηκώθηκα και άρχισα να τρέχω και να τρέχω, δίχως σταματημό, ουρλιάζοντας όσο άντεχαν τα πνευμόνια μου άσχετα ποιοι με άκουγαν.

Συνέχισα να τρέχω και να ουρλιάζω ασταμάτητα, μέσα από τα δέντρα και την καταιγίδα όταν ξαφνικά κατάλαβα πού ήμουν —βρισκόμουν πάλι πίσω εδώ στο σπίτι της φάρμας.

Ναι, αυτό είχα κάνει —είχα τρέξει σε κύκλο και είχα βρεθεί πάλι πίσω. Αλλά δεν μπορούσα πια να κάνω άλλο βήμα. Δεν μπορούσα ν' αντέξω τη νύχτα και την καταιγίδα. Έτσι έτρεξα και κλείστηκα εδώ μέσα. Στην αρχή, αφού αμπάρωσα την πόρτα, απλώς σωριάστηκα κάτω κι έμεινα ξαπλωμένος στο πάτωμα, εντελώς ξελιγωμένος από την τρεχάλα και τα ξεφωνητά.

Αλλά ύστερα από λίγο σηκώθηκα, έψαξα και βρήκα μερικά καρφιά, ένα σφυρί και κάμποσες σανίδες που ο θείος Φρεντ δεν είχε σκίσει για προσάναμμα.

Κάρφωσα πρώτα την πόρτα και μετά αμπάρωσα τα παράθυρα. Μέχρι και το τελευταίο. Αν και ήμουν τόσο κουρασμένος, φαντάζομαι ότι θα δούλεψα για ώρες. Όταν τέλειωσα με τη δουλειά, η καταιγίδα είχε κοπάσει και έπεσε κάπως ησυχία. Αρκετή,

πάντως, για να ξαπλώσω στον καναπέ και να με πάρει ο ύπνος.

Ξύπνησα πριν κάνα δυο ώρες. Έξω έλαμπε φως μέρας. Μπορούσα να το δω από τις χαραματιές. Από τον τρόπο που έπεφταν οι αχτίδες κατάλαβα ότι ήταν κιόλας απόγευμα. Είχα κοιμηθεί μονορρούφι όλο το πρωινό και τίποτα δεν είχε έρθει.

Σκέφτηκα ότι τώρα θα μπορούσα ίσως να βγω και να φύγω με τα πόδια για την πόλη, όπως σκόπευα να κάνω χτες.

Αλλά έκανα λάθος.

Πριν καν αρχίσω να βγάζω τα καρφιά, τον άκουσα. Ήταν, βέβαια, ο ξάδερφος Όσμπορν. Θέλω να πω, ήταν ο άνθρωπος που ισχυριζόταν ότι ήταν ο ξάδερφος Όσμπορν.

Μπήκε στην αυλή φωνάζοντας, «Ουίλλυ!» αλλά δεν απάντησα. Ύστερα δοκίμασε την πόρτα και μετά τα παράθυρα. Μπορούσα να τον ακούσω να χτυπάει και να βρίζει. Αυτό δε μου άρεσε καθόλου.

Αλλά μετά άρχισε κάτι να μουρμουρίζει και αυτό μου άρεσε ακόμη λιγότερο. Γιατί σήμαινε ότι δεν ήταν μόνος εκεί έξω.

Κρυφοκοίταξα από μια χαραματιά, αλλά ήδη είχε πάει στο πίσω μέρος του σπιτιού κι έτσι δεν είδα ούτε αυτόν ούτε τον όποιον άλλο ήταν μαζί του.

Θα 'λεγα ότι αυτό ήταν μάλλον ευχάριστο γιατί, για να πούμε την αλήθεια, δε θα ήθελα να δω τίποτα.

Το ότι ακούω είναι από μόνο του αρκετά άσχημο· μου φτάνει και περισσεύει.

Βλέπετε, είχα ακούσει εκείνο το πνιχτό κρώξιμο και μετά τον ψευτοξάδερφο ν' απαντά και ύστερα πάλι το ίδιο κρώξιμο.

Και μύριζα πάλι εκείνη την αναγουλιαστική μπό-

χα, σαν την πράσινη γλίτσα που είχα δει στο δάσος και γύρω από το πηγάδι.

Το πηγάδι —πήγαν στο πηγάδι πίσω από το σπίτι. Και άκουσα τον ψευτοξάδερφο Όσμπορν να λέει, «Ας περιμένουμε να σκοτεινιάσει. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το πηγάδι αν βρεις την πύλη. Ψάξε να βρεις την πύλη».

Ξέρω τι σημαίνει αυτό τώρα. Το πηγάδι πρέπει να είναι κάποιο είδος πόρτας προς τον υπόγειο τόπο —εκεί όπου ζουν εκείνοι οι Δρυίδες —και το μαύρο πλάσμα.

Είναι στο πίσω μέρος τώρα, ψάχνοντας.

Γράφω εδώ και κάμποση ώρα και ήδη η μέρα έξω τελειώνει. Κοιτάζοντας από τις χαραματιές μπορώ να δω ότι σκοτεινιάζει πάλι.

Είναι τότε που θα έρθουν να με πάρουν —όταν σκοτεινιάσει.

Ξέρω ότι θα σπάσουν τις πόρτες ή τα παράθυρα και θα μπουν για να με πάρουν. Θα με κατεβάσουν από το πηγάδι σ' εκείνους τους μαύρους τόπους όπου ζουν τα σογκόθ. Θα πρέπει να υπάρχει ένας ολάκερος κόσμος εκεί βαθιά κάτω από τους λόφους, ένας κόσμος όπου κρύβονται και περιμένουν μέχρι να ξαναβγούν και γι' άλλες θυσίες, για περισσότερο αίμα. Δε θέλουν ανθρώπους εκεί στην περιοχή τους, εκτός μονάχα για θυσία.

Είδα τι έκανε το μαύρο πλάσμα στο βωμό. Έτσι ξέρω καλά τι με περιμένει.

Ίσως ανησυχήσουν με την εξαφάνιση του ξάδερφου Όσμπορν πέρα στο σπίτι του και στείλουν κάποιον να δει τι έγινε. Ίσως κάποιοι στην πόλη να προσέξουν την απουσία του Καπ Πρίτσετ και βγουν να τον γυρέψουν. Ίσως να έρθουν κι εδώ,

οπότε θα με βρουν. Αλλά πρέπει να φτάσουν σύντομα, γιατί σε λίγο θα είναι πολύ αργά.

Γι' αυτό και τα γράφω τώρα αυτά. Όλα είναι αλήθεια, σας τ' ορκίζομαι, ως και την τελευταία λέξη. Και αν βρει κανένας τούτο το τετράδιο εκεί όπου θα το κρύψω, ας πάει να ψάξει στο πηγάδι, το παλιό πηγάδι στο πίσω μέρος του σπιτιού.

Θυμηθείτε τα όσα είπα για *εκείνους*. Φράξτε το πηγάδι και καθαρίστε εκείνα τα βαλτοτόπια. Δε θα 'χει νόημα να ψάξετε για μένα —αν δεν είμαι εδώ.

Θα ήθελα να μην έτρεμαν τόσο τα φυλλοκάρδια μου. Και δε φοβάμαι τόσο για μένα όσο για τους άλλους. Για εκείνους που μπορεί να έρθουν μετά για να εγκατασταθούν σε τούτα τα μέρη και να πάθουν τα ίδια —ή και χειρότερα.

Πρέπει να με πιστέψετε. Πηγαίνετε στο δάσος αν δε με πιστεύετε. Πηγαίνετε στο λόφο. Το λόφο όπου έκαναν τις θυσίες. Μπορεί οι λεκέδες να έσβησαν και η βροχή να ξέπλυνε τα χνάρια τους. Μπορεί να εξαφάνισαν τα ίχνη από τις φωτιές. Αλλά η πέτρα του βωμού πρέπει να βρίσκεται ακόμη εκεί. Και αν τη βρείτε, θα καταλάβετε ότι λέω την αλήθεια. Θα πρέπει να υπάρχουν και κάποια μεγάλα στρογγυλά σημάδια σ' εκείνη την πέτρα. Στρογγυλά βαθουλώματα κάπου μισό μέτρο πλατιά.

Δε σας είπα γι' αυτά. Τότε προς το τέλος, γύρισα και κοίταξα πίσω. Κοίταξα πίσω, προς το μεγάλο μαύρο πλάσμα που το λένε σογκόθ. Κοίταξα πίσω καθώς συνέχιζε να φουσκώνει και να μεγαλώνει. Νομίζω ότι ανέφερα πως μπορούσε ν' αλλάζει σχήμα και πόσο μεγάλο έγινε. Όμως δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο αληθινά μεγάλο ή ποιο σχήμα πήρε, αλλά αυτό ακόμη δεν τολμώ να το πω.

Το μόνο που σας λέω είναι, κοιτάξτε. Ψάξτε και

θα δείτε τι κρύβεται κάτω από τη γη σε τούτους τους λόφους, περιμένοντας τη στιγμή για να συρθεί έξω, για να φάει και να σκοτώσει ξανά.

Περιμένετε. Έρχονται τώρα. Έχει σουρουπώσει και ακούω βήματα. Και άλλους ήχους. Φωνές. Και άλλους ήχους. Κοπανούν στην πόρτα. Και σίγουρα — θα πρέπει να χρησιμοποιούν κάποιο κορμό ή δοκάρι για να τη ρίξουν. Ο ξάδερφος Όσμπορν κάτι φωνάζει και ακούγεται πάλι εκείνος ο βόμβος. Η βρόμα είναι φοβερή. Μου έρχεται να ξεράσω. Σε κάνα λεπτό—

Κοιτάξτε στο βωμό. Τότε θα καταλάβετε τι προσπαθώ να σας πω. Κοιτάξτε στα μεγάλα στρογγυλά σημάδια, μισό μέτρο πλατιά, στη μια πλευρά και την άλλη. Εκεί είναι απ' όπου στηρίχτηκε για να κρατηθεί το πελώριο μαύρο πλάσμα.

Δείτε τα σημάδια και θα καταλάβετε τι είδα, τι φοβάμαι, τι περιμένει ν' αρπάξει κι εσάς αν δεν το κλείσετε για πάντα κάτω από τη γη.

Μαύρα σημάδια μισό μέτρο πλατιά, αλλά δεν είναι απλά σημάδια.

Στην πραγματικότητα είναι *δαχτυλικά αποτυπώματα*!

Η πόρτα σπάζει και - - - - - - - - -

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

Χ.Φ. Λάβκραφτ & Ω. Ντέρλεθ	ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟ ΑΕΤΩΜΑ
Ρόμπερτ Μπλακ	ΑΠΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ Σ' ΕΝΑ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ
Τζέημς Ουέηντ	ΟΙ ΑΒΥΣΣΑΙΟΙ
Μπράιαν Λάμλυ	ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
Ώγκαστ Ντέρλεθ	ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ
Ρόμπερτ Χάουαρντ	ΜΗ ΣΚΑΨΕΤΕ ΤΑΦΟ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

★ ★ ★

Φ'νγκλούι μγκλου'ναφ ΚΘΟΥΛΟΥ Ρ'λυέ βγκαχ'ναγκλ φταγκ!

Αν βρίσκετε ακατανόητο αυτό το περίφημο απόσπασμα από το φοβερό *Νεκροκομικόν* του τρελού Άραβα Αμπντούλ Αλχαζρέντ — που να διαβάσετε και τον Πρόλογο του βιβλίου!

Για να γίνει αυτό το βδελυρό και αποτρόπαιο βιβλίο που κρατάτε τώρα στα χέρια σας, συνεργάστηκαν έξι δαιμονικοί συγγραφείς και ένας καταχθόνιος μεταφραστής.

Ήταν φυσικό το αποτέλεσμα να είναι μια μυθολογία για την οποία το μόνο που μπόρεσαν να πουν εκστατικά κάποιοι έκθαμβοι κριτικοί ήταν:

Ιά! Ιά Ν'γκχα Ν'γκάα Γιογκ-Σοθόθ! Υγκνάι! Υγκνάι! Φ'νγκλούι ναφ'λ θαγκν!

Τι παραπάνω θα μπορούσε να ζητήσει κανείς;

ΔΡ 900